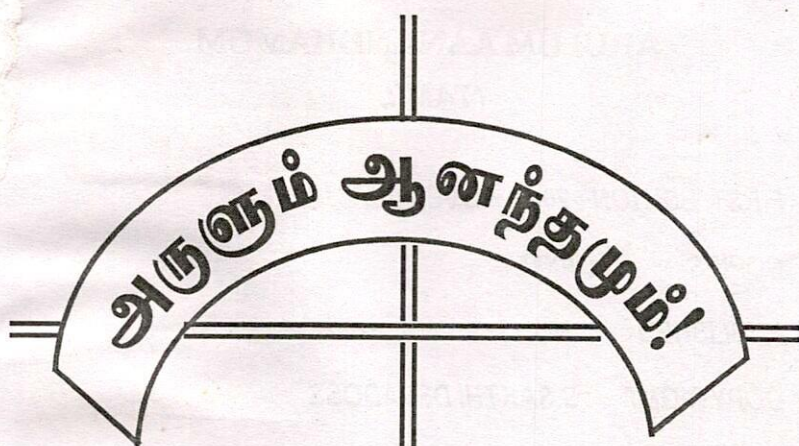

13

S. சக்தி தேவதாஸ்

S. சக்தி தேவதாஸ்

கிறிஸ்தவ நூல் பதிப்பகம்

112-25/3, தேவராய நகர்,

கே.கே.நகர் ரோடு,

திருச்சி - 620 021.

|| BOOKS AVAILABLE AT

S.JEEVANRAJ

No.80, First Floor, 6th Street

E. B. Colony, Khajamalai
Tiruchirappalli - 620023

Ph:9944005799

ARULUM AANANDHAMUM
(TAMIL)

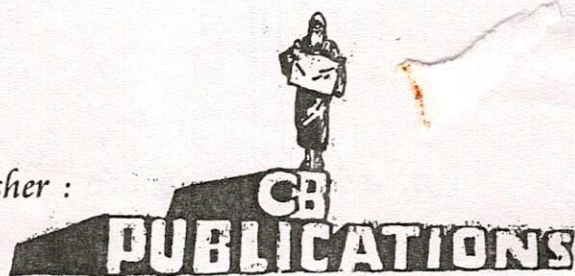
FIRST EDITION : 2007 NOVEMBER 17

COPIES : 1000

PUBLISHED : NO.13

COPY RIGHT : S.SAKTHI DEVADOSS

Publisher :

S.SAKTHI DEVADOSS
CBP

**112-25/3, Devaraya Nagar,
K.K.Nagar Road,
TRICHY - 620 021.**

BOOKS AVAILABLE AT

S. JEEVANRAJ

**No.80 First Floor 5th Street
E.B.Colony, Kottaram Road
Trichy - 620 023
Ph: 9944 00 57 99**

சமர்ப்பணம்!

நூறு பிரசங்கங்களின்
இரண்டாவது தொகுப்பாகிய,
இந்த பத்து பிரசங்கங்கள் கொண்ட
இந்த புத்தகமலரின் வெளியீட்டுப்
பொறுப்புகள் முழுவதும் மனமுவந்து
ஏற்றுக் கொண்ட,

அருளும் ஆனந்தமும்

ஒருங்கே அமைந்த பிரிய சகோதரரின்
குடும்பத்தார்; கர்த்தரிடம் இதற்கான
மிகுதியான பலன்களை பெறும்படிக்கு,
கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம்,
பிதாவாகிய தேவனின் பொற்பாதங்களில்
இப்புத்தக மலரை சமர்ப்பணம்
செய்கிறோம்.!

(C.B.P.)

பொருளடக்கம்

	பக்கங்கள்
1.கிருபை பிரவாகம்!	1 - 7
2. மகிமை பிரதாபம்!	8 - 14
3.கனம் பண்ணுதல்!	15 - 22
4. ஞானத்தின் உச்சிதங்கள்!	23 - 29
5. ஆசீர்வதித்தல்!	30 - 37
6. ஆவிக்குரிய ஐசுவரியம்!	38 - 44
7.விசுவாசத்தின் பலன்கள்!	45 - 51
8.வானம் திறக்கப்பட்டது!	52 - 58
9. மலர்ந்த வாழ்க்கை!	59 - 66
10.அன்பின் பிரவாகம்!	67 - 74

நாம் ஜெபம் செய்கிற சமயத்திலெல்லாம், மிகவும் அதிகமாக பயன்படுத்தப்படும் வார்த்தையே கிருபை என்பதாகும். அதாவது: ஆண்டவரே! உமது கிருபையை எங்களுக்குத் தாரும்! என்று கேட்கிறோமல்லவா? எனவே கிருபை என்பது ஏதோ நமது சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட காரியம்; அதை நமது ஆண்டவர் தருவாரேயானால் நமக்கிருக்கும் எல்லா கஷ்டங்களும் நீங்கிவிடும் என்று நம்புகிறோம். இந்த கிருபை என்ற வார்த்தைக்கு பலவித அர்த்தங்கள் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது: கிருபை என்றால் கனிவு, தயவு, இரக்கம், உருக்கம், பட்சம், காருண்யம், அருள், கருணை, ஈகை என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இவ்வார்த்தைகள் யாவும், நம் மனதுக்கு இதமானதாக இருந்தாலும் இவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலான வார்த்தையாக கிருபை இருக்கிறது. ஒரு தகப்பன், ஓர் ஆசிரியர், ஒரு ஜனத்தின் அதிபதி இவர்கள் யாவரும் தங்களுடையவர்களுக்கு யாதொரு குறையும் வராதுபடி, கடமை உணர்வோடு செயல்படுகிறார்கள். கிருபை கடமையுணர்வுக்கும் மேற்பட்ட வார்த்தையாக செயல்படுகிறதை காணமுடிகிறது. ஒரு குருடனுக்கு ஒருவன் எவ்வித நிபந்தனையுமற்ற உதவிகள் செய்கிறான். கிருபையோ அதனினும் மேலான வார்த்தையாகத் தான் இருக்கிறது. எனவே நமக்கு கிருபை கிடைக்கும்போது, நாம் பெறுகிற ஆசீர்வாதங்களை சற்று கவனிப்போம். (எபேசி 1: 1,2-6= 24)

1. விசுவாசம்: "கிருபையினாலே விசுவாசத்தை கொண்டு இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்..." (எபே 2: 8)

நம்முடைய தமிழ் வேதாகமத்தில் மிகுதியான வடசொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் நாம் வாசிக்கும் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் அர்த்தத்தை அறிந்து வாசிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இங்கு நம்மை நாமே இரட்சிக்கமுடிவதில்லை. அதாவது பாதுகாக்க முடியவில்லை. அதனால் கிருபையானது விசுவாசத்தைக் கொண்டு வருகிறது. விசுவாசம் நமக்கு இரட்சிப்பை கொண்டு வருகிறது என வாசிக்கிறோம். விசுவாசம் என்றால் என்ன? நாம் பார்க்காமல் நம்பக்கூடிய காரியங்கள் யாவும் விசுவாசம் என்கிறோம். ஒரு

வகையில் அது சரிதான். உலக மக்கள் கூட உலகத்தின் பேரில் விசுவாசம் வைத்து வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். ஆனால் தேவன் பேரில் அவர்கள் விசுவாசம் வைக்க முடியவில்லை. ஏனென்றால் கிருபை இல்லை. தேவன் பேரில் வைக்கும் விசுவாசம் என்பது, நமது சொந்த அறிவினாலோ, திறமையினாலோ நமக்கு வந்ததல்ல. அது தேவ வசனத்தின் மூலமாக நம்மிடத்தில் ஆரம்பித்தது. வசனத்தில் ஜீவன் இருக்கிறது. அந்த ஜீவனே தேவ ஆவியானவர் என்பதாகும். அவர் வந்து, நம்மிடத்தில் வாசம் செய்வதே விசுவாசம் என்பதாகும். என்ன? கிரிக்கமுடியவில்லையா? கவனியுங்கள்: வடமொழியில் வினை, பெயர் சொற்களுக்கு முன் அடையுருபாகசில எழுத்துக்களைச் சேர்த்து, ஒரு வார்த்தையை உருவாக்குகிறார்கள். அது நமக்கு பலவித அர்த்தங்களைக் கொடுக்கும். அதற்கு உப சர்க்கம் என்பார்கள். அதாவது: விசுவாசம் என்ற வார்த்தையை கவனியுங்கள். வி, சு என்ற எழுத்துக்களை நீக்கினால் வாசம் என்பதாகும். அதாவது வசித்தல். என்ன வாசம் செய்கிறது என்றால், சு என்ற எழுத்தை சேருங்கள் சுவாசம்; அதாவது இது ஜீவன்; தேவ ஆவியான ஜீவன் நம்மோடு வாசம் செய்கிறார். வி-என்ற எழுத்தையும் சேர்த்து விசுவாசம் என்றால், அவர் நம்மைப் பற்றிக் கொள்கிறார். அதாவது: நம்மோடு ஒன்றாக சேர்ந்து விடுகிறார். அதனால் அவர் நமக்குள்ளே இரட்சிப்பாக இருக்கிறார். மேலும் விசுவாசம் என்ற வார்த்தையில் அ, என்ற எழுத்தையும் முன்னில் சேர்த்தால் அது எதிர்மறையாகிவிடும். அதாவது: அவிசுவாசம் ; இது உள்ளவர்கள் தேவனற்றவர்கள் என்று பொருள்படும். எனவே தேவன் நம்மோடு வாசம் செய்வதும், பாதுகாப்பதும் கிருபையினால் உண்டானதாகும்!

2. பாவமன்னிப்பாகிய மீட்பு : ...கிருபையின்...இரத்தத்தினாலே பாவமன்னிப்பாகிய மீட்பு..." (எபே 1=7.)

மேற்கூறிய வாக்கியத்தை முழுமையாக வசனத்திலே வாசியுங்கள். புதிய ஏற்பாடு முழுவதும், பழைய ஏற்பாட்டின் யூத பாரம்பரியத்தைச் சார்ந்தே எழுதப்பட்டிருப்பதால், ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கழித்து, இப்பொழுது வாசிக்கக்கூடிய நமக்கு, இவ்வார்த்தைகள் விளங்குவதற்கு சில சமயம் அரிதாயிருக்கிறது. அதாவது: இரத்தத்தினாலே பாவமன்னிப்பாகிய மீட்பு என்றால் என்ன என்கிறோம்.

கவனியுங்கள்: யூத நியாய பிரமாணங்களின்படி ஒருவன் பாவம் செய்தால், அவன் தேவனிடம் பாவமன்னிப்பு பெற வேண்டும் அல்லது சாக வேண்டும். அதனால் ஒருவன் தேவனிடம் மன்னிப்பு பெறுவதற்காக, தன் ஜீவனுக்கு ஈடாக, பாவம் செய்யாத ஒரு பலி மிருகத்தை கொண்டு வந்து, தேவ சந்நிதியில் பலியிட்டு, அதன் இரத்தத்தை சிந்துகிறான். அந்த இரத்தத்தின் பேரில் பாவம் செய்தவனுக்கு, தேவன் மன்னிப்பை அருளுகிறார். இரத்தம் சிந்துதல் இல்லாமல் மன்னிப்பு இல்லை. இந்த பிரமாணத்தின்படி கிருபையினாலே தேவன் மனிதனாக வந்து, உலகத்தார் யாவருக்குமாக, தனது சொந்த இரத்தத்தை சிந்தி, நமக்கு பாவ மன்னிப்பை உண்டாக்கியிருக்கிறார். நாம் விசுவாசத்தினால் இயேசுவானவரை ஏற்றுக் கொள்ளும் போது அந்த கிருபையினாலே நாம் தேவனிடம் பாவமன்னிப்பாகிய மீட்பை பெறுகிறோம். இங்கு மீட்பு என்பது, மன்னிக்கப்பட்டவர்களை தேவன் தன்னோடுச் சேர்த்துக் கொள்வதாகும். அதன்படி கிருபையினாலே நம்மை இவ்வுலக வாழ்க்கை முடிந்தவுடன், உன்னதமான பரலோகத்தில், தேவன் தன்னிடமாக நம்மைச் சேர்த்துக் கொள்கிறார். இது கிருபையின் ஐகுவரியத்தினாலே நமக்குக் கிடைப்பதாகும். (எபே 1 = 7 - 2 = 6,7)

3. சமாதானம்:"உங்களுக்கு கிருபையும், சமாதானமும் உண்டாவதாக!"....(எபே1 = 1,2)

இங்கு கிருபை நமக்கு சமாதானத்தைகொண்டு வருகிறது. சமாதானம் என்பது, தெளிந்த, அமைதியான மனநிலை என்று எண்ணுகிறோம். ஒரு வகையில் அது சரிதான். ஆனால் இங்கு தேவனோடு ஒப்புரவாகும் நிலைமைக்கு, சமாதானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. நாம் தேவனற்றவர்களாக இருந்த போது, அவருக்கு சத்துருக்களாக இருந்தோம். இந்நிலையில் இயேசுவானவர் சிலுவையில் சிந்தின இரத்தத்தின் மூலமாக, பூலோகத்தில் உள்ள நம்மை, தம்மோடு ஒப்புரவாக்கிக் கொள்ள தேவனுக்கு பிரியமாயிற்று. அதனால் நாம் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றவர்களாக இருக்கிறோம்.

எங்கள் வீட்டினருகே ஒரு அண்ணனும் தம்பியுமாக தனித்தனி குடும்பங்களாக எதிரெதிரே உள்ள தங்களுடைய சொந்த வீட்டில் குடியிருந்தனர். அண்ணனுக்கு குழந்தை இல்லை. தம்பிக்கு ஒரு பையன் பிறந்தான். அதனால்

மகிழ்ச்சியுற்ற அண்ணன் குடும்பத்தினர்; தங்களுடைய மகனாக அப்பையனை வளர்த்தனர். ஒருமுறை இரு குடும்பங்களுக்கும் பலத்த சண்டை ஏற்பட்டது. இதனால் அதிக கோபமுற்ற தம்பி தன் அண்ணன் குடும்பத்தை பார்க்க மனதற்று, இருவீட்டிற்கும் நடுவாக ஒரு தடுப்பு சுவர் எழுப்பினார். தன் மகனை அண்ணன் வீட்டிற்கு அனுப்பாமல் தடை செய்தார். அந்த பையனுக்கு நாலு வயது இருக்கும். அவன் பெரியம்மா, பெரியப்பா என்று அழுது கொண்டே இருந்தான். அன்று பெருமழை பெய்தது. அதனால் வெறும் செங்கல்லினால் கட்டப்பட்ட அந்த சுவர் நனைந்து போயிருந்தது. மழை நின்றவுடன் அப்பையன் அழுது கொண்டே வந்து அந்த சுவற்றில் சாய்ந்தான். உடனே சுவர் இடிந்து அவன்மேலே விழுந்தது. அவன் தலையில் காயம் ஏற்பட்டது. அவனை மருத்துவ மனைக்கு தூக்கிக் கொண்டு ஓடினார்கள். பெரியப்பாவும், பெரியம்மாவும் பின்னலேயே ஓடினார்கள். அப்பையனுக்கு சிகிச்சை முடிந்து திரும்பும் போது பெரியப்பா அவனை தூக்கிக் கொண்டு வந்தார். அப்பையன் பட்ட காயத்தினால் இரு குடும்பத்தினரும் மீண்டும் ஒன்றாகி விட்டனர். இது போல இயேசுவானவர் நமக்காக காயமுற்று இரத்தம் சிந்தினதால், நாம் தேவனோடு ஒப்புரவாகி சமாதானமடைந்தோம்.

4. இரட்சிப்பு:..."கிருபையினாலே இரட்சிக்கப்பட்டார்கள்...." (எபே 2 = 4,5)

இரட்சிப்பு என்றால் பாதுகாப்பு என்று முன் பகுதியில் கூறியிருக்கிறேன். தேவன் நமக்கு அருளிய இரட்சிப்புகள் பெரியது. அதாவது: தேவனற்றவர்களுக்காக, இந்த உலகத்திற்கு தேவ கோபாக்கினை வருகிறது. அதன் பின்பு, நித்திய நியாய தீர்ப்பு, அதன் பின்பு நித்திய அழிவு, இவைகள் விவரிக்க முடியாதபடி மிகப் பயங்கரமாக நடக்கும். அதிலிருந்து தான் இப்பொழுது தேவன் நம்மை இரட்சித்திருக்கிறார். இதற்கு நிழலாக பல அழிவான சம்பவங்கள் பரிசுத்த வேதாகமத்தில் பல இடங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறதை நாம் பார்க்க முடிகிறது.

அதாவது: உலகமெல்லாம் ஜல பிரளயத்தினாலே அழிக்கப்படுகிற சமயத்தில் இரட்சிப்புக்கு உருவகமான பேழையில் நோவாவும், அவன் குடும்பத்தாருமாகிய எட்டு பேர் மட்டும் இரட்சிக்கப்பட்டார்கள். சோதாம்பட்டணத்தை

அக்கினியினாலும், கந்தகத்தினாலும் தேவன் அழிக்கும் முன்னதாக, தன்னுடைய சினேகிதனாகிய ஆபிரகாமுக்கு தயவு செய்யும்படி சோதாமில் இருந்த லோத்து குடும்பத்திற்கு, தமது இரக்கத்தையும், கிருபையும் அருளி, அப்பட்டணத்திற்கு வெளியே, லோத்து குடும்பத்தை கொண்டு வந்து, அவர்களை அந்த பட்டணத்தின் அழிவிலிருந்து இரட்சித்து, உன் ஜீவன் தப்ப ஓடிபோ, பின்னிட்டுப் பாராதே, இந்த சம பூமியில் எங்கும் நில்லாதே, நீ அழியாத படிக்கு மலைக்கு ஓடிப்போ, என லோத்துவுக்கு கட்டளையிட்டார். அவர்கள் குடும்பமாக ஜீவன் தப்ப ஓடினார்கள். ஆனால் லோத்தின் மனைவி எரிந்து அழிந்து போனாள் ஏன்? தேவனின் இரக்கத்தையும், கிருபையையும், அசட்டை செய்து தேவ கட்டளையை மீறி திரும்பி பார்த்தாள், எரிந்து சாம்பலாகி உப்புத் தூணாகி போனாள். தேவன் அவளை கொண்டு போட்டாரா? இல்லை. அவள் சாவாள் என்று அவருக்கு தெரியும். அதனால் எச்சரித்தார். ஆனால் அது பயனற்றதாகி விட்டது. அவள் மீறுதலினாலே செத்தாளா? ஆம், என்று சொல்ல வேண்டும்! அவள் திரும்பி பார்க்கும் போது, சோதாமில் அக்கினியும் கந்தகமும் விழுந்து கொண்டிருந்தன. அவளின் கண்களின் ஒளி அவைகளை கவர்ச்சித்தது. அதனால் எரிந்து போனாள். அவள் செத்ததற்கு தேவனோ, மற்றவர்களோ காரணமல்ல. நம் உடலில் கந்தக சக்தி இருப்பதால் தான், நம் பிள்ளைகளை மழை பெய்யும் போதும், இடி விழும் போதும், மின்னல் மின்னும் போதும் பாராதே என எச்சரிக்கிறோம். மீறுகிறவர்கள் எரிந்து விடுகிறார்கள். நமக்கு கிடைத்த கிருபையும், இரட்சிப்பும் எவ்வளவு பெரியதென்று உணர முடிகிறதல்லவா? (ஆதி 19= 15-26)

5. ஞானம் : ".....அந்த கிருபையை ...சகல ஞானத்தோடும்.... பெருகப் பண்ணினார்..." (எபே 1= 8)

கிருபையானது தேவ ஞானத்தை கொண்டு வருகிறது. ஆனால் பவுல் அப்போஸ்தலன் சகல ஞானமும் பெற்றோம் என்கிறார். ஞானம் என்பது அறிவு அல்ல. அறிவு என்பது ஐம்புலன்களால் உண்டாவதாகும். ஞானம் என்பது தேவஆவியானவரால், இருதயத்தில் உண்டாவதாகும். சகல ஞானம் என்பதை சற்று விளக்க விரும்புகிறேன். அதாவது: இவைகளை உலக ஞானம் என்று சொல்லுவார்கள். அவைகளை தீமைகளுக்காக பயன்படுத்துகிறவர்களை, பவுல்

அப்போஸ்தலன் சாடுகிறதை பல இடங்களில் வாசிக்கிறோம். அதே சமயத்தில் அவைகளை நன்மைக்காக பயன்படுத்த எங்களுக்கு சகல ஞானத்தையும், கிருபையினாலே தேவன் எங்களுக்கு அருளினார் என்று மேன்மை பாராட்டுகிறார். உலக ஞானமும் தீவிரென்று தோன்றுவதல்ல. அவைகள் சரீரம் வளர்ச்சியடைவது போல இருதயத்தின் சிந்தனைகள் வளர்ச்சியடையும்போது, அவைகள் உலக ஞானமாக எண்ணப்படுகிறது. முதலாவது: சிலருக்கு இயற்கையான ஞானம் இருக்கும். அதுமின்னல் பளிச்சென்று, பிரகாசித்து தோன்றி, மறைவது போல மிக அரிய சிந்தனைகள் தோன்றும். அவைகளை பயன்படுத்துகிறவர்கள் சிறந்த விஞ்ஞானிகளாக இருக்கிறதை நாம் அறியலாம். இரண்டாவது: கற்றுக் கொள்வதினால் உண்டாகும் ஞானம். இது ஒரு விளக்கின் திரியை ஏற்றி, இறக்கி தேவையான வெளிச்சத்தை பயன்படுத்துவதை போல, அவர்கள் கற்றுக் கொண்ட அளவின்படி ஞானவான்களாக இருப்பார்கள். மூன்றாவது : தோன்றிய இனத்தால் உண்டாகும் ஞானம். இது சிலர் தங்களுடைய முன்னோர்களுடைய ஞானத்தை பெற்றிருப்பார்கள். நாலாவது: தெய்வ ஞானம். தேவ ஆவியானவரால் ஞானம் பெற்றவர்கள். இவர்கள் ஒரு கலங்கரை விளக்கு போல அநேகரை வழி நடத்துகிறவர்களாக இருப்பார்கள். ஐந்தாவது: பரிபூரணஞானம் எனபது, சகல ஞானத்தினாலும் நிறைந்திருப்பதாகும். அது ஒரு குளத்தில் நீர் நிறைந்திருந்தால் அந்த ஊர் முழுவதும் பயன் அடைவது போல, பரிபூரண ஞானமுள்ளவனால் எல்லா ஜனங்களும் பயனடைவார்கள்.

6. மகிமை : "கிருபையின் மகிமைக்கு புகழ்ச்சியாக ... " (எபே1=5,6)

கிருபையானது மகிமையை கொண்டு வருகிறது. இங்கு தேவன் தமது மகிமைக்கு புகழ்ச்சியாக, நம்மை சுவீகார புத்திரராக ஏற்றுக் கொள்கிறார். நாம் அவர்களுடைய பிள்ளைகளானால் இயேசுவானவருடைய மகிமைக்கு ஒப்பாக மாற்றப்படுவோம் என்று உறுதி செய்யப்படுகிறது. நம்முடைய மகிமை என்பது மறுமையில் மூன்று விதங்களில் காணப்படும். முதலாவது : கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு ஒப்பாக மாறுதல்,

இரண்டாவது : தேவதூதர்களுக்கு ஒப்பாக மாறுதல். அதாவது: இவைகள் சூரியன் சந்திரனின் மகிமை போன்றதாக இருக்கும். மூன்றாவதாக நட்சத்திரங்களுக்கு ஒப்பாக நீதிமான்களின் ஆவிகளாக மகிமையடைதல். இம்மகிமைகளெல்லாம் நாம் பூமியில் வாழ்ந்த வாழ்க்கைக்கு தக்கதாக இருக்கும். நாம் மகிமையடைந்து, மறுஜென்ம வாழ்வை அடையும் போது, சிலர் அவருடைய ராஜ்யத்தின் மகிமைக்கு சிற்றரசர்களாகவும், சிலர் அவருடைய சந்நிதானத்தின் மகிமைக்கு ஆசாரியர்களாகவும், சிலர் மறு ஜென்ம குடிமக்களாக பொதுவான தேவ மகிமை பெற்றவர்களாகவும் இருப்பர். நாம் எதிர்காலத்தில் மகிமையடையப் போகிறோம் என்ற சிந்தை உள்ளவர்களாக நமது வாழ்க்கையை இன்னும் மேன்மைபடுத்தி நடத்துவோமாக!

7 . நியமம்:"தெய்வகிருபைக்குரிய நியமம்....."(எபேசி 3:2,3)

கிருபையானது நியமத்தை கொண்டு வருகிறது.இங்கு நியமம் என்ற வார்த்தை ஏற்பாடு என்றும், உடன்படிக்கை என்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இவைகள் சரியான மொழிபெயர்ப்பு அல்ல. நியமம் என்ற பதத்துக்கு உயில் அல்லது மரண சாசனம் என்று சொல்ல வேண்டும். அது என்னவெனில் இயேசுவானவருடைய மரணத்தினால் உண்டான இந்த நியமத்திற்கு உண்மையான சுதந்தரவாளிகளான யூதர்களோடு, புற ஜாதிகளாகிய நாமும் உடன் சுதந்தரவாளிகளாய் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற இரகசியத்தை பவுல் அப்போஸ்தலன் மூலமாக தேவ ஆவியானவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அதன்படி மறுஜென்ம வாழ்வு துவங்கும் பொழுது, நமக்குரிய சுதந்தரம் கிடைக்கும். அது அழியாததும், மாசற்றதும், வாடாததுமான நமது அறிவுக்கெட்டாத சுதந்தரமாக அது இருக்கும். அதற்கு பாத்திரவான்களாக நாம் வாழ்க்கை நடத்துவோமாக!

1. தேவஞானம்: ... “நம்முடைய மகிமைக்காக...” (1கொரி 2=7,8)

இங்கு தேவஞானம் எனப்படுவது, மகிமையின் கர்த்தராகிய இயேசுவை சிலுவையில் அறைந்ததினால் ஏற்பட்ட அவருடைய மரணத்தின் மூலமாக, ஆதாமிலிருந்து இழந்து போன தேவ மகிமையை, மனிதர்கள் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். இது தேவனுடைய ஞானத்தில் உலக தோற்றத்திற்கு முன்னதாக ஏற்படுத்தின ஒழுங்காகும். பழைய ஏற்பாட்டின் காலங்கள் முடிவு பெறும் வரை இது இரகசியமாக வைக்கப்பட்டது. காலம் நிறைவேறினபோது, தேவஞானம் பரிசுத்த ஆவியானவரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. எனவே பூவோடு சேர்ந்த நாளும் மணம் பெறுவது போல நாம் இயேசு வானவரோடு சேருகிறது மூலமாக, அவருடைய மகிமையில் பங்கடைகிறோம்.

2. கனமும் - மகிமையும் : “மகிமையினாலும் கனத்தினாலும் முடி சூட்டப்பட்டதை...” (எபி 2=9,10)

மேற்கூறியபடி இயேசுவானவர் மரணத்தை உத்தரித்தார்; உத்தரித்தார் என்றால் மரணத்திற்கு தன் சரீரத்தை ஈடாக கொடுத்தார். ஆனால் மரணம் அவரை அழிக்க முடியவில்லை. அதனால் அவர் உயிர்த்தெழுந்து, பரலோகத்திற்குச் சென்று பிதாவின் வலது பாரிசத்தில் அமர்ந்தார். அங்கு அவர் மகிமையினாலும், கனத்தினாலும் முடிசூட்டப்பட்டார். இங்கு மகிமை என்பது தெய்வீகம், கனம் என்பது ராஜரீகம் ஆகிய இரு நிலைமைகளிலும் பரிபூரணப் படுத்தப்பட்டவராக, அந்த கனத்தையும், மகிமையும் நமக்கு முடி சூட்டும் படியாக இப்பொழுது காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இவைகளை விளக்குவதற்கு ஒரு கர்த்தரின் ஊழியர் பின் வருமாறு கூறுகிறார். அதாவது : ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள ஒரு நிலக்கரி சுரங்கத்தில் ஒரு வைரக்கல் விளைந்திருப்பதைக் கண்டு பிடித்து, அதை பிரிட்டிஷ் மன்னருக்கு வெகுமதியாக அனுப்பினார். அவர் சிறந்த ஒரு சிற்ப ஆசாரியிடம் கொடுத்து,

அந்த வைரத்தை ஒரு கிரீடத்தில் பதித்துத் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அந்த சிற்ப ஆசாரி வெகு நாள் அந்த வைரத்தை ஆராய்ந்து, தன் மேஜையில் வைத்து உளியினால் ஒரு தட்டு தட்டினார். அது இரண்டாக உடைந்து விட்டது. இதைக் கண்ட மற்றவர்கள் பதறின போது, பயப்படாதிருங்கள் இதில் இருவித வைரங்கள் உண்டு அது சரியாக பிரிந்து உடைந்திருக்கிறது என்று கூறி அரசரின் கிரீடத்தில் இரு கண்களைப் போல பதித்துக் கொடுத்ததாக ஒரு சரித்திரம் உண்டு. இது போலவே மகிமையின் கர்த்தரை சிலுவையில் அறைந்த போது, அது அவருடைய மகிமைக்கும், கனத்திற்கும் காரணமாக அமைந்தது. அதே கனத்தையும், மகிமையையும் நாம் பெற்றுக் கொள்ளப் போகிறோம்.

3. சுவிசேஷம்: “மகிமையான சுவிசேஷத்தின் படி” (1தீமோ 1:11)

இந்த சுவிசேஷம் என்ற நற்செய்தி நித்தியானந்த தேவனிடத்திலிருந்து வருகிறது. தேவன் மகா பரிசுத்தராகவும், சேரக் கூடாத ஒளியில் வாசம் பண்ணுகிறவராகவும், ஏக சக்ராதிபதியாகவும், இராஜாதி ராஜாவாகவும், கர்த்தாதி கர்த்தராகவும் இருக்கக் கூடிய அவர்; நம்மீது நீதியை செலுத்துவதற்குப் பதிலாக, தன்னுடைய குமாரனுடைய மரணத்தினால் ஏற்பட்ட மகிமையை யாவரும் பெற்றுக் கொள்ளும்படி சுவிசேஷமாக அனுப்புகிறார். குப்பையில் குண்டுமணி மாசுபடாமல் இருப்பது போல, இன்று சுவிசேஷம் எந்த விதத்திலும் மாசுபடாமல் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஒரு வைரத்திற்கு சுய ஒளி இருப்பது போல? சுவிசேஷத்திற்கும் ஒளி உண்டு. அதனால் அது நம் இருதயத்தில் பிரவேசித்து, உள்ளத்தை ஆராய்ந்து, நாம் சுவிசேஷத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறோம் என்று தெரிந்தவுடன், அந்த மகிமையை நமக்கு அருளுகிறது. எனவே இன்று நாம் சுவிசேஷத்தை ஏற்றுக் கொள்வதின் மூலம் மகிமையைப் பெற்றுக் கொள்கிறோம்.

4. விசுவாசம்: “மகிமையுள்ள விசுவாசத்தை” (யாக் 2:1)

நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின்

மேலுள்ள விசுவாசம் மகிமை நிறைந்ததாகும். நாம் கண் மூடித்தனமாக அல்லது குருட்டுத்தனமாக விசுவாசிக்கிறதல்ல, நாம் அவரை இன்னார் என்று அறிந்து அவரை ஏற்றுக் கொண்டு, விசுவாசிக்கிறபடியால், அந்த விசுவாசத்தின் பலனாக, நாமும் மகிமையுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். சிக்கி முக்கிச் சல்லில் தீ மறைந்திருப்பது போல், நமக்குள் விசுவாசமும் மறைந்திருக்கும். அது வெளிப்படும் போது தீ பற்றி எரிவது போல அதன் தன்மை வெளிப்படும்.

சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ருமேனியாவில், கிறிஸ்தவர்களுக்கு அதிக உபத்திரவம் ஏற்பட்டது. இதனால் சில கிறிஸ்தவர்கள் இரகசியமாகக் கூடி தங்கள் விசுவாசத்தை பலப்படுத்திக் கொண்டு, ஆராதனை செய்து வந்தனர். இவர்களுடைய இரகசிய விசுவாசம் அம்பலமாகி, ஒரு நாள் அவர்கள் ஆராதனைக்காகக் கூடி இருந்த சமயத்தில், சில ருமேனியா சிப்பாய்கள் உள்ளே புகுந்தனர். அவர்கள் தங்கள் துப்பாக்கியை நீட்டி கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாதவர்கள் இந்த இடத்தை விட்டு ஓடிப் போங்கள். மற்றவர்களை நாங்கள் சுட்டு கொல்லப்போகிறோம் என்றனர். அநேகர் உயிர் தப்ப ஓடி விட்டனர். மீதியாக இருந்தவர்களில் ஒருவனுக்கு நேராக ஒரு சிப்பாய் வந்து நின்று, அவன் நெற்றிக்கு குறி வைத்து, நீ கிறிஸ்தவனா என்றான். அதற்கு அவன் ஆம் என்றான். எதற்காக கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிறாய் என்றான்? அதற்கு அவன்: அவர் தேவன்! அதனால் விசுவாசிக்கிறேன் என்றான். நன்றாக யோசித்து சொல்; கிறிஸ்து உண்மையாகவே தேவனா என்று, அவனை சுடுவதற்காக ஆயத்தம் செய்தான். அதற்கு அவன்: நீ என்னை சுட்டு கொண்டு போட்டாலும் அவர் தேவன் தான்; அதிலிருந்து அவர் மாறுபடுகிறதில்லை. நான், கிறிஸ்து தேவன் இல்லை என்று சொன்னாலும், அது பொய்யாகத்தான் இருக்கும் என்றான். உடனே அந்த சிப்பாய்; தன் துப்பாக்கியை கீழே எறிந்து விட்டு, அவனைக் கட்டிப் பிடித்து என் சகோதரனே, என் விசுவாசத்தையும் உண்மையென்று உறுதிபடுத்திவிட்டாய் என்றான். எனவே மகிமையுள்ள

விசுவாசம் எதற்கும் அஞ்சுவதில்லை. தன் ஜீவனை கொடுக்கவும் ஆயத்தமாக இருக்கும்!

5. ராஜ்யம்: "ராஜ்யத்தின் மகிமைக்கும் (1தெச 1:11,12)

நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள விசுவாசம்; அவருடைய மறுமை ராஜ்யத்தின் மகிமைக்கு கொண்டு செல்கிறது. அதற்கான வாக்குத்தத்தங்கள் இப்பொழுதே நமக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது; இவ்வாழ்க்கையில் ஜெயம் கொண்டவர்களுக்கு ஜீவகிரீடத்தை சூட்டுவதாக கர்த்தர் சொல்லுகிறார். தான் ஜெயங் கொண்டு பிதாவின் சிங்காசனத்தில் அமர்ந்தது போல, ஜெயங் கொள்கிறவர்களை, தன் சிங்காசனத்தில் உட்காரும்படி அருள் செய்வதாக கூறுகிறார். ஜெயங் கொண்டவர்களுக்கு ஜாதிக்கள் மேல் அதிகாரம் கொடுப்பதாக வாக்குக் கொடுக்கிறார். அவர்கள் இருப்புக் கோலால் அவர்களை ஆளுகை செய்வார்கள் என்பதாகும். நம்முடைய அறிவுக்கெட்டாத இராஜகீகத்திற்குள்ளே நாம் பிரவேசிக்கப் போகிறோம். இப்பொழுதுள்ள நம்முடைய பாடுகள் தரித்திரங்கள், வியாதிகள், பின் வாங்குதல் யாவும், நமது விசுவாசத்தை இழக்கச் செய்கின்றன. ஆனால் மகிமையான ராஜ்யத்திற்குள் முத்துக்களைப் போல, மகிமையாக பிரகாசிக்கப் போகிறோம் என்பது நமது அறிவுக்கு எட்டாத காரியமாயிருக்கிறதல்லவா?

ஒரு சமயம் மதுரை மத்திய பேருந்து நிலையம் வாசல் அருகே ஒரு லுத்தரன் சர்ச் கட்டி முடித்தார்கள். ஒரு நாள் பகலில் நிறைய மாடுகள் பூட்டிய வண்டிகளிலிருந்து, கூழாங் கற்களை அதன் வாசலில் கொட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். பெரிதும், சிறிதுமான மிக அழகான முத்துக்களைப் போலயுள்ள கூழாங் கற்களோடு, சில உடைந்து, சிதைந்து போன கற்களும் கிடந்தன. மதுரை வைகையாற்றில் வெள்ளங்கள் வரும் போது, நூற்றுக்கு மேற்பட்ட மைல்கள் அடித்துக் கொண்டு வரப்பட்ட இந்தக் கற்கள்; அவ்வாற்றின் படித்துறையில், இந்த வண்டிகள் செல்லும் போது அதன் சக்கரங்களில் அகப்பட்டு, உடைந்து

சிதைந்து போன இந்தக் கற்களையும் அள்ளிக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். ஒரு சில நாட்கள் கழித்து, நான் பார்த்த போது, அந்த சர்ச்சின் அருகேயுள்ள மணிக் கூண்டின் கோபுரத்தின் மீது, இந்த உடைந்த, உடையாத கற்கள் யாவும் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. கோபுரத்தின் கிழக்குப் பக்கத்தில் காலையில் சூரியன் உதயமாகும் போது, அந்த கற்கள்; பொன், வெள்ளி கற்களைப் போல பிரகாசித்தன. மாலையில் சூரியன் மறையும் போது, மேற்கு பக்கத்தில் உள்ள அந்த கற்கள்; மாணிக்க முத்துக்களை போல சிவந்து பிரகாசித்தன. ஒரு காலத்தில் யாரும் விரும்பப்படாத நிலையில் பாடுகளால் உடைந்து சிதறி, கேட்பாரற்று கிடந்த இந்த கூழாங்கற்கள் இன்று கோபுரத்தில் முத்துக்களைப் போல பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. பிரியமான தேவ மக்களே நம்முடைய நிலைமையும், அதுவாகத்தானே இருக்கிறது. ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதிருங்கள். ஒருநாள் மகிமையான தேவராஜ்யத்தில் நாம் முத்துக்களைப் போல, மகிமையாக பிரகாசிக்கப் போகிறோம்.

6. சந்நிதானம்:.... “மகிமையுள்ள சந்நிதானத்திலே (யூதா 24:25)

... நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசித்த ஒரு கூட்ட ஜனங்கள்; அவருடைய ராஜ்யத்தின் மகிமைக்கு சிற்றரசர்களாக போய்க் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு கூட்ட ஜனங்கள்; அவருடைய ஆலய சந்நிதானத்தின் மகிமைக்காக மாசற்ற பரிசுத்த ஆசாரியர்களாகப் போய் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் வெண் வஸ்திரம் தரிப்பிக்கப்பட்டவர்களாக, அவருடைய ஆலயத்தின் தூண்களாக நிறுத்தப்படுவார்கள். அவர்கள் தேவனை ஓயாமல் பாடி, அவருக்கு துதி, ஸ்தோத்திரம் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். பூமியில் வைத்து நெருக்கமாக கர்த்தரோடு வாழ்க்கை நடத்தினவர்களே, அங்கு அவரோடு, அவருடைய சந்நிதானத்தில் மகிமையோடு இருப்பார்கள்.

ஒரு முறை லீபனோன் வனத்தில் பிரவேசித்த ஆயிரக்கணக்கான மரவெட்டிகள்; அங்குள்ள தேவதாரு விருட்சங்களையும் கேதுரு மரங்களையும் வேரோடு வெட்டி சாய்த்தார்கள். கை, கால்களை முறிப்பது போல, அதன்

கிளைகளெல்லாம் ஓடித்துப் போடப்பட்டன. மொட்டையாக்கப்பட்ட அம்மரங்களை, நூற்றுக் கணக்கான ஆட்கள் தள்ளிக் கொண்டு போய், பெரிய சமுத்திரத்திலே தெப்பங்களாக மிதக்க விட்டு, யோப்பா பட்டணத்திற்குக் கொண்டு வந்து, அங்கிருந்து எருசலேம் பட்டணத்திற்கு கொண்டு வந்தார்கள். மிக நீண்ட பயணத்தினால் அம்மரங்கள் அரையுயிரும், குறையுயிருமாக ஜீவன் விடும் தருவாயில் களைத்திருந்தன. அப்பொழுது சில சிற்பாசாரிகள் வந்து, கண், காது மூக்குகள் துளைத்து எடுப்பது போல, அம்மரத்தை செதுக்க ஆரம்பித்தனர். மரண ஓலமிட்ட அம்மரங்கள்; எங்களை இந்த ஈன கோலமாக்கும், இந்த பாவிக்கு நாய்கள் என்ன துரோகம் செய்தோம் என்று அலறின. ஆனால் இந்த சிற்பாசாரிகள் அம்மரங்களை சித்திர வேலைப்பாடு, அமைந்த, சிறந்த தூண்களாக அவைகளை செதுக்கி, பொன் தகட்டால் பொதிந்து, தேவாலயத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். அதை பார்த்தவர்களெல்லாரும், அதன் மகிமையைத் தொட்டுப் பார்த்து பிரமித்தார்கள். இப்பொழுது அம்மரங்களுக்கு பெருமை பிடி படவில்லை. இவ்வளவு மகிமை கிடைக்கும் என்று தெரிந்திருந்தால், இன்னும் எவ்வளவோ பாடுகளை படலாமே என்று தனக்குள் கூறிக் கொண்டது!

7. தேவ ஜனங்கள்:..... “மகிமைக்கு ஒப்பிடத் தக்கவைகள் அல்ல” (ரோம 8:17,18)

இக்காலத்துப்பாடுகள்; இனி நமக்கு மகிமை என்று ஒன்றும் இல்லை எனபது போல், அச்சுருத்துகின்றன. நாம் மகிமையில் வெளிப்படுவதற்காக இந்த உலகமானது, பிரசவ வேதனைப்பட்டு, தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நாம் தேவ ராஜ்ய புத்திரர்களாக மகிமையுடன் வெளிப்படும் போது மறைவான மன்னாவையும், ஜீவ விருட்சத்தின் கணிகளையும், நம தாண்டவர் நமக்கு அருளி என்றென்றும் பிழைத்திருக்கும்படிச் செய்வார். அதற்காக இப்பொழுது, காத்திருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது, நாம் காத்திருக்குதல் போராட்டமாக மாறுகிறது. அது சொல்லி முடியாத பாடுகளாகும் போது நாம் தளர்ந்து போகிறோம். கவனியுங்கள்: பட்டுப் புழுவின் நீண்ட நாட்கள் காத்திருப்பதின் மூலமாக,

மிக அழகான வண்ணத்துப் பூச்சியாக பல வர்ணங்களுடன் சிறகடித்து, மகிமையுடன், மகிழ்ச்சியுடன் தாவரங்களை சுற்றி, சுற்றி வருகிறது. சிப்பிப்பூச்சியின் போராட்டத்தின் காரணமாக, தன்னோடு போராடின, அனுக்களை உள் வாங்கி, அதற்கு தன் ஜீவனைக் கொடுத்து, அது ஒளி விடுகிற முத்தாக சமைந்து விடுகிறது. எனவே பாடுகளுக்குப் பின்னதாக மகிமை வருகிறது. சிலுவைக்கு பின்னதாக மகிமையான உயிர்த்தெழுதல் உண்டு. வைரங்கள் பதித்து ஒளிவிடுகிற பொன் கிரீடங்கள்; மிகுந்த அக்கினி உளையில் வார்க்கப்படுகின்றன. தேவன் தமது மகிமையைத் தெரியப்படுத்த அற்பமான சிறு மின் மினிப் பூச்சியைத் தெரிந்து கொண்டது விநோதமே! அப்பூச்சியின் சுவாசமே, அதற்கு வெளிச்சமாக இருக்கிறது. ஒரு சிறுப்பூச்சிக்கு இவ்வளவு மகிமையின் பிரகாசம் தேவன் கொடுக்கக் கூடுமானால் அவரையே நம்பி சார்ந்திருக்கிற நமக்கு மகிமையின் பிரகாசம் எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கும்! பிரியமான தேவ மக்களே இக்காலத்துப் பாடுகள் இனி வெளிப்படும் மகிமைக்கு ஒப்பிடத்தக்கவைகள் அல்ல!

1. கர்த்தரைக் கனய்டுத்துதல்: “..... கர்த்தாதி கர்த்தாவும் கனமும் நித்திய வல்லமையும்” (1தீமோ 6=15,16)

சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன்; ஒரு பாலகனாக பிறக்க விரும்பினபோது, எந்த கனவீனமும் அடைய விரும்பாதவராக, தமது நாமத்தை பிரசித்தப்படுத்தும் போது, தன்னை குமரனாக அறிவித்து, அவர் நாமம் அதிசயமானது, ஆலோசனை கர்த்தர், வல்லமையுள்ள தேவன், நித்திய பிதா, சமாதான பிரபு என்றார். எனவே அவரது குமாரனுடைய நிலையை யாரும் அற்பமாக எண்ணக்கூடாது என்பதற்காக, நான் கர்த்தர் இது என் நாமம்; அதனால் என் மகிமையை வேறொருவனுக்கும் கொடேன் என்றார். இஸ்ரவேல் மக்கள் அவரை அசட்டை பண்ண துவங்கினபோது, நான் பிதாவானல் எனக்குரிய கனம் எங்கே? என்று அங்கலாய்த்தார். எனவே என்னை கனம்பண்ணுகிறவர்களை, நானும் கனம் பண்ணுவேன். என்னை அசட்டை பண்ணுகிறவர்கள் கன ஈனப்படுவார்கள் என்றார். அவர் நேரிடையாக குமாரனாக வந்த சமயத்திலும், நீங்கள் பிதாவை கனம் பண்ணுகிறது போல, குமாரனையும் கனம் பண்ண வேண்டும் என்றார் ஆனால் அன்று முதல் இன்று வரை யாரும் அவரை கனம் பண்ணுகிறதில்லை. கவனியுங்கள்: குமாரனுக்கு பல வித நாமங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லா நமத்தையும் உச்சரிப்பதில் தவறு ஏதும் இல்லை. ஆனால் அவருடைய தெய்வீக கனத்திற்குரிய நாமத்தை உச்சரிக்காவிட்டால், பிற நாமங்களை கூறுவதினால் என்ன பயன்? சற்று விவரமாக கவனிப்போம். குமாரனுடைய அதிகாரப் பூர்வமான பெயர்: இயேசு, கிறிஸ்து, இம்மானுவேல், அவருடைய இனப்பெயர் சகோதரன், மணவாளன் அவருடைய தொழில் பெயர்: இரட்சகர், மீட்பர், மேய்ப்பர், தீர்க்கதரிசி, ஆசாரியன், இராஜா. அவருடைய உவமைப்பெயர்: யூதா கோத்திர சிங்கம், தேவாட்டுக்-குட்டி இன்னும் இது போல பல உண்டு. ஆனால் அவருடைய தெய்வீகத்திற்குரிய கனப்படுத்தும் பெயர்கள்; நமது தமிழ் வேதாகமத்தில் ஆண்டவர், கர்த்தர் என்று கூறப்படுகின்றன.

இதில் ஆண்டவர் என்ற பதம் அவருடைய முழு தெய்வீகத்தையும் சரியாகத் தெரியப்படுத்துவதில்லை. அதாவது: ஆண்டவரே என்றால், என்னை ஆண்டு நடத்துகிறவரே, என் எஜமானனே என்று பொருள்படும். ஆனால் கர்த்தர் என்ற பதம் இது சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனுக்கு மட்டும் கொடுக்கப்பட்ட பதம். இது வட சொல்லாக இருக்கிறது என்று குறை கூறுவதால், ஏதோ மொழி வெறியில் இருப்பது போல் ஆகக்கூடாது. கர்த்தர் என்றால் காரணமான காரியங்களை செய்கிறவர் சிருஷ்டிகர், சர்வ வல்லவர் என்று பொருள்படும். அதிகாரமுள்ளவர்களை கர்த்தத்துவம் என்று கூறப்படுவது, தேவனை பிரதிபளிப்பதற்காகவே. இதனால் தேவனை உயர்த்திக் காட்டுவதற்காக அவரை கர்த்தாதி கர்த்தர் என்றனர். இவ்வளவு உயர்த்தி விபரமாக கூறியும், இயேசுவான வரை கர்த்தர் என்று அறிக்கை செய்யாது அவருடைய தெய்வீகத்தை ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால், அவன் இன்னும் இரட்சிக்கப்படவில்லை என்று அறிந்து கொள்ளலாம். பரிசுத்த ஆவியானவராலேயன்றி ஒருவனும் இயேசுவான வரை கர்த்தர் என்று அறிக்கை செய்ய இயலாது. வஞ்சிக்கிற ஆவிகளுக்கு இடங்கொடுத்து, இறுமாப்பாய் அறிக்கை செய்யாமல் போகிறவர்கள்; நியாயத் தீர்ப்பின் காலத்தில், அவருக்கு முன்பாக முழங்கால் படியிட்டு, நீரே கர்த்தர் என்று அறிக்கை செய்த பின்பு, நாவுகள் கட்டப்பட்டவர்களாக அழிவுக்குச் செல்வார்கள். ஒரு போலீஸ் காரரை அவர் தொழிற் பெயரைச் சொல்லி போலீஸ் என்று அழைப்போமா? சார் என்ற பயத்தோடு அழைக்கிறார்கள். அந்த மரியாதையைக் கூட, இயேசுவானவருக்கு சிலர் கொடுப்பதில்லை. புதிய ஏற்பாடு முழுவதும் இயேசுவே கர்த்தர் என்று அறிவிக்கிறது. பவுல் அப்போஸ்தலன் மாம்சத்தின் படி இனி கிறிஸ்துவை அறியோம் என்று, வார்த்தைக்கு வார்த்தை அவரை கர்த்தர் என்று கூறி கனப்படுத்துகிறதை அறிய முடிகியது.

2. கனமடைதல்: ... ராஜா கனம் பண்ண விரும்புகிற.... (எஸ்த 6:6,10-8:15,16)

பெர்சிய அரசன்; தான் கனம் பண்ண விரும்பின மொர்தெக்காயை, தன் நிலைக்கு உயர்த்தி, கனம்

பண்ணுகிறதை மேற்கூறிய வாக்கியங்களில் பார்க்கிறோம். அப்படியிருக்க நாம் சர்வ வல்லவரான தேவனை கனப்படுத்தும் போது, அவர் திரும்ப நம்மை கனப்படுத்த விரும்புவாரேயானால் இது எவ்விதமாக இருக்கும்? அது அறிவுக்கெட்டாத நிலைமையாக அது இருக்கும் அல்லவா? முற்காலத்தில் இந்த உலகத்திலுள்ள ஐந்து கண்டங்களும் இங்கிலாந்து தேசத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டதாக இருந்தது. அதனால் அத்தேச மன்னர்கள் எங்கள்நாட்டில் சூரியன் அஸ்தமிப்பதில்லை என்று மேன்மை பாராட்டினார்கள். நமது இந்திய தேசமும், அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தபடியால், அது இங்கிலாந்து அரசுக்குட்பட்டது எனத் தெரியப்படுத்தும்படியாக, ஐந்தாம் ஜார்ச் மன்னர் என்று நினைக்கிறேன்; அவருக்கு இந்திய தேசத்தில் வைத்து முடி சூட்டு விழா நடத்துவது என்று முடிவெடுத்தனர். அதன்படி டெல்லியில் உள்ள ஒரு இடத்தில், சகல மக்களும்கூடி வந்தனர். இங்கிலாந்து தேசத்து பிரதானிகளுடன், சகல தேசத்து பிரதிநிதிகளுடன் ஜார்ச் மன்னர் விற்றிருக்க முதலாவது: குருக்களால் கர்த்தருக்கு ஆராதனை முறைமைகள் நடந்தன. ஜார்ச் மன்னர் முழங்கால் படியிட்டு, தரைமட்டும் குனிந்து வணங்கினார். பின்பு முடிசூட்டு விழாவில் சகல கரகோசத்துடன் ஜார்ஜ் மன்னர் குருக்களால் முடி சூட்டப்பட்டு, ஜெபத்துடன் அவரையும், இந்திய தேசத்தையும் கர்த்தருக்கு ஒப்படைத்தனர். அப்பொழுது ஜார்ச் மன்னர் மீண்டும் முழங்கால்படியிட்டு, தன் கிரீடத்தை கர்த்தருக்கு முன்பாக தரையில் வைத்து, முகங்குப்புர விழுந்து, பணிந்து, கர்த்தாவே நீர் கொடுத்த இந்த ராஜரீகத்தை உமக்கே ஒப்படைக்கிறேன். நீரே இந்திய தேச மக்களை ஆசீர்வதியும் என்று மனமுருகினார். இன்று இந்திய தேச மக்களை விட நம்முடைய நிலைமைகளை நாமே கவனித்தால், கிறிஸ்தவர்கள் என்று அவருடைய நாமம் தரிபிக்கப்பட்ட ஜனங்களே அவருடைய பாதங்களுக்கு கீழடங்கவில்லை. சர்வ வல்லமையுள்ள கர்த்தரை தங்கள் வீட்டு வேலைக்காரனைப்போல அழைத்து, அவமதிக்கிறதைக் கண்டால், மகா கேவலமாக இருக்கிறது. கர்த்தருக்கு பயப்படுகிற பயம் இல்லை. இந்த துணிகரத்தின் விளைவு என்ன ஆகும் என்று தெரியவில்லை. நாம் கர்த்தருடைய

வசனத்தை பிரசித்தப்படுத்தும்போதும், பிறரிடத்தில் சம்பாசிக்கும் போதும், அவரை சந்நதியிலிருந்து ஜெபிக்கும் போதும், அவரை கர்த்தர் என்று அறிக்கையிட்டு கணப்படுத்த வேண்டும். அப்படியானால், பரலோகத்தில் சர்வ சங்கமாகிய சபை கூடும் நாளில், கர்த்தாவே, தேவரீர் நீர் அடிக்கப்பட்டு, சகல கோத்திரங்களிலிருந்தும், சகல பாஷைகாரரிலிருந்தும், ஜாதிகளிலிருந்தும் உம்முடைய இரத்தத்தினால் எங்களை மீட்டுக் கொண்டீரே உமக்கு சதாகாலமும், கனமும், மகிமையும் ஸ்தோத்திரமும் செலுத்துவேன் என்று பாடலாம். அல்லது இறுமாப்பாக வழி தவறியவர்களின் முடிவு என்னவாகும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

3. மேன்மையடைதல்: “.... அது உன்னை கனம் பண்ணும்”
(நீதி 4=7-9)

நமதாண்டவரின் காலத்தில், ரோமர்களுக்காக, மற்ற சிற்றரசர்களுக்காக வரி வசூல் செய்கிறவர்களே ஆயக்காரர் எனப்படுவர். இவர்கள் லஞ்ச ஊழல் காரணமாக ஜனங்களிடத்தில் மிகுதியான வெறுப்பை ஏற்றனர், ஆயக்காரர்கள் மிகவும் இழிவானவர்களாக எண்ணப்பட்டார்கள். இந்நிலையில் கலிலேயாவியல் உள்ள கப்பர் நகரில், ஏரோது அரசனுக்காக வரிவசூல் செய்யும் ஆயக்காரனாக லேவி என்னும் மத்தேயு வேலை பார்த்து வந்தான். இவன் குப்பையில் கிடக்கும் குண்டுமணி போல, மாசற்றவனாக தன் வேலையில் இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால் நமதாண்டவரால் அவன் அப்போஸ்தல ஊழியத்திற்கு அழைக்கப்பட்டான். அவனும் தன் ஆண்டவரின் அழைப்பை கனத்திற்குரியதாக எண்ணி ஏற்றுக் கொண்டான். அவன் தன் பழைய வேலையை விட்டு, தேவ சேவைக்காக போகிற தினிமித்தமாக, இனத்தார்களுக்கும், சுற்றத்தார்களுக்கும், சிநேகிதர்களுக்கும் தெரியப்படுத்த விரும்பி, அவர்களுக்கு ஒரு விருந்து வைத்தான். அதில் நமதாண்ட வரும் கலந்து கொண்டார். எதாகிலும் சாட்சி கேடு அவனுக்கு இருந்திருக்குமானால், யாரும் அங்கு வந்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் விசேஷமும், விருந்தும் இனிதே

முடிந்தன. ஏறக்குறைய மூன்றரை வருசங்கள் தன் ஆண்டவர் செல்லும், இடங்களுக்கு தானும் சென்று, அவனுக்கென்று கொடுத்த கடமைளை, அவன் சரியாகச் செய்தான் என்று தெரிகிறது. எல்லா சுவிசேஷங்களிலும் மற்ற சீஷர்கள் வெளிப்படையாக காணப்பட்டாலும் இவன் மறைந்தே காணப்படுகிறான். அமைதியும், அடக்கமுள்ள இந்த நல்ல சீஷன் இயேசுவானவரின் பரமேறுதலுக்குப் பிறகு, அவருடைய சரித்திரத்தை எழுதினான். அதில் அவன் பெயரை தலைப்பாக வைத்து, மத்தேயு எழுதின சுவிசேஷம் என்றனர். இன்று ஆயிரத்து அறுநூறுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளில், அவன் சுவிசேஷம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சுவிசேஷத்தின் தன்மைகளை ஆராய்ச்சி செய்த ஞானவான்களின் வியாக்கியான புத்தகங்கள் ஏறக்குறைய ஆயிரத்துக்கு வந்து விட்டது. இன்று உலகம் முழுவதும் மத்தேயு என்ற பெயரை தன் மக்களுக்கு வைத்து மகிழுகிறார்கள். சிலர் இங்கிலாந்து தேசத்து அரசர்களின் பெயர்களோடு இணைத்து, தங்கள் பிள்ளைகள் ஜார்ச் மாத்யூ என்று அழைத்து கணப்படுத்தி மகிழுகிறார்கள்.

4. ஐசுவரியமடைதல்: “ஐசுவரியம் கனமும் உம்மால்” (1 நாளா 29:12)

தாவீதரசன் தன் இளமையில் ஆடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த சிறுவன்; இப்பொழுது மகா பிரசித்தி பெற்ற அரசனாகவும், மிகுந்த ஐசுவரியம் நிறைந்தவனாகவும் இருக்கிறதை கண்டு எல்லாம் கர்த்தருடைய கரத்திலிருந்து வந்தது என்று திரும்ப அவருக்கு கனமும், மகிமையும் செலுத்துகிறதை அறிகிறோம். அவைகள் இக்காலத்திலும் நடக்கிறதை அறிய முடிகிறது.

கடந்த நூற்றாண்டுகளில் திரிகூட ராஜப்ப கவி ராயர் என்ற புலவர் ஒருவர் குற்றால குறவஞ்சி என்ற புகழ்பெற்ற கவிதைகள் கொண்ட ஒரு நூலை எழுதினார். அதற்கு பின்பு வந்த ஞான தீப கவிராயர் என்ற புகழ்ச்சி பெற்ற கிறிஸ்தவ கவிஞராகிய வேதநாயக சாஸ்திரியார்; குற்றால குறவஞ்சி என்ற பாடல்களைத் தழுவி, பெதலகேம் குறவஞ்சி என்ற கவிதைகள் கொண்ட நூலை எழுதினார். இதனால் கிறிஸ்தவ சபைகள் உன்னதப் பாட்டைப் படிப்பது போல

எழுச்சியடைந்தன. இவைகளை அறிந்த சென்னையிலுள்ள வெப்பேரி கிறிஸ்தவ சபை யார், பெத்லகேம் குறவஞ்சி என்ற கவிதைகளை தங்கள் சபையில் அரங்கேற்றம் செய்ய விரும்பி, தஞ்சையில் உள்ள சாஸ்திரியாரை சென்னைக்கு வரும்படி அழைத்தனர். அக்காலத்தில் போக்குவரத்துக்கு சரியான வாகன வசதிகள், சாலை வசதிகள் இல்லாதபடியால் சாஸ்திரியார் மிகுந்த கஷ்டத்துடன் மாடுகள் பூட்டிய வண்டியிலும், நடந்தும் பயணம் செய்து, சென்னை பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார். பெத்லகேம் குறவஞ்சி வெப்பேரி சபையில் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது. அச்சபையார் அவருக்கு ஞான தீப கவிராயர் என பட்டம் வழங்கி, அவரைக் கணப்படுத்தும் விதமாக, ஒரு புதிய பல்லக்குச் செய்து, அதில் அவரை அமர்த்தி, வெப்பேரிப் பகுதியை வலம் வந்தனர். பின்பு அவருக்கு ஒரு பண முடிப்பு கொண்ட பொற்கிழி ஒன்று பரிசளித்து மகிழ்ந்தனர். மிகவும் வறுமையில் வாடிய சாஸ்திரியாருக்கு, இந்த ஐசுவரியம் அதிக உதவியாக இருந்தது என்றார். சென்னையில் நடந்த காரியங்களைக் குறித்து, தஞ்சையில் உள்ள சரபோஜி மன்னர் கேள்விப்பட்டு, சாஸ்திரியார் தஞ்சை வந்தவுடன் தமது அரசவைக்கு வரவழைத்தார். அவர் வந்தவுடன் சாஸ்திரியாரை நோக்கி: நீங்கள் சென்னையில் இயேசுபிரானைப் பற்றி பாடியது போல, இங்கு பிரகதீஷ்வரர் மீதும் ஒரு பாடல் பாட வேண்டும் என்றார். சாஸ்திரியார் அரசவை கவிஞராக இருந்த போதிலும், சரபோஜி மன்னனிடம், அரசே நான் கர்த்தர் இயேசு கிறிஸ்து நாதரின் அடிமையாகும். அப்படியிருக்கும் போது, நான் பிற தெய்வங்களைக் குறித்துப் பாடினால், என் ஆண்டவருக்கு செய்த பெரிய துரோகமாக இருக்கும் என்றார். சரபோஜி மன்னன் அவர் சொன்னதை கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளாமல், நீங்கள் அரசவை கவிஞர் என்ற நிலையில் பிள்ளையார் மீதாவது ஒரு பாடல் பாட வேண்டும் என்றான். சாஸ்திரியாரோ பின்னும் மறுத்து விட்டார். அதனால் வருத்தம் அடைந்த மன்னன்; அப்படியானால் உங்கள் இயேசு கிறிஸ்து நாதரிடம் என்னத்தைக் கண்டு பாடுகிறீர் என்றார்.

அப்பொழுது சாஸ்திரியார் பாடத் தொடங்கி.

ஒரு சருவேசுரனை கும்பிடுகிறேன்; - ஒன்றும்

ஒப்பதில்லா மெய்பொருளைக் கும்பிடுகிறேன்.

உம்பர் தொழும் வஸ்துவையைக் கும்பிடுகிறேன்:

என் ஆண்டவனை, மீண்டவனைக் கும்பிடுகிறேன்.

அருமை ரட்சகனைக் கும்பிடுகிறேன்; என

தாத்து மாவின் நேசர்தனைக் கும்பிடுகிறேன்.

திருவுருவானவனைக் கும்பிடுகிறேன்; தவிது

சிம்மாசனதிபனைக் கும்பிடுகிறேன், என்று முடித்தார்.

சாஸ்திரியாரின் பக்தி வைராக்கியத்தையும், கவித் திறமையும் கண்ட சரபோஜி மன்னன் மேலும் பல பரிசுகளை வழங்கி, அவரை கணப்படுத்தியாக ஒரு சரித்திரம் உண்டு.

5. மகிமையடைதல்: “மகிமையும் கனமும் அவர் சமூகத்தில் இருக்கிறது” (1 நாளா 16:27)

நம்முடைய ஜீவியத்தின் சகல எல்லைகளும் கர்த்தரால் கணக்கிடப்படுகின்றன. அதாவது; நமது விசுவாசம், பரிசுத்த வாழ்க்கை, பாடுகளை சகிக்கும் தன்மை, சோதனைகளை மேற்கொள்ளும் பெலன், சுவிசேஷ ஊழியங்கள், சபைகளை காத்து பராமரிக்கும் ஊழியங்கள் யாவற்றுக்கும் உள்ள மகிமையும், கனமும் நமக்கு மறுமையில் அருளுவதாக நமதாண்டவர் வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். ஒருவன் எனக்கு ஊழியம் செய்தால், பிதாவானவர் அவனை கனம் பண்ணுவார் என்ற நமதாண்டவரின் வார்த்தை; நம்மை ஊழியத்தில் முன்னேறிப் போகச் செய்கிறது. மேலும் நமதாண்டவரின் நிமித்தம் எதையாகிலும் நாம் இழந்து போனால், நூறு அத்தனையாக நமக்கு அவர் தருவதோடு, மறுமையில், நித்திய ஜீவனையும் அருளுகிறார். தங்கள் ஆண்டவருக்காக தாய், தகப்பன், சகோதர சகோதரிகள், தொழில், வீடு, ஊர் யாவற்றையும் விட்டு வந்த சீஷர்கள்; எங்களுக்கு என்ன கிடைக்கும் என்ற போது, மறுமையில் என்னோடு கூட அரசாளுவீர்கள் என்றார். அவனவன் வரிசையிலே உயிர்ப்பிக்கப்படும் போது, தெய்வீகம், இராஜீகம், ஆசாரியத்துவம், இளைப்பாறுதல், கனம், மகிமை யாவற்றையும் கர்த்தரால் பெறுவார்கள். ஆயிரம், பதினாயிரம் தூதர்களுக்கும், பரிசுத்தவான்களுக்கும் முன்பாக பூமியில்

விசுவாசத்தைக் காத்துக் கொண்டவர்கள் நீதியின் கிரீடம் சூடப்படுவார்கள் பரிசுத்தவான்களாக வாழ்ந்தவர்கள், அழிவில்லாத கிரீடம் சூடப்படுவார்கள். பாடுகளை சகித்தவர்கள், மகிழ்ச்சியின் கிரீடம் சூடப்படுவார்கள். சோதனைகளை ஜெயித்தவர்கள், ஜீவ கிரீடம் சூடப்படுவார்கள், தேவனுடைய சபையைக் காத்தவர்கள் அழிவில்லாத கிரீடம் சூடப்படுவார்கள். சுவிசேஷ ஊழியம் செய்தவர்களுக்கு இரட்டிப்பான பலன்களும், சபை ஊழியம் செய்தவர்களுக்கு சம அளவான பலன்களும் பெறுவார்கள். இவைகளில் ஏற்ற தாழ்வு உண்டாகியிருக்கும். பலன்கள் போக, நமக்கு கிடைக்கப் போகிற சுதந்தரம்; தகப்பன் தன் பிள்ளைகளுக்குப் பங்கிடுவது போலவும், புருஷன் தன் மனைவிக்கு, தன் உடைமைகள் முழுவதையும் கொடுப்பது போலவும், ஒரு எஜமான் தன் வேலைகைக்காரர்களுக்கு அவரவர் திறமைக்குத் தக்கதாக ஏற்ற தாழ்வுகள் கொண்ட பலன்களாக கொடுப்பது போலவும் இருக்கும். இவைகள் யாவும் மகிழ்ச்சிக்குரியதும் கனமும், மகிமையும் நிறைந்ததாக இருக்கும்!

1. ஞானத்தின் ஆரம்பம்: “கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே” (நீதி 9:10)

கர்த்தருக்குப் பயப்படும் சிந்தையே ஞானத்தின் ஆரம்பம். இங்கு ஞானம் என்பது என்ன? அறிவா? பேரறிவா? அல்லது திறமையாக பேசுதலா? அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அது சிந்தையாகிய இருதயத்தில் உருவாகும் ஒரு தேவ சாம்ராஜ்யம். தேவ ஆளுகை அங்கிருந்து வெளிப்பட்டு உலகத்தைப் பிரமிக்கச் செய்யும். இது வெளிப்படையாகத் தெரியுமா? - ஆம்! தெரிய வரும்!

ஞானத்திற்கு எதிரான மூடத்தனத்தின் மூலஸ்தானம் பாபிலோன் தேசமாகும். யூதர்கள் அங்கு சிறைப்பட்டுப் போனக் காலத்தில், அங்கிருந்த அரச குலத்தைச் சேர்ந்த நாலு வாலிபர்கள்; கர்த்தருக்குப் பயந்து நடந்தனர். தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ போஜனத்தை புசிக்க மறுத்து எதிர்த்து நின்றனர். அதன் பலனாக அவர்கள் மெலிந்தோ, அழிந்தோ போகவில்லை. அவர்களிடத்தில் அரச முகக்களையும், ஞானத்தின் பிரகாசமும் விளங்கின. அதனால் அரசன் அவர்களை மகானத்தின் அதிகாரிகளாக நியமித்தான். அவர்கள் கூறின தேவ ஞானத்தை, அறிவீனமாக மாற்றிய அரசன்; தான் நிறுத்தின சிலையை அவர்கள் வணங்க வேண்டும் அல்லது அழிய வேண்டும் என்று கட்டளைப் பிறப்பித்த போது, அவர்கள் அக்கினியின் உக்கிரகத்தை அவித்து, தங்கள் தேவனோடு அக்கினிக்குள்ளே உலாவினார்கள். அதனால் ஞானம் மூடத்தனத்தை அழித்தது. ராஜா தரைமட்டுமாக முகங்குப்புர தேவ பிரசன்னத்தில் விழுந்தான். மேதிய அரசன் வஞ்சிக்கப்பட்டவனாக ஞானமுள்ள புருஷனை சிங்க கெபியில் போட, அவன் மறுதினம் உயிரோடே வெளி வந்தான். மூடத் தனத்தைக் கொண்டு ஞானத்தை அழிக்க முயன்றவர்கள் சிங்கத்தினால் அடிபட்டு செத்தார்கள், இன்றைக்கு உலகமெங்கும் மூடத்தனம் தலைதூக்கி, ஞானத்தை அழிக்கப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறது. ஞானம் பெற்ற நாங்கள்

தேவனுடைய மனுஷர்கள் என்று சிலர் கூறிக் கொண்டு மூடத்தனத்திற்கு சேவகம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

2. மகாஞானம்: “மகா ஞானமுள்ளவைகள் நான்குண்டு” (நீதி 30=24-28)

அற்பமான ஜெந்துக்களிடமிருந்து பரம ஞானத்தை கற்றக் கொள்ளும்படி இந்த சிறிய ஜீவராசிகளின் வாழ்க்கை; மகா அற்புதமாக இருக்கின்றன. மனிதர்கள் தேவ பயமற்று, தின்னை தூங்கிகளாக இருக்கும் போது, கோடை காலத்தில், தங்கள் ஆகாரத்தை, சம்பாதித்து, மாரிகாலத்தில் இளைப்பாறுகிற சிறு எறும்பின் ஞானத்தைப் பற்றி என்ன வென்று சொல்வது? இன்று ஞான ஆகாரத்தை சம்பாதிக்காதவர்கள்; நாளைக்கு எதைப் புசித்து இளைப்பாறுவார்கள்.

மகா சத்துவமற்ற ஜெந்துவான குழி முயல்கள்; கன்மலைப் பாதைகளை குடைந்து, தங்களுக்குரிய பாதுகாப்பான வீட்டை அமைத்துக் கொள்கிறது. இன்றைக்கு கன்மலையான கிறிஸ்துவில் பாதுகாப்பாக தங்கள் வீட்டைக் கட்டாதவர்கள்; நாளைக்கு பெருமழையும், வெள்ளமும் பிரவாகமாகச் சீறும் போது, அவர்களுடைய மணல் வீடு அழிவது நிச்சயமல்லவா?

தங்களுக்கு ராஜா இல்லாதிருந்தும், பவுஞ்சு, பவுஞ்சாக புறப்படுகிற வெட்டுக் கிளிகளின் அருமையை என்னவென்று சொல்வது. இன்றைக்கு எங்களுக்கு பரம ராஜா உண்டு என்று சொல்லுகிற சில கோமாளிகள் பத்து பேர் இருந்தால், அவர்கள் மூன்று, நாலு கட்சிகளாகப் பிரிந்து குதித்துக் கொண்டிருக்கிற அலங்கோலத்தை சகிக்க முடியவில்லை.

தன் கைகளினால் வலையைப் பின்னி, அரசர் அரண்மனைகளிலிருக்கிற சிலந்திப் பூச்சியை யாரும் கவனிப்பதில்லை. ஏனென்றால் தனக்கு பாதுகாப்பான இடத்தில் தனக்கு வீட்டைக் கட்டிக் கொள்கிறது. இன்றைக்கு நமது அரசரின் மாளிகையாகிய பரலோகத்தில், தங்கள் வீட்டைக் கட்டிக் கொள்ளாத, பல மூட ஞானிகள்; பூமியிலே வைக்கோலையும், புல்லையும் வைத்து, தங்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாருடைய முடிவையும் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்!

3. கேடகமும், திரவியமும்: “ஞானம் கேடகமும் திரவியமும்...”
(பிர7=12)

ஒருவனோடு தேவன் இருப்பாரேயானால் அவன் ஞானமுள்ளவனாக இருப்பான். அவனை அசைக்கவராலும் கூடாது. அவனை வஞ்சித்து வன்னிக்கனைகளைத் தொடுத்து கொன்றுவிடலாம் என்று நினைப்பவர்களுக்கு, அவனுடைய ஞானம் கேடகமாகி அவனைக் காப்பாற்றும். இதையே போத்திபாரின்வீட்டில் காண முடிகிறது. அவனை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் அவனை ஒரு நாயைப் போல எண்ணி, இரும்பு சங்கிலியால் கால்களை பிணைத்து, அவனை ஒடுக்க முடிந்தது. அதெல்லாம் ஒரு நாளில் அதே ஞானம் அந்த இரும்பு சங்கிலியை தவிடு பொடியாக நொறுக்கி, அதை அவன் கழுத்திற்கு பொற்சரப்பணியாக மாற்றி, அவனை தேசத்தின் அதிபதியாக்கியது. இது ஞானத்தின் வலிமையைக் காட்டுகிறதல்லவா? மேலும் ஞானம் ஆபத்து காலத்தில் கேடகமானபரிசையாக, திவ்விய நல் ஆயுதமாக மாறினாலும், அவைகள் மிகுந்த திரவியமாக சேர்ந்து அவனை மேன்மைப்படுத்தும். சிறையில் தரித்திரவானாக கிடந்த அந்த ஞானவானை, தேசத்தின் அதிபதியாக உயர்த்தி, மிகுந்த திரவிய சம்பன்னாக திகழுகிறதை நாம் கண்டு ஆச்சரியப்படமுடிகிறது. இன்றைக்கு கத்தியையும், மட்டையையும், நம்பி வாழ்க்கை நடத்துகிறவர்கள்; திரவியத்தை தேடி, ஓடி அலைகிறவர்கள் யாவரும் வெட்கி, ஞானத்தை இழந்து இருளர்களாக இருப்பார்கள்.

4. வெள்ளியும் பொன்னும்: “வெள்ளியைப் பார்க்கிலும்...பசும் பொன்னைப் பார்க்கிலும்” (நீதி8=10).....“எவ்வளவு உத்தமம்எவ்வளவு மேன்மை....” (நீதி16=16)

வெள்ளிக்காகவும், பொன்னுக்காகவும் பூமியின் ராஜ்யங்களை சிதைத்து, மக்களைக் கொன்று குவித்து, மகிழ்ந்த மூடத்தனமான அரசர்கள் இறுமாப்பாக தங்களை வல்லரசுகள் என்றும், தாங்கள் பெரிய சக்ரவர்த்திகள் என்றும் பிரசித்திப் படுத்திக் கொண்டிருந்த கொடிய காலத்தில், ஒரு சிறு வேத பாரகணாகிய உத்தமன்; பரலேகத்தின் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணங்களை ஆராயவும், அதன்படி செய்யவும்,

பிறருக்கு உபதேசிக்கவும், தன் இருதயத்தை பக்குவப்படுத்தி இருந்தான். அதனால் அவனுடைய தேவனாகிய கர்த்தரின் கரம் அவன்மேல் இருந்தது. அதனால் அவனுடைய தேவஞானம் ராஜாதி ராஜாவாகிய சக்ரவர்த்திக்கு எட்டினது. அதனால் ஞானத்திற்கு அடிபணிந்த அரசனும், அவனுடைய ஏழு மந்திரிமாரும் ஆலோசித்து அவனுக்கு சன்னது அனுப்பினார்கள். அதில் உன் தேவனுடைய ஞானத்தின் படியே உன்னோடு வரக்கூடிய உன் மக்களை சேர்த்துக் கொண்டு, உன் சுய தேசம் சென்று, அவர்களை விசாரித்து நடத்துவதோடு, உன் தேவனுடைய ஆலயத்துக்கு வேண்டியவைகளை எல்லாம், ராஜாவின் கஜானாவில் இருந்து வாங்கி செலுத்துவாயாக! மேலும் உனக்கு வேண்டிய வெள்ளியும், பொன்னும் உனக்குக் கொடுக்கப்படும். என்று எழுதியதோடு, நதிக்கு அப்புரத்திலுள்ள எல்லா கஜான்சிகளும் உத்தம வேத பாரகன் கேட்பதை எல்லாம் கொடுக்க வேண்டும் எனக் கட்டளையிட்டான். தேசங்களை கொள்ளையடித்து, வெள்ளியும், பொன்னும் சேர்த்த மூட அரசர்களுக்கு அவைகள் பயன்படவில்லை. அவைகளை விடுத்து தேவ ஞானத்தை தேடின, வேத பாரகன் மேன்மைப் படுத்தப்பட்டு, அவைகள் எல்லாம் தானாக வந்து சேர்ந்தது ஞானத்தின் அதிசயமே! அதனால் உங்கள் வெள்ளியும் பொன்னும் துருப்பிடிக்கும் முன்னதாக, அவைகளை ஞானத்திற்காக செலவு செய்து, ஞானவானாக திகழுங்கள்!

5 ஜலப்பிரவாகம்: “பாய்கிற ஆற்றைப்போலிருக்கும்” (நீதி 18:4)

மகா ஞானமுள்ள அரசனாகிய சாலொமோன் வசனிக்கும் போது, தனது வார்த்தைகள் மடைதிறந்த வெள்ளம் போல், தன்னையறியாமல் புறப்பட்டுப் போகிறதைக் கண்டு, ஞானமானது பாய்கிற ஆற்றைப் போலிருக்கும் என்றான். ஒரு ஆறு பல ஊர்கள் வழியாக ஓடி, பல கிளைகளாகப் பிரிந்து, நாட்டை சுத்தம் செய்வதும், செழிப்படைய வைப்பதும் போல, அவனுடைய ஞானத்தினால் தேசக் குடிகளுக்கு மிகப்பெரிய சீர்திருத்தம் உண்டாகியது

என்று சொல்ல வேண்டும். அதாவது: ஜனங்களுடைய விசுவாசம், பக்திவிருத்தி, ஒரு மனம், கர்த்தருக்குப் பயப்படும் பயம், பரிசுத்தம், சமாதானம், அமைதி, மகிழ்ச்சி போன்ற பல காரியங்கள் ஏற்பட்டதினால், அவர்கள் நாள் தோறும் சாலொமோனுடைய முக தரிசனத்தை விரும்பி, அவன் அரண்மனை வாசலில் வந்து காத்திருந்தார்கள். அவனுடைய ஞானத்தின் கீர்த்தி, சகல தேசத்திலும் பிரசித்தமாகி பல நாடுகளில் சீர்திருத்தம் உண்டாகி இருக்க வேண்டும். அதனால் சகல தேசத்திலிருந்தும் அவனுக்கு பற்பல வெகுமதிகளும், காணிக்கைகளும் கொண்டு வந்தார்கள். அவன் கடற்கரை மலைத்தனையான மனோ விருத்தி பெற்று, ஞானத்தை வசனித்துக் கொண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் இருந்த ஏத்தான், ஏமான், கிழக்கத்தி புத்திரர்களுடைய ஞானத்தை விட சாலொமோனின் ஞானம் கீர்த்தி பெற்றதாக இருந்தது. அவன் இரண்டாயிரம் நீதி மொழிகளையும் ஆயிரத்தி ஐந்து பாட்டுகளையும், கேதுருவிருட்ச முதல், ஈசோப்பு பூண்டுவரையும் மற்ற தாவரங்கள், மிருகங்கள், பறவைகள், ஊரும் பிராணிகள், மச்சங்கள் ஆகியவற்றைக் குறித்தும் வசனித்தான். சமன் செய்து சீர் தூக்கும் துலாக்கோல் போல், அவன் நீதியாக நடந்து கொண்டதால், தேசத்தின் குடிகள் தேவனுக்குப் பயந்து நடந்தார்கள். நமது தேசத்திலிருந்து, மயில்களும், குரங்குகளும் சாலொமோனுக்கு வெகுமதியாக கொண்டு சென்று அவனுடைய ஞானத்தைக் கேட்டு வந்தவர்களும் பாக்கியவான்கள் என்று கூற வேண்டும். ஆனால் சாலொமோனை விட பெரியவரான நமதாண்டவரின் ஞானம் இன்று நம்மிடம் உண்டு. அதை பிரசித்தப் படுத்தும் ஞானவான்கள் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய அளவில் கூட இல்லை என்பது துக்கமான காரியமே!

6. யுத்த ஆயுதங்கள்: “யுத்த ஆயுதங்களைப் பார்க்கிலும் ஞானமே நலம்...” (பிர 9:18)

இன்றைக்கு உலக நாடுகள் அனைத்தும் யுத்த ஆயுதங்களையே நம்பி, தேசத்தை நடத்துகின்றனர். இவைகளில் கிறிஸ்தவ நாடுகளும், தங்கள் ஆண்டவரை விடுத்து, ஆயுதங்களை நம்பியிருப்பது பரிதாபமே! இருவர் தொடங்கி, பெரிய யுத்தங்கள் வரையிலும் ஏதாகிலும்

கரங்களில் எடுத்துக் கொண்டு, ஆயுதங்களாக பயன்படுத்தி, தங்களை மாய்த்துக் கொள்வதும், பிறரை சின்னபின்னமாக்கி, சிதறடித்து சாக வைப்பதையும் நாம் காணும் போது, அச்சுருத்தப்படுகிறோம். இக்காலத்தில் ஞானத்தைப் பற்றி பேசும் போது, அவர்களிடமிருந்து பயித்தியம் என்ற பட்டத்தை கட்டாயமாக வாங்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. யூத ராஜாக்களின் காலத்தில், அசீரியா தேசத்து அரசன் ஒருவன்; பக்கத்து நாடுகளை யுத்தத்தினால் கீழடக்கி, சீரழித்த போது, வெற்றி கொண்டோம் என்ற இறுமாப்புடன் அவன் யூதா தேசத்திற்கு விரோதமாக வந்து, எருசலேம் நகரத்தை முற்றி கையிட்டான். அதோடு யூத அரசனை தூஷித்ததுமல்லாமல், நீ கூறுகிற பரலோகத்தின் தேவனும், என் கையிலிருந்து உன்னைக் காப்பாற்ற முடியாது என்று, தேவனையும் தூஷித்து, கடிதம் ஒன்றை எழுதி அனுப்பினான். அந்த ஞானமுள்ள அரசன் யுத்தத்திற்கு அஞ்சி, அசீரியா தேசத்து அரசனின் கடிதத்தை கொண்டுபோய், தன் தேவனுடைய ஆலயத்தில் விரித்து வைத்து, கர்த்தாவே, அவன் கடிதத்தை நீர் பாரும! இவன் உம்மை தூஷிக்க எம்மாத்திரம்? நாங்கள் உம்முடைய ஜனங்கள். உமது பார்வைக்கு நலமானதை எங்களுச் செய்யும் என்று ஜெபித்தான். அன்று இரவு பரலோகத்திலிருந்து தேவன்; ஒரு தூதனை அனுப்பினார். அவன் யூதா தேசத்திற்கு வந்து, அசீரியா தேசத்து சேனைகளை ஒரே அடியில் ஒரு லட்சத்து எண்பத்தி ஐயாயிரம் பேரை கொன்றுபோட்டான். ஞானம் யுத்த ஆயுதங்களை சர்வ நாசம் செய்தது. ஜனங்கள் காக்கப்பட்டனர். இன்றைக்கு எந்த நாட்டிற்கும் பயங்கர வாதங்களோ, யுத்தங்களோ அவசியமில்லை. ஒரு தேசத்திற்கு ஒரு ஞானமுள்ள மனிதன்; தேவனை சார்ந்திருந்தால் போதும். பயங்கரவாதங்களோ யுத்தங்களோ தேசத்தை அச்சுருத்த முடியாது! தேசம் அமைதியாகவும், சமாதானமாகவும் விளங்கும். ஆனால் தேசம் என்றைக்கு ஞானத்தைத் தேடும் என்று தெரியவில்லை.

7.முத்துக்கள்: “முத்துக்களைப் பார்க்கிலும் ஞானமே நல்லது” (நீதி 8:11)

உலகத்திலே மிகவும் விலையேறப் பெற்ற

பொருள்கள் முத்துக்களும், இரத்தினங்களுமே! இவைகள் யாவும் சுய ஒளியுடையது. ஞானமுள்ள சாலொமோன் அரசனுக்கு ஏராளமான முத்துக்களும், வைரங்களும் வெகுமதிகளாக கிடைத்தன. மேற்கூறிய வாக்கியங்களை கவனிக்கும் போது, சாலொமோன் அவைகளில் விருப்பம் வைக்கவில்லை எனத் தெரிகிறது. அவனுடைய ஞானத்தைக் குறித்து கேள்விப்பட்ட சேபா ராஜ ஸ்திரீ; இவனுக்கு எப்படி ஞானம் வந்தது என்று அறியவும், தன்னுடைய உலக ஞானத்தினால் அவனை மேற்கொள்ளவும் வேண்டும் என நோக்கத்தோடு, பெரிய பரிவாரங்களோடும், மிகுதியான காணிக்கைகளோடும் எருசலேம் வந்து சேர்ந்தாள். சாலொமோன் கட்டின பிரமாண்டமான அரண்மனையையும், அவனுடைய போஜன பதார்த்தங்களையும், அவனுடைய ஊழியர்களின் வீடுகளையும், அவனுடைய உத்தியோகஸ்தரின் வரிசைகளையும், அவர்களுக்குரிய வஸ்திரங்களையும், பான பாத்திரக்காரர்களையும் கண்டு அதிசயித்தாள். ஆனாலும் இன்னும் அரசனைப் பார்க்கவில்லை மறுதினம் காலையில் அரசனைப் பார்ப்பதற்காக அவளை தேவாலயத்திற்கு சேவகர்கள் அழைத்துச் சென்றனர். அங்கு முகங்குப்புற விழுந்தும், முழங்கால் படியிட்டும் கிடக்கிற அரசனைக் கண்டு ஆச்சரியத்தால் பிரமை கொண்டு, அவனுக்கு எப்படி ஞானம் வந்தது என்று அறிந்து கொண்டாள். பின்பு அரசனை நோக்கி: உம்மை சிங்காசனத்தின் மேல் வைக்க பிரியம் கொண்ட, உம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம் என்றாள். கர்த்தருக்கு முன்பாகத் தாழ்மைப்படும் போது, அவரிடமிருந்து ஞானம் பெறுகிறோம் என்ற வித்தையைக் கற்றுக் கொண்டு, தந்தேசத்திற்குத் திரும்பிப் போனாள். எனவே இயற்கை ஞானம், கல்வி ஞானம், தோன்றிய இனத்தில் கிடைக்கும் ஞானம் இவைகளெல்லாம் உலக ஞானமாக இருக்கும். அவைகள் மனிதனுக்கு பரலோக வழியைக் காட்டுவதில்லை. தேவனிடமிருந்து வருகிற ஞானமே, ஜீவ மார்க்கத்தில் நடத்தும். அதற்கு மெய் ஞானமாகிய இயேசுவானவரையே அடைந்து கொள்ள வேண்டும். அவருடைய பாதத்தில் ஞானமுண்டு!

ஆசீர்வாதம் என்ற வார்த்தையை கேட்கும்போது, அல்லது வாசிக்கும்போது நமது மனது இதமாகி முகம் மலருகிறதை உணர முடிகிறதல்லவா? ஆசீர்வாதம் என்ற சொல்லுக்கு வாழ்த்துதல், மனப்பூர்வமாக அல்லது ஈவாக கொடுத்தல் என்று பலவித அர்த்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆம்! இவ்விதமாக தேவன் நம்மை ஆசீர்வதிக்கிறார். ஆசீர்வாதம் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று உலகத்திற்குரிய ஆசீர்வாதம். இது நாம் கஷ்டப்படாமல் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு தேவையான அல்லது அதிகமான பொருள் வளங்களைக் கொடுத்தல், இரண்டாவது: ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதம் இது நாம் தேவனோடு சஞ்சரிப்பதற்கும், மக்களோடு கூடி வாழ்வதற்கும் உயர்ந்த குண சபாவங்களைப் பெறுவதாகும். இந்த இருவித ஆசீர்வாதங்களையும் ஒருங்கே பெற்றால், நாம் பரிபூரண மனிதர்கள் என்று கூறலாம். இரண்டில் ஏதாகிலும் ஒன்று மட்டும் பெற்றிருந்தால், குறைவான மனிதர்களாக இருப்போம். தேவன் நம்மை ஆசீர்வதிக்க விரும்புகிறார் என்பது இஸ்ரவேல் புத்திரர்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து நமக்குத் தெரிய வருகிறது. ஆசீர்வாதங்கள் பெற தகுதியில்லாமல் இருந்த, அவர்களை தன்னுடைய நாமத்தில் ஆசாரியர்கள் அவர்களை ஆசீர்வதித்தால், தான் அவர்களை ஆசீர்வதிப்பதாகக் கூறுகிறார். எனவே தேவன் நேரிடையாக, ஆசாரியர்கள் மூலமாக, தகப்பன் மூலமாக, எஜமானன் மூலமாக ஆசீர்வதிப்பதும் பின்னும் ஒருவருக்கொருவர் ஆசீர்வதித்தல் போன்ற முறைமைகள் யாவும், மனப்பூர்வமாக இருந்தால், தேவன் ஆசீர்வதிக்க தடையில்லை என்று அறிய முடிகிறது. மேலும் தேவன் ஆசீர்வாதங்களை அருளும்போது, மேலும் சில ஈவுகளை சேர்த்து அருளுகிறார். (எண்ணாகமம் 6:22-27.) வாக்கியங்களை வாசித்துக் கொள்ளுங்கள். அதனால் நாம் தேவனிடம் ஆசீர்வாதங்களைக் கேட்டு வாங்கவேண்டும்.

அழுத பிள்ளை தானே பால் குடிக்கும்! எனவே நம்முடைய தனி, குடும்பம், சபை, உலக வாழ்க்கை யாவற்றிலும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டால், நமது மூலமாக பிற மக்களும் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள்.

1. ஆசீர்வதித்தல்:: “கர்த்தர் உன்னை ஆசீர்வதித்து.....” (எண் 6:24)

ஆசீர்வாதம் என்று சொல்லுகிற சமயத்திலெல்லாம், தேவன் ஆபிரகாமை ஆசீர்வதித்தது தான் உடனே நினைவுக்கு வரும். தேவன் அவனை ஆசீர்வதிக்கும் போது, தன்னிலும் பெரியவர் ஒருவரும் இல்லாதபடியால், தனது பேரிலே தானே ஆணையிட்டு, நான், நானே உன்னை ஆசீர்வதிப்பேன் என்றார். அதனுடைய மேன்மை ஏழு நிலைமைகளில் நமக்குத் தெரிய வருகிறது. அவனுக்கு முதலாவது சந்ததி ஆசீர்வாதம் இரண்டாவது ஐசுவரியம், மூன்றாவது: தேச சுதந்தரம், நாலாவது, ஆசாரிய சுதந்தரம், ஐந்தாவது: ராஜரீக சுதந்தரம், ஆறாவது: உலக சுதந்தரம், ஏழாவது: ஆவிக்குரிய சுதந்தரம். இவைகள் நிழலாக இஸ்ரவேல் புத்திரர்கள் மத்தியில் நிலவி வந்த, இந்த ஆசீர்வாதங்கள் யாவும், இன்று கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மூலமாக, பொருளாக, பரிபூரணமாக நிறைவேறிவிட்டது. ஆ! தேவன் எவ்வளவு உண்மையுள்ளவர். இவ்விதமாக கர்த்தர் நம்மை ஆசீர்வதிக்கும் போது, நாம் ஆபிரகாமைப்போல பிறருக்கு பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டும். பகிர்ந்து கொடுக்கும் தன்மை சர்வ சிருஷ்டிகளிலும் காணப்படுகின்றன. அதாவது மாரிகாலத்தில் சிறு எறும்புகள் ஊர்ந்து சென்று இரை தேட முடியாத நிலையில், தேவன் அவைகளுக்கு சிறு சிறகுகளை முளைக்கப் பண்ணுகிறார். அப்பொழுது கடுகு விதையளவான சிறு புல்லரும்பு பூக்கள் ஆயிரமாயிரம் மலர்ந்து, அந்த சிறு எறும்புகளுக்கு சிறு அணு அளவான தேன்களைக் கொடுத்து போசித்துக் காப்பாற்றுகிறது. அந்த சிறு எறும்புகள் பறந்து சென்று, அந்த தேன்களை புசித்து இளைப்பாறுகிறது. இதுபோல ஆசீர்வாதங்களை பகிர்ந்து

கொடுக்கும் நல்ல மனது நமக்கு இருக்க வேண்டும். சிலர் கர்த்தர் எங்களை ஆசீர்வதிக்கவில்லை என்று குறை கூறுகிறார்கள். ஒரு சமயம் ஒரு சுண்டெலி மின்சார விசை இருக்கும் பெட்டிக்குள் புகுந்து அதன் வயர்களைக் கடித்து விட்டது. அதனால் எலி செத்துப்போனது, ஆனால் மின்சாரம் கம்பத்திலிருந்து வீட்டிற்கு வருவது தடையாகி விட்டது. இதுபோல சிறு, சிறு பாவங்கள் நமக்கு வரக் கூடிய மின்சாரம் போன்ற ஆசீர்வாதங்களை வரவிடாமல் தடைசெய்யக்கூடும். எனவே கர்த்தர் நம்மை ஆசீர்வதிக்கும் போது மலர்ந்த வாழ்க்கையில் இருப்போமாக!

2. காதல்: “காக்கக் கடவர்” (எண் 6:24)

கர்த்தர் நம்மை ஆசீர்வதிக்கும் போது அவைகளை நமது சத்துருக்கள் கொள்ளை கொண்டு போகாதபடி, அதற்கு அவர் பாதுகாப்பு செய்ய வேண்டும் என கேட்கும்படியாக நினைவுப்படுத்தப்படுகிறோம். நம்முடைய பிள்ளைகள் நம்மிடம் அழுதுபுரண்டு, ஒரு வாழைப்பழம் வாங்கி, அதன் தோலை உரித்து, அதை வாயினருகே கொண்டு போகும்போது ஒரு குரங்கு வந்து, அப்பழத்தைப் பறித்துக் கொண்டுபோனால் எப்படியிருக்கும்? அதுபோல, போராடி பெற்ற ஆசீர்வாதங்களை நாம் இழந்து போகாதபடிக்கு, கர்த்தர் தாமே பாதுகாக்க நாம் கேட்க வேண்டும்.

யாபேஸ் என்பவன் தேவனை நோக்கி: தேவரீர் என்னை ஆசீர்வதித்து, என் எல்லையை பெரிதாக்கி, உமது கரம் என்னோடிருந்து, தீங்கு என்னை துக்கப்படுத்தாதபடிக்கு, அதற்கு என்னை விலக்கிக் காத்தருளும் என்று வேண்டிக் கொண்டான். அவன் வேண்டிக் கொண்டதை தேவன் அருளினார். (1 நாளா 4:9,10) இந்த ஜெபம் மிகவும் அருமையாக இருக்கிறதல்லவா? அதாவது: தேவன் அவனை ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமாம், மேலும் தன்னுடைய எல்லையை விசாலமாக்க வேண்டுமாம். எந்த எல்லை? ஜீவியத்தின் எல்லையா? குடும்பத்தின் எல்லையா? அல்லது பூமி சுதந்தரத்தின் எல்லையா? எது என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. மேலும் தேவன் தன்னோடு கூட இருக்க வேண்டுமாம்; பின்பு

தீமைகள் தன்னை துக்கப்படுத்தாத படிக்கு அதற்கு விலக்கி காத்துக் கொள்ள வேண்டுமாம். காரியங்கள் எப்படி இருக்கிறது என்று பாருங்கள்! தேவன் அவனை நோக்கி : மிகவும் அரிதான காரியங்களைக் கேட்டால் எப்படி? ஏதாவது ஒன்று இரண்டு கேட்டால் பரவாயில்லை நான் மற்றவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டாமா என்று கூறவில்லை. அவனுடைய ஜெபத்தை பிரியமானதாக ஏற்றுக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் அவனுக்கு அருளினார் எனறால், ஆ! தேவனுடைய கிருபையைக் பற்றி, நாம் என்ன என்று சொல்வது! அதே கிருபைதான் நோவாவை ஜலப்பிரளயத்திலும், லோத்துவை சோதோமில்லும், ராகாபை எரிகோவிலிருந்தும் காத்ததாகும். நமதூண்டவர் எப்பொழுதும் நம் மோடிருந்து, நமக்கு முன் செல்கிறார். ஏதாகிலும் தீங்கு உண்டானால் முதலாவது அவரை சந்தித்தான் பின்பு நம்மிடம் வர வேண்டும். ஆகிலும் கர்த்தாவே என்னை ஆசீர்வதித்து என்னை காத்தருளும் என்போம்!

3. பிரசன்னம்: “முகத்தை உன்மீது பிரகாசிக்கப் பண்ணி காக்கக் கடவர்” (எண் 6:25)

கர்த்தர் தமது தாசர்களோடு முக முகமாக பேச விரும்புகிறார். அந்தப்படி மோசே கர்த்தரோடு முகமுகமாக பேசினதால், அவரின் பிரகாசம் அவன் மீது பிரசன்னமாகி, அவன் தன் முகம் பிரகாசமாக இருந்ததை அறியாமலிருந்தான். ஜனங்கள் அவன் முகப் பிரகாசத்தைக் கண்டு பயந்தனர். இன்றைக்கு அவ்விதமாக நாம் கர்த்தரோடு சஞ்சரிக்கும் போது, அவரின் பிரசன்னத்தால் நமது முகம் பிரகாசிப்பதில்லை. ஆனால் நமது மனது மிகப் பிரகாசமாக மாறுகிறது. அதனால் வாழ்ந்தாலும், தாழ்ந்தாலும் நாம் கர்த்தருக்காக நிற்கிறோம். நாம் நின்று நிலைத்திருப்பது அவரின் பிரகாசத்தினாலேயே ஆகும்! என்ன? கிரகிக்க முடியவில்லையா? கவனியுங்கள்: முன்னொரு சமயத்தில் என் வீட்டு முற்றத்தை தோட்டமாக்கி, சில செடிகளை வளர்த்தேன். அவைகள் அழகான மலர்களைப் பூத்தது. ஒரு நாள் அங்கு வந்த ஒரு சிநேகிதர்; அவைகளை மகிழ்வுடன்

பார்த்தார். பின்பு என்னிடம் நான் பக்கத்திலுள்ள கொடைக்கானலுக்கும் போகிறேன். உங்களுக்கு அழகான மலர் செடி எதுவும் வாங்கி வரவா என்றார். அதற்கு நான் செடிகளை பாதுகாப்பாகக் கொண்டுவர முடியாது அதனால் விதைகள் கிடைத்தால் வாங்கி வாருங்கள் என்றேன். அதன் படி, அவர் விதைகளைக் கொண்டு வந்து, இது டேலியா என்ற மலர் செடிகளின் விதை. இதை பதியம் செய்து பாருங்கள் என்று கொடுத்துப் போனார். நான் அதை விதைத்த போது, அது செடியாகி, ஏறக்குறைய ஐந்தடி உயரம் வரை சூரிய காந்தி செடியைப் போல வளர்ந்தது. ஒரு நாள் அதில் சிறு மொட்டுகள் தோன்றியது. அடுத்த நாள் ஒரு மலர் மிக அழகாக மாணிக்கத்தைப் போல் சிவந்த வண்ணத்தில், சூரிய காந்தி மலருக்கு சற்று சிறியதாக மலர்ந்திருந்தது. அன்று அதை நாங்கள் யாவரும் பார்த்து, பார்த்து மகிழ்ந்தோம். அன்று இரவு பெருங்காற்றுடன் பெரியமழை பெய்தது. காலையில் நான் எழுந்தவுடன் டேலியா பூவைப் பார்க்க வந்தேன். அந்த செடி மண்ணிலே சாய்ந்து கிடந்தது. அந்த மலர் மண்ணிலே துவண்டு கிடந்தது. அதை எடுத்து நிறுத்தினால் பட்டுப்போகும் என்று நினைத்து அதன் அழிவை பார்க்க மனதற்று துக்கத்துடன் வீட்டிற்குள் சென்று விட்டேன். காலை ஒன்பது மணிக்கு சூரிய ஒளி சற்று உஷ்ணமாக இருந்தது. நான் வெளியே வந்தபோது எனக்கு ஒரு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. ஆம்! அந்த டேலியா செடி முன்போல எழுந்து நின்று கொண்டிருந்தது. அம்மலர் சூரியனை மகிழ்வுடன் நோக்கிக் கொண்டிருந்தது. இது போலத் தான் நாமும் கர்த்தருடைய முக பிரசன்னத்தால் காக்கப்படுகிறோம் என்ற சத்தியத்தை அறிந்து கொண்டேன்.

4.கிருபை:: “உன் மேல் கிருபையாயிருக்கக் கடவர்.....”
(என 6:25)

கர்த்தர் தமது முகத்தை நம் மீது பிரகாசிக்கச் செய்து, நமக்கு கிருபையைக் கட்டளையிடுகிறார். இங்கு கிருபை என்றால் என்ன? இது களங்கம்

இல்லாதவர்களுக்குத் தரப்படுகிற ஈவு என்று கூறலாம். கிருபை நமக்கு என்ன செய்கிறது? ஒரு மோட்டார் இயந்திரத்தை மின்சாரம் இயக்குவது போல, கிருபையானது நமது வாழ்க்கையை இயங்கச் செய்கிறது. இது ஈவாக சிலருக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. சிலருக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஏன் என்றால், பொதுவாக மிருகங்களை காட்டு மிருகங்கள், நாட்டு மிருகங்கள் என இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கிறோம். ஆனால் நாட்டு மிருகங்களுக்குள்ளே இருவகை பிரிவுகள் உண்டு. இவைகளில் மேற்கூறியவாறு ஒரு வகையை களங்கள் இல்லாத பிராணிகள் என்று கூறலாம். அதாவது: ஆடு, மாடு, கழுதை போன்றவைகள் ஈன்றால் தங்கள் குட்டிகளை பராமரிக்கத் தெரியாது. அதனால் கர்த்தர் அவைகளுக்கு கிருபை பாராட்டுகிறார் எப்படி? அவைகள் ஈன்றவுடன், அதன் குட்டிகள் எழுந்து ஓடித்திரிந்து, தாயை சார்ந்து வாழ்கின்றன. ஆனால் களங்கமுள்ள பிராணிகளாகிய நாய், பூனைகள் ஈன்றவுடன் தங்கள் குட்டிகளை பராமரிக்கத் தெரியும் ஆதலால் அக்குட்டிகள் எழுந்து நடப்பதில்லை, அதன் கண்கள் திறக்கவே பல நாட்கள் ஆகின்றன. ஏன் என்றால், அவைகளுக்கு கர்த்தரின் கிருபைகள் கிடைப்பதில்லை. இதுபோல பறவை இனங்களுக்கும் உண்டு, பறக்காத பறவைகளுக்கும் கர்த்தர் கிருபையை அருளுகிறார். அதனால் கோழி போன்றவைகள் குஞ்சுகளை பொரித்தவுடன், தாயின் பின் சென்று ஓடி, இரை தேடிக் கொள்கின்றன. ஆனால் பறக்கிற பறவைக் குஞ்சுகள் பொரித்தவுடன், அவைகளுக்கு அநேக நாட்களுக்கு கண்கள் திறக்கப்படுவதில்லை. தாய் பறவைகளே அவைகளுக்கு ஆகாரம் கொண்டு வந்து ஊட்டி காப்பாற்ற வேண்டியதாக இருக்கின்றது. இதுபோலவே நமக்கும் குழந்தைகள் பிறக்கிற போது, அதை சுத்திகரித்து, ஊட்டி சில வருஷங்கள் பராமரிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் கிருபைகள் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் நாம் வளர்ந்தவுடன், கர்த்தரை சார்ந்து பிழைக்க தீர்மானிக்கும்

பொழுது தேவ இயக்கம் நம்மில் நடைபெறுவதற்காக, கிருபைகள் நமக்கு அருளப்படுகின்றன. அதுவும் விரும்பி கேட்பவர்கள் மட்டும் அதிகமான கிருபைகளை பெறுகிறார்கள்.

5. சமாதானம்:.....:“உனக்கு சமாதானம் கட்டளை யிடக்கடவர்.....” (எண் 6:26) .

இங்கு சமாதானம் என்ற வார்த்தை தேவனோடு ஒப்புரவு பெற்று, அவரோடு சேர்ந்த வாழ்க்கையாகும். ஆனால் சமாதானம் என்று சொன்னவுடனே நாம் மன அமைதியைத் தான் நினைத்துக் கொள்கிறோம். மன அமைதியில்லாத நிலைமையே, தேவ பிரசன்ன மற்ற நிலையாகும். ஒரு சமயம், மிகப்பெரிய புயல் காற்று வீசி, ஒரு பட்டணத்தை நாசம் செய்து அழித்துக் கொண்டிருந்தது. இவைகளை கேள்வியுற்ற பக்கத்து நாட்டினர் அம்மக்களுக்கு ஏதாகிலும் உதவிகள் செய்ய இயலுமா என்று அறியும்படி விமானத்தில் வந்து, கீழ்நோக்கி பட்டணத்தை அவர்கள் பார்த்தபோது, புயல் தொடர்ந்து வீசி அப்பட்டணத்தை அழித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் அவைகளை படம் எடுக்க ஆரம்பித்து, தங்கள் நாடு திரும்பி, அந்தப்படங்களைத் திரும்பப் பார்க்க துவங்கினர். அதில் ஒரு அதிசயமான காட்சியைக் கண்டனர். அதாவது: அந்த விமானம் மலைகளுக்கு அருகே பறந்து வந்த போது, ஒரு மலைமேல் இருந்த ஒரு சிறு குகையின் வாசலில் ஒரு கழுகு அமர்ந்து, புயலினால் ஏற்படுகிற ஊரின் அழிவை மிகக் கூர்மையாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. எவ்வித ஆபத்துமில்லாத உயரமான நிலையில் இருந்த கழுகுக்குள்ள அமைதியை அதாவது சமாதானத்தைக் கண்டு வியந்தனர். இது தான் நம்முடைய நிலைமையாகும்.

அதாவது: உலகத்தில் எவ்வித தத்தளிப்புகளும், அழிவுகளும் நேர்ந்தாலும், நாம் கன்மலையாகிய கிறிஸ்துவுக்குள் இருந்தால், எவ்வித சேதமுமின்றி சமாதானமாக இருப்போம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பகலில் உஷ்ணமான காற்றுகள் வீசும் போது, பனிகள் விழுவதில்லை. இரவில் உஷ்ணங்களெல்லாம் அடங்கி, வானமும் பூமியும்

குளிர்ச்சியாகும் போது, பனித்துளிகள் விழுகின்றன. இதுபோல உலகத்தின் கவலைகள், போராட்டங்கள் நமக்கு உஷ்ணத்தைப் போல, குழப்பங்கள் ஏற்படுத்தும்போது, நாம் சமாதானத்தை அடைவதில்லை, அமைதியான நிலையில் பனித்துளிகளாகிய தேவப் பிரசன்னம் நம் இருதயத்தில் விழும்போது, சமாதானமாக இருப்பதை நாம் அறிகிறோம். ஒரு சமயம் இரு சித்திரக்காரர்களுக்கு படம் வரையும் போட்டி நடைபெற்றது. ஒருவன் படம் வரைந்து முடித்திருந்தான். ஒருவன் ஒன்றும் வரையாமல் சுவற்றைத் தேய்த்துக் கொண்டே இருந்தான். அவனிடம் என்ன செய்கிறீர் என்று கேட்ட பொழுது, படம் வரைந்து கொண்டிருப்பதாக சொன்னான். பார்வையாளர்கள் என்ன படம்? ஒன்றையும் காணோம், நீர் வரைவதாக சொல்கிறீர் என்றனர். அதற்கு அவன் இருட்டுக்குள்ளே எப்படித் தெரியும்? இங்கு மறைவுக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிற திரைச் சீலைகளை அகற்றுங்கள் என்றான். அதன்படி அகற்றினார்கள். உடனே அங்கு வெளிச்சம் வந்தது. தேய்த்து வந்த அந்த சுவற்றில் ஒரு அழகான தோட்டம் இயற்கையாக இருந்தது, எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். ஆனால் மற்ற சித்திரக்காரனுடைய படத்தைப் பார்த்த போதும், அதே சித்திரம் தான் இருந்தது. எல்லோரும் வியந்து போனார்கள். வேறொன்றுமில்லை. வரைந்த சித்திரக்காரன் படத்தை, தன் சுவற்றில் பிரதிபளிக்கும் படி, அவன் அவைகளை மெருகேற்றி இருந்தான். வெளிச்சம் வந்தவுடன் அவை பிரகாசிக்க ஆரம்பித்தது. இதுபோல, கர்த்தர் தமது முகத்தை நம்மீது பிரகாசிக்கச் செய்யும் போது, அங்கு நமது இருதயம் தெளிவாக இருந்தால், தேவ சமாதானம் நமக்குள் பிரதிபளிப்பதை யாவரும் அறிந்து கொள்வார்!

1. இரக்கத்தின் ஐசுவரியம்: “தேவனோ இரக்கத்தில் ஐசுவரியமுள்ளவராய்” (எபேசி 2:4,5)

நமக்கு உலக ஐசுவரியம், இருக்குமானால் ஒருகவலையையும் இல்லாமல் வாழ்க்கை நடத்துவோம் இல்லையா? இதுபோல ஆவிக்குரிய ஐசுவரியம் இருக்குமானால் நம்முடைய தெய்வீக வாழ்க்கையை வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும்! ஆவிக்குரிய ஐசுவரியம் என்பது தேவனுடைய குண சபாவ இலட்சணங்களாகும். தேவ தன்மைகளாகிய ஐசுவரியம் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று: அவர் பிறருக்கு பகிர்ந்து கொடுக்க கூடிய ஐசுவரிய தன்மைகள் இரண்டாவது; அவர் பகிர்ந்து கொடுக்க முடியாத, அவருடைய திரியேக தன்மைகளுக்கேற்ற ஐசுவரியங்கள். இங்கு அவர் நமக்கு பகிர்ந்து கொடுக்கக் கூடிய தன்மையான ஐசுவரியங்களை மட்டும் கவனிப்போம். இங்கு தேவனுடைய இரக்கத்தின் ஐசுவரியம் என்று வாசித்தோம். இந்த தேவ தன்மையாகிய இரக்கத்தை அவர் நமக்கு பகிர்ந்து கொடுத்ததினாலே நாமும் இரக்க சபாவமுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். நமது வீட்டு வாசலில் பிச்சை கேட்பவன் சத்தம் ஒன்று மிக துயரமாகக் கேட்கிறது. நாம் மனதுருகி வாசலுக்குச் சென்று பார்க்கிறோம். மிகவும் மெலிந்த ஒரு பிச்சைக்காரன்: ஏதாகிலும் புசிக்க கொடுங்க அம்மா என்கிறான். உடனே வீட்டிற்குள் சென்று, அவன் சாப்பிடுவதற்கு ஏதோ கொடுக்கிறோம். இதுவே இரக்கம் என்பதாகும். எனவே ஒரு பிச்சைக்காரன் கூப்பிட்டதினாலே நாம் இரக்கத்தின் சபாவத்தை பயன்படுத்துகிறோம். ஆனால் தேவனோ நாம் அக்கிரமத்திலும், பாவத்திலும் செத்து, நாம் நாற்றமெடுத்த நிலைமையில் இருக்கும் போது, பரலோகத்திலிருந்து கண்ணோக்கி, நமது மேல் மனதுருகி, தமது மிகுந்த இரக்கத்தினால் நாம் எங்கே செத்துக் கிடந்தோமோ, அங்கே வரைவந்து, நம்மை உயர்ப்பித்து, கழுவி, நமது பாவங்களை மன்னித்து, நம்மை அவருடைய பிள்ளைகளாக மாற்றினார் என்றால், அந்த இரக்கத்தின் ஐசுவரியத்தைப் பற்றி நாம் என்ன வென்று சொல்வது!

2. கிருபையின் ஐசுவரியம்: “கிருபையின் மகா மேன்மையான ஐசுவரியத்தை” (எபே 2:6,7)

முன் பகுதியில் நாம் கண்டது போல, தேவன் பரலோகத்திலிருந்து, நம்மிடத்திற்கு இறங்கி வந்த நிலைமையே அவருடைய இரக்கமுள்ள தன்மையாகும். கிருபை எனப்படுவது, அவர் நம்மை உயிர்ப்பித்ததோடு, கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மை எழுப்பி, உன்னதங்களில் அவரோடு கூட அமர வைத்ததாகும். அதாவது: பூமியிலிருந்து நம்மை பரலோகத்திற்குக் கொண்டு போகும், அவருடைய தன்மை கிருபை என்பதாகும். நமக்கு இரக்கம் உண்டு; ஆனால் கிருபை என்பது இல்லை இது எப்படி தெரியும்? ஒரு பிச்சைக்காரனை வாசலில் வைத்து ஆகாரம் கொடுப்பது, நமது இரக்கத்தின் தன்மையைக் காட்டுகிறது. ஆனால் எந்தப் பிச்சைக்காரனையாவது நமது வீட்டிற்குள்ளே அழைத்து போய் நமது மேஜையில் வைத்து, உணவு கொடுத்திருக்கிறோமா? இல்லையே! அது தான் கிருபை இல்லை என்றேன். நாம் கிருபையின் தன்மையை பயன்படுத்த முடியுமா? முடியும் என்று ஒரு கர்த்தருடைய ஊழியரின் சரித்திரத்திலிருந்து தெரிய வருகிறது. அதாவது : ஜெர்மனியிலிருந்து சீகன்பால்க் என்ற ஒரு ஊழியர்: இந்தியாவிலுள்ள தமிழ்நாட்டுக்கு, அதன் கிழக்கு கடற்கரை ஓரமாயுள்ள தரங்கம்பாடி என்ற இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். முதலாவது: அவர் தமிழ்மொழி கற்றுக் கொள்ள ஒரு திண்ணைப் பள்ளி கூடத்தில் சேர்ந்தார். அவருடைய சக மாணவர்கள் யாவரும் எட்டு வயதுக்குக் கீழானவர்கள். இவர்கள் மீனவப் பிள்ளைகள். இவர்கள் உடுத்த உடையின்றி ஒரு துண்டு மாத்திரம் கட்டிக் கொண்டு பள்ளிக்கூடம் வருவர். இதைக்கண்ட சீகன் பால்க் அவர்கள் மீது இரக்கம் கொண்டு, அவர்களிடம் அன்பு செலுத்தினார். அவர் ஜெர்மன் மன்னருக்கு கடிதம் எழுதி, என்னுடைய சக மாணவர்களுக்கு உடையில்லை அவர்களுக்கு வேண்டிய உடுப்புகளை அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அதன்படி உடுப்புகள் வந்த சேர்ந்தன. அவர் தன்னுடைய சக மாணவர்களுக்கு உடுப்புகளை உடுத்தி, தன் வீட்டுக்கு அழைத்து சென்று

தன்னுடைய உணவு மேஜையில் அமர வைத்து, தானும் அவர்களோடு உண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தார். இது கிருபையின் தன்மையல்லவா? எனவே கிருபையை நாம் பயன்படுத்த முடியும் என்று தெரிகிறது.

3. மகிமையின் ஐசுவரியம் :“அவர் தமது மகிமையினு டைய ஐசுவரியத்தின் படியே....” (எபே 3=-17-19)“மகிமையின் ஐசுவரியம் இன்னதென்று....” (கொலொ 1=27)

மகிமை என்னும் பதம், பல இடங்களில், பல அர்த்தங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இங்கு மகிமை என்பது தேவ பிரசன்னமாகும். தேவ பிரசன்னம் என்றால் பரிசுத்த ஆவியானவர்; தேவ தன்மையோடு, கிறிஸ்துவின் தன்மையோடு நமக்குள்ளே வாசம் செய்வதாகும். நமக்குள்ளே இயேசுவானவர் வாசம் செய்வது பெரிய இரகசியமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமக்கு பரலோகத்தில் கிடைக்கப் போகும் சுதந்தரமாகிய மகிமையின் ஐசுவரியம் இன்னதென்று நாம் நினைக்க விரும்புவதில்லை (எபே 1=14) அதற்குப் பதிலாக இவ்வுலக ஐசுவரியத்தில் நிறைந்திருக்க வேண்டும் என விரும்புகிறோம். அதனால் அந்த ஐசுவரியங்களை தருபவராகிய கர்த்தரை நாம்விட்டு, விட்டு தேவ பிரசன்னம் இழந்தவர்களாக இருக்கிறோம். எது முதன்மையானது? எது முக்கியமானது? என்று இன்றும் நாம் அறியாதிருக்கிறது பெரும் நஷ்டத்திற்குரிய காரியமே! ஒரு நல்ல தலை சிறந்த அரசன் இருந்தான். இவன் தன் குடிகள் தளர்ந்து போகாமல் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்க்கை நடத்த மிகுதியான நன்மைகளை அவர்களுக்குச் செய்து வந்தான். ஜனங்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்கிறதை அறிந்த அரசன்; இவர்களுக்கு நன்மையும், மகிழ்ச்சியும் ஏற்பட செய்த என்னை இவர்கள் எந்த அளவுக்கு என்னை நேசிக்கிறார்கள் என அறிய விரும்பினான் அதனால் ஒரே விலையுள்ள சிறிய, பெரிய பொருள்களை வாங்கி, அரண்மனையில் பார்வைக்கு வைத்தான். பின்பு ஜனங்களுக்கு அறிவிப்புக் கொடுத்து, எல்லோரும் அரண்மனைக்கு வந்து, ஒரு வேளை விருந்துண்டு, பின்பு இங்கே வைக்கப்பட்ட பொருள்களில் ஏதாவது ஒன்று இலவசமாக எடுத்துப் போகலாம் என்றான். ஜனங்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவ்வாறே வந்து,

உணவருந்தி ஒரு பொருளை எடுத்துக் கொண்டு, அரண்மனை வாசலில் இருந்த அரசனுக்கு, தலையை வணங்கி, காட்டி விட்டுச் சென்றனர். யாரும் அரசனிடம் நெருங்கி வரவில்லை, அன்று மாலையில் ஒரு கிழவன் அரசனிடம் நெருங்கி வந்தான். உடனே சேவகர்கள்: பெரியவரே அங்கே சென்று, சாப்பிட்டு, ஏதாகிலும் எடுத்துச் செல்லுங்கள் என்றனர். ஆனால் அவன் அதைக் கவனியாது, அரசனிடம் சென்று, தன் கைத்தடியை சுவற்றில் சாய்த்து வைத்துவிட்டு வந்து, அரசனை கட்டிப்பிடித்து தூக்கூரம்பித்தான். பெரியவரே! இது என்ன என்று அரசன் கேட்க, அதற்கு அந்த கிழவன்: அரசே அந்த பொருள் எல்லாம் எனக்கு என்னத்திற்கு? நீங்களே எனக்கு வேண்டும் என்றார். அரசன் அந்த கிழவனை மரண காலம் வரை வைத்து பராமரித்தான் என்ற ஒரு கதை உண்டு, இதுபோல, பொருள்களை விட, பொருள்கள் கொடுப்பவரை அடைந்து கொள்ளுதல் மகிமையின் ஐசுவரியமாகும்.

4. அளவில்லாத ஐசுவரியம்:.....“அளவற்ற ஐசுவரியத்தை”
(எபே 3=7,8)

நூற்றி இருபத்தேழு தேசங்களின் அதிபதியான, பெர்சியா தேசத்து அரசன் நூற்றி என்பது நாளளவும் தன் ஐசுவரிய மகிமையை விளங்கச் செய்து கொண்டிருந்தான். அப்படியானால் பரலோகத்தின் அதிபதியான கர்த்தர் கடந்த இராண்டாயிரம் வருசங்களாக தனது அளவற்ற ஐசுவரியத்திலிருந்து எடுத்து, சகல ஊழியங்களுக்கும் இல்லை என்று சொல்லாது; செலவு செய்து கொண்டிருக்கிறார். அதன் மகிமையைப் பற்றி என்னவென்று சொல்வது! ஊழியத்தின் விதங்களும், ஊழியங்களின் எண்ணிக்கைகளும் பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் அவருடைய அளவற்ற ஐசுவரியம் குறைந்து போகவில்லை. சிலர் சர்வ லோக அதிபதியிடம் ஒன்றும் கேட்காமல் இல்லை, இல்லை என்று புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி கர்த்தருடைய ஊழியர் ஒருவர்; கீழ்க்கண்டவாறு எழுதுகிறார், அதாவது:

அதிபதியாகிய யோசேப்பு களஞ்சியத்திலிருந்து,

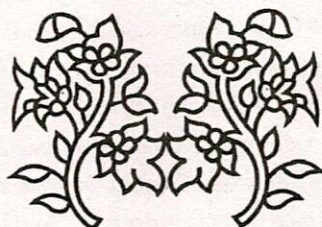
தானியங்களை மக்களுக்கு வாரி வழங்கி, ஜனங்களை பாதுகாத்து வந்தார். ஒருநாள் அவர் தானியங்களை வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, எங்கிருந்தோ ஒரு துயரமான அழுகை சத்தம் கேட்டது. அதிபதி அதர்ச்சியடைந்து, நம் தேசத்தில் ஒன்றும் குறைவில்லையே, பின்னே என்ன இந்த துயரமான அழுகை சத்தம் என்று சேவகர்களிடத்தில் கேட்டு, அழுகிறவரை இங்கே அழைத்து வாருங்கள் என கட்டளையிட்டான். சேவகர்கள் அரண்மனையில் அங்கு மிங்கும் ஓடி, வெளியே இருந்து அழுகை சத்தம் கேட்டதால், அதை தொடர்ந்து சென்றனர். ஆனால் அந்த அழுகை ஊருக்கு வெளியேயுள்ள தானிய களஞ்சியத்திலிருந்து கேட்டது. அவர்கள் ஓடி களஞ்சியத்திற்குள் பிரவேசித்தனர். அந்த அழுகை சத்தம் களஞ்சியத்தின் கடைசியில் உள்ள ஒரு மூலையிலிருந்து வந்தது. அவர்கள் அங்கு சென்று அதன் மூலையில் குனிந்து பார்த்தனர். அங்கு ஒரு சுண்டெலி மிக துயரமாக அழுது கொண்டிருந்தது. சேவகர்கள் அதிசயப்பட்டு, ஏ, சுண்டெலியே, உனக்கு என்ன நேர்ந்தது? ஏன் துயரமாக அழுகிறாய் என்று அதிபதி கேட்டு வரச்சொன்னார் என்றனர். அதற்கு அந்த சுண்டெலி, உங்கள் அதிபதிக்கு என்ன வேலை! அவர் களஞ்சியத்தில் உள்ள தானியங்களையெல்லாம் விற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். அதெல்லாம் தீர்ந்து போனால் நான் என்ன செய்வது என்று நினைத்து அழுகிறேன் என்றது. அதற்கு சேவகர்கள்: அட மட சுண்டெலியே, இங்கு தானிய ஐசுவரியம் குவிந்து அளவற்ற நிலைமையில் கிடக்கிறது. அதிபதி எவ்வளவு விறறாலும் குறையாது, நீ, ஆயிரம் தலைமுறைக்கு மேலாக சாப்பிடக் கூடிய தானியங்கள் இங்கு சிதறிக் கிடக்கின்றன. நீ அழாமல் சந்தோஷமாயிரு என்று ஆறுதல் கூறிச் சென்றனர். இது போல தான், சிலர் கர்த்தரிடம் சும்மா ஆசீர்வதியும், ஆசீர்வதியும் என்கேட்டால், அது தீர்ந்து போனால் என்ன செய்கிறது என்று புலம்புகிறார்கள். என் பிரிய தேவ மக்களே, அவருடைய அளவற்ற ஐசுவரியம் என்றும் குறைந்து போவதில்லை, நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டே இருங்கள் அவர் கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பார்!

5. ஐசுவரிய சம்பூரணம் :“எல்லா ஐசுவரியத்திற்கும் உரியவர்களாக வேண்டுமென்றே ” (கொலொ 2:2,3)..... யாவருக்கும் ஐசுவரிய சம்பன்னையிருக்கிறார் ” (ரோம 10:12)

நமதாண்டவரிடத்தில் உள்ள ஆவிக்குரிய ஐசுவரியங்களாகிய வல்லமை, ஞானம், பெலன், கனம், மகிமை போன்றவைகளில் எடுத்து பயன்படுத்தியவர்கள் மகா பிரசித்தி பெற்றவர்களாக வேதாகமத்தில் அறிவிக்கப்படுகிறார்கள். அதாவது: வல்லமையைப் பெற்ற எசேக்கியா அரசனும், ஞானத்தைப் பெற்ற சாலொமோன் அரசனும், பெலனைப் பெற்ற சிம்சோனும், கனத்தைப் பெற்ற தாவீது அரசனும், மகிமையைப் பெற்ற மோசேயும் மகாசிறப்பானவர்களாக அறிவிக்கப்படுகிறார்கள். இவைகளை நமக்கும் நமதாண்டவர் வாரி வழங்குகிறார். கேட்கிற யாவரும் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். இவ்விதமாக தம்மை தொழுது கொள்ளுகிறவர்களுக்கு அவர் ஐசுவரிய சம்பன்னராக இருக்கிறார். சம்பன்னர் என்றால் சம்பூரணர்; சம்பூரணர் என்றால் குறைவற்றவர். அவரிடம் கேட்கிறவர்களுக்கு அவர் இல்லை என்று சொல்லுவதில்லை.

முற்காலத்தில் அரசரை புகழ்ந்து பாடிய புலவர்கள்; அரசனிடம் பற்பல பரிசுகளைப் பெற்றார்கள். ஒரு சமயத்தில் அரசனை புகழ்ந்து பாடிய ஒரு புலவரின் பாட்டு, அரசசபையில் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது. அப்பாடலைக் கேட்ட அரசன் மிகவும் மனம் நெகிழ்ந்து தன்னை பெரிய வள்ளலாகப் பாடின புலவருக்கு நூறு வராகன் பொற்காசுகளை பரிசளிப்பதாக அறிவித்தான். மீண்டும் ஒரு முறை அரச சபையைக் கூட்டி, பரிசளிக்கும் வரை, அரண்மனையில் தங்கியிருக்கக் கேட்டுக் கொண்டான். அதன்படி பரிசளிக்கும் நாள் வந்தது. புலவர் மேள, தாளத்துடன் வரவேற்கப் பட்டு, அரசனிடம் வந்து நின்றார். அரசன் புலவரைப் பார்த்து, புலவரே, உமக்கு என்ன பரிசளிப்பதாக வாக்குக் கொடுத்தேன் என்றார். அதற்கு புலவர் முன் நூறு வராகன் பொற்காசுகள் அரசே என்றார். இது அரசனுக்கு பெரிய அதிர்ச்சியாக இருந்தது. புலவர்கள் பொய் சொல்ல மாட்டார்கள். ஆகிலும் புலவரே, நன்றாக யோசித்து

மறுபடியும் சொல்லுங்கள் என்றான். அதற்கு புலவர்: சரி, இருநூறு வராகன் கொடுங்கள் என்றார். அரசனுக்கு இதுவும் சரியாகத் தோன்றவில்லை. ஆகிலும் நிதானமாக, புலவரே, நன்றாக நினைவுபடுத்தி கூறுங்கள் என்றான். அதற்கு புலவர்! சரி, நூறு வராகன் கொடுங்கள் என்றார். அரசன் சபையாரைப் பார்த்து நான் புலவருக்கு எவ்வளவு கொடுப்பதாக வாக்களித்தேன் என்றார். சபையார்கள் நூறு வராகன் என்றனர். பின்பு அரசன் புலவரைப் பார்த்து, புலவரே, நீங்கள் முந்நூறு, இருநூறு, நூறு வராகன் என்று மாற்றி, மாற்றிக் கூறியதில் ஏதாவது அர்த்தங்கள் உண்டா என்றான். அதற்கு புலவர்: அதில் ஒரு அர்த்தமுமில்லை. நீங்கள் கூறினபடி தான், 'நான் கேட்டேன். அதாவது: முன்னாலே, அதாவது முன்-நூறு தருவதாக வாக்குத் கொடுத்தீர்கள் அதனால் முன்நூறு என்றேன். பின்பு இங்கு இரு - நூறு தருவதாக கூறினீர்கள் அதனால் இருநூறு என்றேன். நீங்கள் தெளிவாக கேட்டதினால் நீங்கள் கூறின நூறு கொடுங்கள் என்றேன். இதில் வேறொரு அர்த்தமுமில்லை என்றார். அரசனும், சபையாரும் சிரித்து மகிழ்ந்தனர். புலவரின் வார்த்தைகளின் சாதுரிய ஞானத்தைக் கண்ட அரசன் அவருக்கு முந்நூறு பொற்காசுகளே பரிசளித்தான் என்ற ஒரு கதை உண்டு. நாமும் நமதாண்டவரிடம் அப்படிக்கேட்கலாமா? நமது மழலைச் சொல் போன்ற வார்த்தைகளைக் கேட்க தேவன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய ஆவிக்குரிய ஐசுவரியத்தை நாம் அதிகமாகப் பெற்று, ஞானமாக செலவு செய்து மகிழ்ச்சியடைவோமாக!

1. கடுகுவிதை: “கடுகு விதையளவு விசுவாசம்” (மத் 17=20,21=22)

நாம் கர்த்தரை விசுவாசிக்கிறோம் என்றால் அது அவருடைய கிருபை, எவ்வளவோ ஜனங்கள் கர்த்தரை விசுவாசிக்க முடியாமல் இருக்கும்போது, நாம் விசுவாசிக்கிறோம் என்றால், அது நமக்குக் கிடைத்த வரம் என்று கூற வேண்டும். நம்முடைய இரட்சிப்புக்காக மாத்திரம் விசுவாசித்ததல்ல, நம்முடைய ஜீவியத்தின் சகல காரியங்களுக்கும் விசுவாசம் தேவை. நாம் அடையப் போகும் பரலோக வாழ்க்கை, மறுமை சுதந்தரம் யாவற்றுக்கும் விசுவாசம் தேவை. இவைகளில் நாம் தளர்ச்சி அடைந்துவிட்டால், பின் தங்கிய வாழ்க்கையில் சிக்கி விடுகிறோம். நம்முடைய விசுவாசம் முழுமையானதல்ல, நமக்கு கடுகு விதை அளவு விசுவாசம் இருந்தாலே, மலையைப் பெயர்த்து சமுத்திரத்திலே தள்ளி விடலாம் என நமதாண்டவர் கூறுகிறார். இது நடக்கிற காரியமா? இதுவரை நடந்ததாக சரித்திரமும் இல்லை, வேதாகமத்திலும் இல்லை, பின்னே எப்படி மலைகளை நகர்த்த முடியும்? இஸ்ரவேல் புத்திரர்கள் விசுவாசத்தினாலே உலர்ந்த தரையைக் கடந்து போவது போல, சிவந்த சமுத்திரத்தைக் கடந்தார்கள். விசுவாசத்தினாலே எரிகோவை ஏழுநாள் சுற்றி வந்து, அதன் மதில்களை தரை மட்டுமாக விழப்பண்ணினார்கள். இப்படியெல்லாம் இருக்கும் போது, ஏன் மலையை இதுவரை நகர்த்த முடியவில்லை. இங்கு இவைகள் உவமைகளாக சொல்லப்பட்டதாகும். மலைகள் உலக ராஜாக்களைக் குறிக்கும். சமுத்திரம் உலக மக்களைக் குறிக்கும். அதாவது: கர்த்தருக்குவிரோதமாக எழுந்திருக்கும் ராஜாக்களை ஜனங்கள் மத்தியிலே கவிழ்த்துப் போட முடியும் என்பதாகும். எப்படி? நமக்கு கடுகு விதையளவு உறுதியான விசுவாசம் இருந்ததால் போதும்! பழைய ஏற்பாட்டின் வல்லரசுகளின் சரித்திரங்கள் இவைகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

2. கனி: “ஆவியின் கனியோ.... விசுவாசம்...” (கலாத் 5:22,23)

பொதுவாக சுவைகளில் இனிப்பு, புளிப்பு, எரிப்பு, கசப்பு, துவர்ப்பு, கரிப்பு என்கிற ஆறு வகை சுவைகளை அறிவோம். இவைகளில் கரிப்புத் தவிர மற்ற சுவைகள் அனைத்தும் தாவரங்களிலிருந்தே நமக்குக் கிடைக்கின்றன. ஒரு பருவமடையாத கனியில் துவர்ப்பு, புளிப்பு, சற்று இனிப்பு இருக்கும். அதற்கு அதிகமான சுவைகள் இராது. ஆனால் இங்கு ஆவிக்குரிய ஒரே கனியில், நவரத்தினங்களைப் போல ஒன்பது சுவைகள் இருப்பதாக பரிசுத்த ஆவியானவர் கூறுகிறார் அதாவது: அன்பு, சந்தோஷம், சமாதானம், நீடிய பொறுமை, தயவு, நற்குணம், விசுவாசம், சாந்தம், இச்சையடக்கம் ஆகியனவாகும். இவைகளை மூன்று விதங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது: நாம் கர்த்தருக்கு கொடுக்கும் கனியில் விசுவாசம், இச்சையடக்கம், பரிசுத்தம், இருக்கவேண்டும். பின்பு தன்னிடத்தில் தோன்றும் கனியில் சந்தோசம், சமாதானம், சாந்தம், நீடிய பொறுமை, இருக்க வேண்டும். பின்பு பிறருக்கு கொடுக்கும் கனியில் அன்பு தயவு, நற்குணம் ஆகியவைகள் இருக்க வேண்டும். அதாவது: இவைகள் மூன்று கனிகளல்ல, ஒரே கனியில் உள்ள இந்த சுவையை பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும். இதில் தலையான சுவை விசுவாசமாகும். இது பிற சுவைகள் கெடாமல் பாதுகாக்கும். ஒரு அழுகிய கனி பிற கனிகளையும் அழுகச் செய்யும், இதுபோல அவிசுவாசம் எல்லா சுவைகளையும் கெட்டுப் போகச் செய்யும். சில கனிகள் பருவமடையாது காயாகவே இருக்கும் அதனால் அவைகளை புடமிட்டு கனியச் செய்வார்கள். சில கனிகளை அவித்து உண்பார்கள். இவ்வித பாடுகள் இல்லாத நிலைமையில், தானாக கனியும் கனிகளைப் போல, நாம் கனிந்து, நமது சுவைகளை பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும். நமது குண சபாவ கனிக்கு கேடு உண்டாக பலவிதமான பாடுகள் தோன்றும். ஆனாலும் கல்லெறியுண்ட கனி தன்னுடைய தித்திப்பை மாற்றுவதில்லையே! நாம் நல்ல மரங்களாக இருந்தால் கெட்ட சபாவமான கனிகளை தரமாட்டோம். நம்முடைய குண சபாவ லட்சணங்களை இனிமையாக மாற்றிக் கொள்ள, தேவ கிருபையில் வளர்வோமாக!

3. பொன்: “பொன் அக்கினியினாலே சோதிக்கப்படும்.....” (1 பேது 1:7)

முற்காலங்களிலும் பொன் போன்ற பிற உலோகங்களை காண்பித்து, ஏமாற்றும் வேலை இருந்திருக்கும் போலத் தெரிகிறது. தற்காலத்தில் உரைக்கல்லில் உரசி சுத்தமான பொன்னை கண்டுபிடிக்கிறார்கள். முற்காலத்தில் அக்கினியிலே பரிசோதித்து இருக்கிறார்கள். மேலும் பொன்னை மிகுந்த பிரகாசமுள்ளதாக மாற்ற அக்கினியிலே புடமிட்டதாகவும் தெரிகிறது. அதனால் சுடச் சுட ஒளிரும் பொன் போல என்ற வழக்கச் சொல்லும் உண்டாயிற்று. மேலும் அதற்கு ஒப்பான வெள்ளியைக் காய்ச்சி, அதில் உள்ள மாசுகளை நீக்கிய பின்பு புடமிடுகிற ஒரு கட்டுரையை வாசித்தேன். அதில் வெள்ளியைக் காய்ச்சும் போது அக்குழம்பில் சில ரசாயன பொடிகளைத் தூவுகிறார்கள். அப்பொழுது அதில் உள்ள மாசுகள் யாவும் பொங்கி, மேலெழும்பும் போது, சிறு கரண்டியினால் அதை நீக்கி விடுகிறார்கள். இப்படி பல முறை நடக்கிறது. பின்பு வெள்ளி முழுமையாக சுத்தமாகி விட்டதா என புடமிடுகிறவன்; அதை உற்று நோக்குகிறான். அப்பொழுது அவன் முகம் அவ்வெள்ளியில் பிரகாசமாக தெரிந்தவுடன், அதை அடுப்பிலிருந்து எடுத்து விடுகிறான். ஒரு சாதாரண வெள்ளிக்கும், பொன்னக்கும் இவ்வளவு சோதனை என்றால் அதைவிட விலையேறப் பெற்றதாக இருக்கிற, நம்முடைய விசுவாசம் சோதிக்கப்பட வேண்டுமல்லவா? இந்த சோதனை இருவிதங்களில் நடைபெறும். முதலாவது: நாம் விசுவாசத்தில் உறுதியுள்ளவர்கள் என்று விளங்கும்படியாக சோதிக்கப்படுவோம். இரண்டாவது: நமதாண்டவர் வெளிப்படும் போது, நமக்கு புகழ்ச்சியும் கனமும், மகிமையும் உண்டாக சோதிக்கப்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது.

4. ஐசுவரியம்: “விசுவாசத்தில் ஐசுவரியவான்களாகவும்” (யாக் 2=5)

உலக ஐசுவரியவான்கள் தங்கள் ஐசுவரியத்திலிருந்து செலவு செய்து கொண்டே இருந்தால்,

அது குறைந்து கொண்டே இருக்கும். இங்கு விசுவாசம் என்ற ஐசுவரியம் வைத்திருப்பவர்கள் அளவற்ற ஐசுவரிய வான்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு எடுத்து செலவு செய்தாலும். அந்த ஐசுவரியம் குறைவு படுவதில்லை. விசுவாமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாத காரியம். ஏனென்றால் தேவனிடத்தில் சேருகிறவன் தேவன் உண்டென்றும், அவர் தம்மைத் தேடுகிறவர்களுக்கு பலன் அளிக்கிறவரென்றும் விசுவாசிக்க வேண்டும். ஜார்சுமுல்லர் என்ற ஒரு கர்த்தருடைய ஊழியர், தன் வாழ்க்கை முழுவதிலும் விசுவாசத்தினாலே வாழ்ந்தவர். அவர் ஒரு பிள்ளைகள் விடுதி ஒன்றையும் நடத்தி வந்தார். ஒரு நாள் கூட பிள்ளைகளுக்கு ஆகாரம் இல்லை என்று இருந்ததில்லை. ஒரு நாள் இரவில் விடுதியின் காப்பாளன் அவரிடம் வந்து, ஐயா நாளை காலை பிள்ளைகளுக்கு உணவு கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்றான். அதற்கு அவர் நாளைக்குத் தானே, கர்த்தர் தருவார் என்றார். காலை விடிந்தது பிள்ளைகள் பள்ளிக்குச் செல்ல ஆயத்தமானார்கள். ஆனால் ஒருவருக்கும் உணவு இல்லை, மேஜையில் உணவுத்தட்டுகள் கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. பிள்ளைகள் நின்றனர். அங்கு ஜார்சு முல்லர் வந்தார். பிள்ளைகளே ஜெபம் செய்வோம் என்றார். பிள்ளைகள் தலை கவிழ்ந்தனர். அவர்: கர்த்தாவே இதுவரை எங்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாமல், உணவு கொடுத்த நீர்; இன்றைக்குள்ள உணவும் கொடுத்ததற்காக ஸ்தோத்திரம் என்றார். உடனே வாசல் கதவு தட்டப்பட்டது. திறந்தவுடன் சில பேக்கரி வேலையாட்கள் ரொட்டிகள் நிறைந்த கூடைகளைக் கொண்டு வந்தனர். பிள்ளைகள் புசித்து பள்ளிக்குச் சென்றனர். இது எப்படி நடந்தது? பிள்ளைகளுக்கு ஆகாரமில்லை என்று கேள்விப்பட்ட, பக்கத்து பேக்கரிக் கடைக்காரன், இரவோடு இரவாக ரொட்டி சுட்டு, காலையில் பிள்ளைகளுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். பின்பு பணம் வாங்க மறுத்து விட்டான். விசுவாசத்தின் ஐசுவரியம் எந்த நிலைமையிலும் நம்மைக் காக்கக் கூடியதாகும்!

5. கேடகம்: “விசுவாசம் என்னும் கேடகத்தை”

(எபேசி

6:16)

போருக்குச் செல்லும் படைவீரர்களே கேடகத்தைப் பிடித்துச் செல்வர். நமக்கு இந்த உலகத்தோடும், பிசாசோடும், மாம்சத்தோடும் இடைவிடாத போராட்டமுண்டு நாம் தோல்வியடையாதிருக்கவும், பின்தங்காதிருக்கவும், முன்னேறிப்போகவும், காயங்கள் படாதிருக்கவும், விசுவாசம் என்னும் கேடகத்தைப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும், பின் வரும் பாடலைக் கவனியுங்கள்

“கிஞ்சிதமும் நெஞ்சே அஞ்சிடாதே - நல்ல

கேடகத்தைப் படி நீ;-

விசுவாசி கேட்கத்தைப் பிடி நீ.”

“வஞ்சனையாகவே போய் எதிர்த்துன்றனை

வண்ணிக் கணை தொடுத்தெய்கின்ற வேளையில்

நெஞ்சில் படாமல் தடுக்க அது நல்ல

நிச்சயமான பரிசை அறிந்து நீ.”

இந்த விசுவாச கேடகமாகிய பரிசையை சகல யுத்தங்களுக்கும், போராட்டங்களுக்கும் எதிராக பிடிக்கலாம். பாவத்துக்கு விரோதமாக போராடும் போதும், சாத்தானின் மறைமுகமாக எய்கிற அம்புகளையும் இப் பரிசை தடுத்து நிறுத்தும். மாம்சத்தோடு போராடும் போதும், தற்காப்பின் திவ்விய நல் ஆயுதமாக இருக்கும். பாடுகளையும், உபத்திரவங்களையும் எதிர்த்து போராடும் போதும், இந்தப் பரிசை அவைகளைத் தாங்கும் சக்தியுடையது. விசுவாசத்திற்கு விரோதமாகப் போராடும்போது, தானே, விசுவாசத்தின் ஜீவனாக நின்று, துரைத்தனங்களையும், அதிகாரங்களையும் முறியடிக்க வல்லது. சுப விசேஷம் கூறும்போது, அவைகளை எதிர்க்கும் துஷ்டர்களை இப்பரிசை அதம் பண்ணக் கூடியது. இக்கேடகமாகிய பரிசையை எடுக்க மறந்த நாளில் நாம் எதிரிகளிடத்தில் தோல்வியடைவது நிச்சயம்!

6. மார்க்கவசம்:: “விசுவாசம், அன்பு என்னும் மார்க்கவசத்தையும்....” (1தெச 5:8)

போர்ச் சேவகர்கள் தங்களை தற்காக்கும் கவசமே மார்க்கவசம்;; இது வாக்குத்தத்தங்களை காக்கும்

விசுவாசத்தையே சுட்டிக் காட்டுகிறது. அதாவது: தேவன் தன்னுடைய தாசர்களான ஆபிரகாம், ஈசாக்கு யாக்கோபு என்பவர்களுக்கு கானான் தேசத்தை சுதந்தரமாக, உங்கள் பின் சந்ததிக்குத்தருவேன் என்று வாக்குத்தத்தம் செய்திருந்தார். இவைகளை அறிந்த யோசேப்பு: விசுவாசத்தினாலே தன் அந்திய காலத்தில் தன் சகோதரரிடத்தில் பேசி தன் எலும்புகளைக் குறித்துக் கட்டளைக் கொடுத்தான். அதன்படி இஸ்ரவேல் புத்திரர்கள் நானூற்றி முப்பது வருஷங்கள் கழித்து எகிப்து தேசத்தை விட்டு, கானான் தேசம் புறப்பட்ட போது, யோசேப்பின் எலும்புகளை எடுத்துச் சென்றனர். அவர்கள் நாற்பது வருசங்கள் பயணம் செய்து கானான் தேசத்தை அடைந்து, தேசத்தை சுதந்தரித்தபோது* யோசேப்பின் எலும்புகளை அவன் சுதந்தர வீதத்தில் அடக்கம் செய்தனர். யோசேப்பின் விசுவாசம் அவனுக்குரிய மார்க் கவசமாகக் காத்து, ஏறக்குறைய நானூற்றி தொன்னூறு வருசங்களுக்குப் பின்பு, அவனை அவன் விசுவாசத்தின் படி அடக்கம் செய்தனர். அது அக்காலத்தில் மாத்திரமல்ல, இக்காலத்திலும் ஆப்பிரிக்காவுக்கு சுவிசேஷகராக சென்ற டேவிட் லிவிங்ஸ்டன் என்ற கர்த்தருடைய ஊழியர்; அங்கு மரணமடைந்தபோது, அவருடைய உடன் ஊழியர்கள்; அவருடைய சரீரத்தைப் பக்குவப்படுத்தி நன்னம்பிக்கை முனை என்ற சமுத்திரமுனைக்கு கொண்டு வந்து, அங்கிருந்து இங்கிலாந்து தேசத்துக்கு கொண்டு சென்று, அங்கு அரசு மரியாதையுடன் அவர் சரீரம் அடக்கம் பண்ணப்பட்டதாக சரித்திரம் உண்டு. எக்காலத்திலும் தேவன் உண்மையுள்ளவராக இருக்கிறார். அவரை விசுவாசிக்கும் மார்க்கவசத்தை ஆவிக்குரிய நிலைமையில் நாம் அணிந்து கொண்டால், நமது சகல காரியங்களையும் அவர் நிறைவேற்றுவார் என உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

7 . க ப ப ல் : “ சி ல ர் . . . வி ச வ ா ச ம ா கி ய க ப ப லை சேதப்படுத்தினார்கள் ” (1தீமோ 1:19)

நம்முடைய விசுவாசம் ஒரு கப்பலுக்கு ஒப்பிட்டு

.சொல்லப்படுகிறது. இந்தப் பிறவியாகிய பெருங்கடலை, விசுவாசமாகிய கப்பலில் சென்று, அக்கரையாகிய மறுமைக்கு நமதாண்டவரிடத்தில் சேரப் போகிறோம். நம்முடைய பயணமோ மிக நீண்ட தொலைவு உள்ளது; கடல் பயணமோ மிகுந்த ஆபத்துகள் உள்ளது. விசுவாசமாகிய கப்பல் சேதமானால், நாம் அக்கரையாகிய மறுமைக்குச் செல்வது எப்படி? ஆகிலும் நமது விசுவாசத்தை துவக்கின நமதாண்டவர் நம்மோடு கூட இருக்கிறார். நமக்கு எவ்வித ஆபத்து நேரிடினும், நாம் அவரிடத்தில் சொல்லும் போது, அவர் நம்மைக் காக்க வல்லவராக இருக்கிறார். ஆகிலும், ஒரு கப்பல் தண்ணீரில் செல்லும்போது, அதன் மீது செல்ல வேண்டும். கப்பலுக்குள் தண்ணீர் செல்லக் கூடாது, அப்படியானால் மூழ்கிவிடும் என்பர். இதுபோல, நமது உலக வாழ்க்கை உலகத்தில் தான் செல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் உலகம் நமது வாழ்க்கைக்குள் வந்து விட்டால், நமது விசுவாசமாகிய கப்பல் கவிழ்ந்து விடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. விசுவாசத்தினாலே நோவா; தன் குடும்பத்தை ஜலப்பிரளயத்திலிருந்து இரட்சிக்க ஒரு பேழையை உண்டு பண்ணினது போல, இந்த விசுவாமாகிய கப்பலை நாம் சேதமாகாதபடிக் காத்துக் கொண்டால், நமது குடும்பத்தினரும், பாதுகாக்கப்படுவது உறுதியாயிருக்கிறது. பவுல் அப்போஸ்தலன் ரோமபுரி செல்லும் போது, உபவாச நாட்கள் கடந்து விட்ட படியால் விசுவாசத்தில் சற்று தளர்ச்சி அடைந்தார் என்று சொல்ல வேண்டும். அதனால் கடும்புயல் காற்றில் சிக்கி, ஒரு தீவில் ஒதுக்கப்பட்டு, உயிர் தப்பிப்பிழைத்தார்கள். அது கர்த்தருடைய மிகப் பெரிய கிருபையாக இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் கப்பல் உடைந்து பிரயாணம் பண்ண முடியாமல், அநேக மாதங்கள் தாமதமானது. எனவே நமக்கு திசைகாட்டும் கருவியாகிய பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மோடு கூட இருக்கிறார். சக்கானாகிய நமது மனதை பலப்படுத்தி நமது விசுவாச கப்பல் பயணத்தை மேற்கொள்வோமாக!

1. யாக்கோபு: (கைவிடாமை)..... “தேவதூதர் ஏறுகிறவர்களும், இறங்குகிறவர்களுமாயிருந்தார்கள்....” (ஆதி 28:12)

சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனாகிய கர்த்தரின் தாசனாகிய யாக்கோபு; தன் சகோதரனாலே பகைக்கப்பட்ட நிலைமையில், தன் தாயார், தகப்பனாலே கைவிடப்பட்டவனாக, சீரியா தேசத்திலுள்ள தன் மாமனுடைய வீட்டிற்கு பயணப்பட்டான். அவன் வணாந்திரத்தைக் கடக்கும் முன்னதாக இரவு நெருங்கி விட்டது. இருள் சூழ்ந்தது. இதனால் வாழ்க்கையின் நம்பிக்கை இழந்த நிலையில், தன் பயபக்திக்குரிய தன் தகப்பனுடைய தேவனை சார்ந்து கொண்டு, வழியிலே தலைக்கு ஒரு கல்லை வைத்துக் கொண்டு நித்திரை செய்தான். உலகத்தை ஜனதிரளாலும், ஐசுவரியத்தினாலும் நிரப்பப்போகிற, தன் தாசனாகிய யாக்கோபை பாதுகாக்கும் படி, தேவன் தமது தூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். இதோ வானங்கள் திறக்கப்பட்டது. தூதர்கள் பூமிக்கு வந்து. யாக்கோபுக்கு பாதுகாப்பு வளையமிட்டுச் சென்றனர். யாக்கோபின் நித்திரையில் இது கனவாக மாறியது. இதோ கர்த்தர் உன்னதத்திலிருந்த தமது ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து நின்று, தனது தாசனாகிய யாக்கோபு கூட பேசி, அவனை ஆசீர்வதித்தார். திடுக்கிட்டு விழித்த யாக்கோபு தான் படுத்திருந்த இந்த இடம்; மெய்யாகவே தேவனுடைய வீடு என்று அடையாளம் நாட்டி தன் பொருத்தனைகளைப் பண்ணி முடித்த பின்பு. தன் மாமன் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுப் போனான்.

பூமியில் இருந்து கொண்டு, பரலோகத்தைக் கண்ட முதல் மனிதனாகிய யாக்கோபுக்கு, இது ஒரு கனவாக மாறியது. கனவு இல்லாமல் தரிசனமாக காண்பித்திருக்கலாம். ஆனால் மாம்சக் கண்களை வைத்துக் கொண்டு, மிகுந்த பிரகாசமான பரலோகத்தை எப்படிப் பார்ப்பது? ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டில் இரண்டு சமயங்களில் சீஷர்கள் பூமியில் இருந்து கொண்டு, பரலோகத்தைக் கண்டதாக கூறுகிறார்கள். முதலாவது: இயேசுவானவர் உயிர்த்தெழுந்த பின்பு, சீஷர்கள் கலிலேயா

மலைக்குச் சென்ற போது, அங்கு வைத்து, நமதாண்டவர், அவர்களுக்குரிய கட்டளைகள் கொடுத்த பின்பு, அங்கிருந்து அவர் பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு, தேவனுடைய வலது பாரிசமாகிய சிங்காசனத்தில் அமர்ந்த போது, அவைகளை சீஷர்கள் யாவரும் கண்டனர். இரண்டாவது: ஸ்தேவான் மரணத்திற்கு ஏதுவான போது, அவன் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து, இதோ, வானங்கள் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது; இயேசுவானவர் தேவனுடைய வலது பாரிசத்தில் நிற்கிறதைக் காண்கிறேன் என்றான். இந்த இருசம்பவங்களை வைத்து, பூமியிலிருந்து கொண்டே பரலோகத்தைப் பார்க்க முடியும் என்று தெரிகிறது. ஆனால் சவுலுக்கு இயேசுவானவர் தரிசனமாகும் போது, அவன் அவரை ஏறிட்டுப் பார்க்கத் துணிந்ததினால், அவனடைய இரு கண்களும் அவிந்து போய் குருடனானான். அப்படியானால் சீஷர்களுக்கும், ஸ்தேவானுக்கும் கண்கள் அவியாமல் போனதென்ன? என்று சிந்திக்கும்போது, அவர்களுக்கு வானம் திறக்கப்பட்ட சமயத்தில் அக்காட்சியைப் பார்ப்பதற்கு, பரிசுத்த ஆவியானவரால் நிரப்பப்பட்டார்கள். அதனால் அவரின் பாதுகாப்பின் பேரில், இவர்கள் தேவ தரிசனங்களைப் பார்க்க முடிந்தது. இவ்விதமான காரியங்கள் நடைபெற அவசியமில்லாத அக்காலங்களில் யாக்கோபுக்கு கனவில் பரலோகத்தைக் காண ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது என நிதானிக்கிறோம்.

2. மோசே: (காத்தல்).....“பரலோகத்திலுள்ளவைகளின் சாயலுக்கும் நிழலுக்கும்” (எபி 8:5)

சீனாய் மலையில், வனாந்தரத்திலே மோசே உருவாக்கின தேவனுடைய வாசஸ்தலமாகிய ஆசரிப்பின் கூடாரம், பரலோகத்தில் உள்ளவைகளின் சாயலுக்கும், நிழலுக்கும் ஒத்திருக்கிறது என்று பரிசுத்த ஆவியானவர் தெரியப்படுத்துகிற படியால், மலையில் வைத்து, மோசேக்கு தேவன் காண்பிக்கவில்லை எனத் தெரிகிறது. மேலும் மோசேயின் சரீரத்தைக் குறித்து சாத்தான் மிகாவேலுடன் தர்க்கம் செய்ததாக கூறியிருக்கிறபடியால், மோசே மலையிலே

வைத்து, பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டான் என்று உறுதி செய்யப்படுகிறது. அவன் சரீரம் சீனாய் மலையில் வைத்து, தூதர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டது. இவைகளை அக்காலத்தில் வெளிப்படவில்லை. ஆனால் அதற்கு பின்பு வந்த தீர்க்கதரிசிகளாகிய மிகாயா, ஏசாயா, எசேக்கியேல், தானியேல், யோவான் அப்போஸ்தலன் ஆகியோர் பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட விபரங்கள் தெரிய வருகிற படியால், மோசேயும் பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு, தேவனுடைய வாசஸ்தலத்தின் மாதிரியை கொண்டு வந்தான் என தெரிய வருகிறது.

3. தாவீது: (மரணம்)“வானங்களைத் தாழ்த்தி இறங்கினார்....” (2சாமு 22:10)“கர்த்தருடைய கரத்தினால் எனக்கு எழுதிக்கொடுக்கப்பட்டது....” (2 நாளா 28:19)

கர்த்தருடைய தாசனாகிய தாவீது அரசன்; ஏதோ ஒரு யுத்த நெருக்கடியில் காய முற்றான். அக்காயம் மரணத்திற்கேது வானதால் அவன் மரணமடைந்தான் (இவ்விதமாக நாம் வாசிக்கிறதில்லை) மரணத்திற்குப் பின்னதாக நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை தாவீது அரசனே கூறுகிற பாடியால், நாம் இவ்விதமாக சிந்திக்கிறோம். அதாவது: மரணக் கட்டுகள் என்னை சுற்றிக் கொண்டது. மரண கண்ணிகள் என் மேல் விழுந்தது பாதாளக் கட்டுகள் என்னை சூழ்ந்து கொண்டது. தண்ணீர்களின் மதகுகள் திறவுண்டது; பூதலத்தின் அஸ்திபாரங்கள் காணப்பட்டது என்றான் (அவன் பாதாளத்தில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.) கர்த்தாவே என்னை இரட்சியும் என்று அபயமிட்டான் அவனுடைய சத்தத்தினால் பரலோகத்திலுள்ள ஆலயம் அதிர்ந்தது.

கர்த்தர் தமது அரியாசனத்திலிருந்து வெகுண்டு எழுந்தார். அவர் கண்கள் நெருப்பாகியது. வானங்களைத் தாழ்த்தி இறங்கினார்; கேரூபீன் மீதேறி வேகமாகச் சென்றார். வானங்களில் கர்த்தர் குமுறினர். உயரத்திலிருந்து தனது கையை நீட்டி, தமது தாசனாகிய தாவீதைத் தூக்கினார். ஒரு இமைப்பொழுதுக் கடந்திருக்குமானால் தாவீது பாதாளத்தில் சிறைப்பட்டிருப்பான். தமது தாசனை கர்த்தர் அவனை பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டார். கர்த்தரும் அவரது

அடியானுமாகிய தாவீதும் சம்பாசித்தனர். கர்த்தர் தனது கரத்தினால் எழுதிய ஆலயத்தின் மாதிரியை, தன் தாசனிடம் கொடுத்து, பூமிக்கு அனுப்பினார். தாவீது செத்துப்போனான் என்று அவனுடைய சேனைகள் பதறி கலங்கினபோது, அவன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். இஸ்ரவேலின் விளக்கான நீர் அணைந்து போகாதிருக்க இனி நீர் யுத்தத்தில் கலந்து கொள்ளக் கூடாது என அவன் சேனைகள் அவனை வேண்டிக் கொண்டனர். பின்பு அவனை அவர்கள் அரண்மனைக்குக் கொண்டு சேர்த்தனர் என்று நாம் கூற வேண்டும்.

4. ஏசாயா: (சுத்திகரிப்பு)“ஆண்டவர் உயரமும், உன்னதமுமான சிங்காசனத்தின் மேல்” (ஏசா 6:1)

உசியா ராஜா மரணமடைந்த வ்ருசத்திலே, ஏசாயாவுக்கு கிடைத்த பராமரிப்புகள் யாவும் நின்றன. அதனால் பரலோகத்திற்கு நேராக தன் கண்களை உயர்த்தினான். என்ன ஆச்சரியம்! உடனே வானம் திறக்கப்பட்டது. ஏசாயா பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டான். இங்கு கவனிக்க வேண்டிய ஒரு காரியம் உண்டு. அதாவது: பூமியிலே உள்ள தேவனுடைய வாசஸ்தலம் பரலோகத்தின் சாயலாக இருந்தது. அதனால் இந்த வாசஸ்தலத்தில் மகா பரிசுத்த ஸ்தலம், பரிசுத்தஸ்தலம், பிராகாரம் என மூன்று பிரிவுகள் இருந்தது போல, பரலோகத்திலும் உண்டு. ஆனால் பெயர் மட்டும் மாறியிருக்கும். அதாவது: தேவன் வாசம் பண்ணக் கூடிய மகா பரிசுத்த ஸ்தலம்; பரலோகத்தில் தேவனுடைய சிங்காசனம் இருக்கும் உன்னதம் என்ற இடத்தைக் காட்டுகிறது. அந்த சிங்காசனத்தை தான் வலது பாரிசம் என்று புதிய ஏற்பாட்டில் குறிக்கப்படுகிறது. இரண்டாவது: பரிசுத்த ஸ்தலம் இது ஆசாரியர்கள் ஆராதனை செய்வதற்குரிய இடமாகும். இது பரலோகத்தில் பரிசுத்த தூதர்கள் வாசம் செய்யவும், ஆராதனை செய்வதற்கும் கூடிய இடமாகும். இதற்கு ஏதேன் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டதாக இருக்கிறது. இங்கு நமதாண்டவர் தனது நியாயாசனத்தை வைக்குங் காலத்தில் இங்கு இருபத்தி நாலு மூப்பர்களும் இருப்பார்கள். மூன்றாவது: வாசஸ்தலத்திலுள்ள பிராகாரம் இங்கு ஆசாரியர்களும், மக்களும் சந்திக்கும் இடமாகும். இங்கு பலிபீடமும், வெண்கலத் தொட்டியும் உண்டு. பரலோகத்திலும் இந்தபிராகாரத்திற்கு ஒப்பான

இடத்தில் அங்கும் பலிபீடமே காணப்படுகிறது. நமதாண்டவரால் பூமியிலே மீட்கப் பட்டவர்கள் யாவரும் மரணத்திற்குப் பின் இங்கு தான் வந்து தங்குகிறார்கள். இந்த இடம் தான் பரதீசு என்று அழைக்கப்படுகிறது. பழைய ஏற்பாட்டின் காலத்தில், பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட தீர்க்க தரிசிகள் யாவரும் இங்குள்ள பலிபீடத்தினருகே தான் வந்து இருந்தார்கள். இங்கிருந்து தான் தேவனை தரிசிக்கிறார்கள். பூமியிலே வாசஸ்தலத்தை பிரித்துக் காட்ட திரைச்சீலைகள் இருந்தது போல, பரலோகத்தில் இல்லை. இங்கு பலிபீடத்தில் நின்ற ஒரு தூதன் அதிலிருந்து ஒரு நெருப்புப் துண்டு ஒன்றை எடுத்துவந்து ஏசாயாவின் உதட்டை சுட்டு, அவனை பரிசுத்தமாக்குகிறான்.

5 தானியேல்: (கண்ணோட்டம்).....“சிங்காசனங்கள் வைக்கப்பட்டன” (தானி 7:9)

தானியேலுக்கு வானம் திறக்கப்பட்ட விபரங்கள் சொல்லப்படவில்லை. ஆனால் அவன் பரலோகத்தின் காரியங்களை பிரத்தியட்சமாக அறிவிக்கிறதினாலே அவன் பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது உறுதி செய்யப்படுகிறது. தானிடே தான் கண்ட காரியங்கள் யாவையும் தரிசனம் என்று கூறுகிறான். தானியேல்,மேதிய, பெர்சிய ராஜாக்களின் ஆளுகையில் நூற்றி இருபத்தேழு தேசங்களின் ராஜாக்களை விசாரிக்கும் மூன்று பிரதானிகளுக்கும் மேற்பட்ட தலைமை அதிகாரியாக இருந்தான். அதனால் அவன் தங்களுடைய தேவனுடைய நகரத்தின் மேலும், எதிர் காலத்தில் அங்கு ஏற்பட போகிற ராஜாக்களைப் பற்றியும், சிந்தனையோட இருந்ததுமல்லாமல், உலகத்தில் புதியதாகத் தோன்றியிருக்கிற இந்த மேதிய, பெர்சிய ராஜ்யங்களின் ஆளுகை எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும் என்ற யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். அதனால் அவனுக்கு பழைய ஏற்பாட்டின் காலம் முடிவு மட்டும் தோன்றக் கூடிய ராஜ்யங்களை பற்றியும் பின்பு ஏற்பட போகிற ராஜ்யங்களைப் பற்றியும் அவைகளின் முடிவுகளைப் பற்றியும் பின்பு உலகத்தில் முடிவு காலத்தில் தோன்றும், அரசுகளும் அவைகளின் முடிவும், பின்பு ஏற்படப் போகிற தேவராஜ்யத்தைப் பற்றியும், அதன் அரசராகிய மேசியாவைப் பற்றியும், மிகவும் விபரமாக தானியேலுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

தானியேல் புத்தகம் மட்டும், வேதாகமத்தில் இல்லாதிருந்தால் பழைய ஏற்பாட்டிலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் உள்ள ராஜ்யங்களைப் பற்றியும், அதன் முடிவுகளை பற்றியும் ஒன்றும் அறியாமல் போயிருந்திருப்போம். தானியேல் புத்தகத்தின் செய்திகள் யாவும் மெய்யென்பதை, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறதை நாம் ஒப்பிட்டு வாசிக்கிறதினால் அறிந்து கொள்கிறோம்.

6. இயேசுவானவர்: (மகிமை).....“இயேசு ஞானஸ்நானம் பெற்று”
(மத் 3:15,16)

இயேசுவானவர் ஞானஸ்நானம் பெற்ற போது, அவருக்கு வானம் திறக்கப்பட்டது. ஆனால் அங்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. அதற்கு பதிலாக வானத்திலிருந்து இவர் என்னுடைய நேசக் குமாரன் என்ற பிதாவின் சத்தம் கேட்டது. அப்பொழுது பரிசுத்த ஆவியானவர் புறா ரூபங்கொண்டு அவர் மீது தங்கினார். இது போன்று வானம் திறக்கப்பட்ட பல சமயங்களில், அங்கு இருந்தவர்கள் யாரும் ஒன்றும் அறிய முடியாதபடி மேகங்கள் சூழ்ந்து மறைத்துக் கொள்வதைப் பார்க்க முடிகிறது. இதனால் மக்கள் யாவரும் விசுவாசத்திற்கு கீழாக வரவேண்டும் என்று நடந்தது போல தெரிகிறது. இவைகளைப் பற்றி, இயேசுவானவரின் ஞான முழுக்கு, பரம காரியங்கள், மனுஷீகத்தின் வெற்றி என்ற மற்ற பிரசங்கப் பகுதிகளில் மிக விபரமாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறபடியால் இங்கு அவைகளை விவரிக்கவில்லை.

7. யோவான்: (வெளிப்படுத்துதல்)“இங்கே ஏறி வா”
(வெளி 4:1)

யோவான் அப்போஸ்தலன் நாடு கடத்தப்பட்டு, பத்மு தீவில் இருந்த போது, கர்த்தர் அங்கு அவனுக்கு தரிசனமாகி, ஆசியாவிலுள்ள சபைகளின் நிலைமைகளை தெரிவித்தார். பின்பு அவனுக்கு வானம் திறக்கப்பட்டது. அவன் பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு, அவன் கூறிய பரலோக காரியங்கள் மகா அற்புதமான வெளிப்படுத்துதலாக இருந்தது. வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தின் புத்தகத்தின் இறுதியிலே, யோவான் பரலோகத்திலிருந்து, பூமியை உற்று நோக்கின போது, பூமியும், தன்னை சிறைப்படுத்தின சமுத்திரமும் இல்லாது

போனதைக் கண்டு பிரமிப்படைந்து மகிழுகிறதை காண்கிறோம். இங்கே யோவான் பரலோகத்திற்கு எடுக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி; சபையானது பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதற்கு ஒப்பாக இருக்கிறது. அங்கு சர்வ சங்கமாகிய சபை கூடுகிற நிகழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தல் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் பார்க்கிறோம். அங்கு அறிவிக்கப்பட்ட, உலகத்தின் உபத்திரவங்கள் முடிந்து, நமதாண்டவரின் முடி சூட்டு விழா நடைபெறும். அதற்கு பின்பு, ஆட்டுக்குட்டியான அவருடைய கலியாணம் நடைபெறும். அவருடைய முடி சூட்டு விழாவில், ஆயிரம்பதினாயிரம் கோடி தூதர்களும், கோடான கோடி பரிசுத்தவான்களும், பிள்ளைகளும் உலகத்திலுள்ள சகல தேசத்தார்கள், நீதிமான்களுடைய ஆவிகளாக நமதாண்டவரை சூழ்ந்து நிற்பர். அப்பொழுது நமதாண்டவரின் மகிமை பிரதாபங்களை அறிவித்து, முடிசூட்டுவதற்காக ஒவ்வொரு வகுப்பினை சேர்ந்த நீதிமான்களை அழைக்க ஒரு கட்டியங்காரன் ஏற்படுத்தப்படுவான். அவன் நமதாண்டவரின் சார்பில் ஒவ்வொரு வகுப்பினரையும் நமதாண்டவருக்கு முடி சூட்டும்படி அழைப்புக் கொடுப்பான். அதன்படி முடி சூட்டுதல் நடைபெறும். அக்கட்டியங்காரன் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருப்பானோ என்று, மகிழ்ச்சியுடன் எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் கீழ்க்கண்ட கட்டளைகளை கவனியுங்கள்!

உன்னதத்தின் தூதர்களே ஒன்றாகக் கூடுங்கள்;

மன்னன் இயேசு நாதருக்கே வான்முடி சூட்டுங்கள்;

நாலா தேசத்திலுள்ளோரே நடந்து வாருங்கள்;

மேலோனேசு நாதருக்கே மெய் முடி சூட்டுங்கள்!

இந்திய தேசத்தார்களே ஏகமாய் கூடுங்கள்!

சிந்தனையை வைத்துக் கொண்டு செம்முடி சூட்டுங்கள்!

குற்றமில்லா பாலகரே கூடி குலாவுங்கள்!

வெற்றி வேந்த ரேசுவுக்கே வெண்முடி சூட்டுங்கள்!

மிகவும் பிரியமான தேவ ஜனங்களே நேரமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. நாமும் முடி சூட்டு விழாவுக்கு சீக்கிரமாக புறப்படுவோமாக! அதோ பாடல் சத்தம் கேட்கவில்லையா?

அல்லேலூயா, அல்லேலூயா, அல்லேலூயாவே!

அல்பா ஓமேகா அவர்க்கே அல்லேலூயாவே!

1. பூத்தல்... “வெளியின் புஷ்பத்தைப் போல் பூக்கிறான்” (சங்கீ 103:15,16)

மனிதனுடைய வாழ்க்கை ஒரு மலருக்கு ஒப்பிட்டு சங்கீதக்காரன் பாடுகிறான். வெளியின் புஷ்பங்கள் எனப்படுவது, காடுகளில் வளரும் பூக்களைக் குறிக்கும். எவ்வகை மலர்களானாலும், நம்முடைய கண்களை மயக்கும் வண்ணங்களில் நிறைந்து, அதன் அழகினால், நமது மனதும் இதமாகிறதை நாம் அறிய முடிகிறது. காட்டுப் பூக்கள் யாருக்கும் பயனளிப்பதில்லை. புல்பூண்டு, செடி, கொடி மரங்களில் அநேகமாயிரம் பூக்கள் பூத்து அழிகின்றன. இவைகளில் நூற்றுக்கு தொன்னூறு பூக்கள் விஷம் நிறைந்ததாக இருக்கிறதை நாம் அறிய முடிகிறது. இப்பூக்களின் பயனற்ற அழகு, மனிதனுடைய பயனற்ற வாழ்க்கையைக் காட்டுகிறது. மனிதர்களில் எத்தனை விதமான முகங்கள், நிறங்கள், ஆகியவகைகளில் மிக அழகு சிறந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அழகை வைத்து. நாம் அவர்களிடம் நெருங்கினால் அவர்கள் விஷம் நிறைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தேவனாலே இரட்சிக்கப்படுவார்களேயானால் பயனுள்ள மலர்களைப்போல, அதிக உபயோக முள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். மலர்களைப் போன்ற மனிதர்கள்; நல்லவர்கள் போல தோற்ற மளித்து, வஞ்சிக்கக் கூடியவர்களாக இருப்பார்கள். சில சிறுமிகள் ரோஜாவைப் போல அரளிப் பூக்கள் இருந்தால், அவைகளை பறித்து தின்ற பின்பு சாவுக்கேதுவானார்கள். ஒரு பட்டு ரோஜா என்ற பூவைப் பறித்து முகர்ந்த ஒரு சிறுமி, அப்பூவின் விஷத்தன்மையால் உடனே மரணமடைந்தாள். ஒரு விவாகத்தில் மனப்பெண்ணுக்கு தாழம்பூ வைத்து சடை பின்னியதால், அதில் இருந்த விஷப்பூச்சி அவள் தலையில் குத்தினதால், மணவறையிலே அப்பெண் நுரை தள்ளி செத்துப் போனாள். மிக அழகான பூ ஒன்றில் தேன் குடிக்க ஒரு

வண்டு வந்து அமர்ந்தது. அப்பூவின் மகரந்ததூளின் விஷத்தினால், அவ்வண்டு சுருண்டு விழுந்து செத்தது. இவைகள் யாவும் உண்மையில் நடந்த சம்பவங்கள். இதைப் போல, உலக மனிதர்களை நம்பினவர்களும் மரணமடைந்த சரித்திரம் எண்ணிக்கையிலடங்காதபடி இருக்கிறது.

2. வளர்தல்:... “காட்டு புஷ்பங்கள் எப்படி வளருகின்றதென்று கவனித்துப்பாருங்கள்” (மத் 6:28-31)

காட்டுப் பூக்களின் அழகை நாம் காண வேண்டுமென்றால், வருசத்திற்கு ஒரு முறை, ஊட்டியில் நடைபெறும் மலர் கண் காட்சிக்கு சென்று பார்த்தால், பல ஆயிரக்கணக்கான வண்ணங்களில், மலர்கள் பூத்து, செழித்து இருப்பதைப் பார்க்க முடியும்! ஆனால் இவைகள் யாவும் மக்களின் உபயோகத்திற்காக பயன்படுவதில்லை. அதற்கு பதிலாக வீடுகளிலும், தோட்டங்களிலும், வயல்களிலும், சில நாட்டுப் பூக்களை பயிர் செய்து, மக்கள் பயன்படுத்தி மகிழுகிறதை நாம் பார்க்க முடிகிறது. உலக சந்தையில் அதிக அளவில் விற்பனையாகும், மலர்கள் இஸ்ரவேல் நாட்டின் பயனுள்ள மலர்களாகும். இவைகள் மும்பையில் நடந்த சர்வதேச மலர் கண்காட்சி ஒன்றில் முதல் பரிசைப் பெற்றது. இவ்விதமான நாட்டுப் பூக்கள் தேவனாலே இரட்சிக்கப் பட்ட மனிதர்களைக் காட்டுகின்றன. ஒரு மலரின் வாழ்க்கையில் ஏழு விதமான பருவங்கள் உண்டு. அதாவது: முகை, மொக்கு அல்லது மொட்டு, அரும்பு, போது, மலர், பூ, துவள் என்பதாகும் பல மலர்களின் வாழ்க்கை ஒரு நாள் மட்டுமே! அதற்குள்ளாக இந்த நாட்டு மலர்கள் அநேக பயனுள்ள காரியங்களுக்கு பயன்படுகிறது. நமது நாட்டு மலர்களைப் பற்றி சற்று கவனிப்போம். அந்தி மல்லி என்ற ஒரு பூ உண்டு. இது பல வர்ணங்களில் பூத்துக் குலுங்கும். இவைகள் தேனி முதல் குமுளி வரை சாலையின் இருபுறங்களிலும் பூத்திருக்கும். இப்பூ மாலை ஐந்து மணிக்கு சரியாக மலரும். அது தன் கடமையை சரியாக நிறைவேற்றுகிறது. அது போல, நாட்கள் பொல்லாதவைகள் ஆனதால், நாமும் நம் காலத்தை பயன் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு பாட்டில்

வெள்ளத்தனைய மலர் நீட்டம் என்று வருகிறது. ஒரு குளத்தில் நீர் உயர அதில் மலரும் பூக்கள் உயர்ந்து கொண்டே இருக்கும். இதுபோல, பரிசுத்த ஆவியான தண்ணீரினால் நாம் நிலைத்திருந்தால், நமது வாழ்க்கை மலரும் உயரும் அல்லவா? பின்னும் ஒரு பாடலில் நற்றாமரைக் கயத்தில் நல்லண்ணம் சேர்ந்தார் போல், என்று வருகிறது. சற்றும் இளைப்பாறுதல் கிடைக்காத ஒரு அன்னப் பறவை ஊர் கடைசியில் உள்ள ஒரு குளத்தில் மலர்ந்திருந்த தாமரையினைக் பரிசுத்தமான இடமாகக் கண்டு, அதில் அமர்ந்து இளைப்பாறுகிறது. நமக்கும் மெய்யான இளைப்பாறுதல் பரிசுத்தத்தில் அல்லவா கிடைக்கும்! மாரி காலத்தில் ஊர்ந்து சென்று இறை தேட முடியாத எறும்புகளுக்கு, தேவன் சிறு சிறகுகள் முளைக்கப் பண்ணுகிறார். அது பறந்து செல்லும்போது அங்கு ஆயிரமாயிரம் புல்லரும்பு பூக்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. அதில் அமர்ந்த எறும்புகள் அணு அளவான தேன் கிடைத்து பசியாறுகிறது. சிறு கடுகு போன்ற புல்லரும்பு பூக்கள் தன்னால் இயன்ற அளவு தேன் கொடுத்து, பிற உயிரினங்களைக் காப்பாற்றுகிறது. இது சிறந்த ஊழியமல்லவா? மலர்களுக்குரிய தகுதிகள் ஒன்றும் இல்லாத மரிக் கொழுந்து, தன் சுகந்த வாசனையால், மலர்களின் ஸ்தானத்தை எட்டிப் பிடிக்கிறது. ஐங்காயங்கள் என்ற இலை. கிறிஸ்து இரத்தம் சிந்துதலை தெரியப்படுகிறது போன்று, சிவந்த வண்ணத்தில் தோன்றுகிறது. நமக்கு ஒரு தகுதியும் இல்லாவிட்டாலும், நாம் மலர் போன்ற உயர்ந்த வாழ்க்கை நடத்த முடியும்?

3. ஜீவியம்:... “கிறிஸ்துவின் நற்கந்தமாயிருக்கிறோம்....”
(2கொரி 2=14-16)

மலரையும் மணத்தையும் பிரிக்க முடியாதது போல, ஒருவன் கிறிஸ்துவோடு சேர்ந்திருந்தால், அவன் பிறருக்கு கிறிஸ்துவை அறியும் நற்கந்தமாக இருக்கிறான். பூவோடு சேர்ந்த நாளும் மணம் பெறுவது போல, நாம் கிறிஸ்துவோடு சேருவதால் மணம் பெறுகிறோம். இரவரசி என்ற ஒரு மலர்

இரவில் மலர்ந்தது, வெகுதூரம் தன் வாசனையை வீசும். இந்த இராக்காலத்தில், நமது ஜீவியம் இவ்வித நற்கந்தமாக இருக்குமானால் வெற்றி வாழ்க்கையில்லையா? சாக்கடையில் முளைத்த செடியின் மல்லிகை, தன் வாசனையை மாற்றி வீசுவதில்லை. இது போல் நாம் இந்த உலகமான சாக்கடையில் வாழ்ந்திருந்தாலும், பரிசுத்தமாக வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்று தெரிவிக்கிறதல்லவா? மனோரஞ்சிதம் என்ற ஒரு சிறு மலர் உண்டு. நாம் எந்த மலரை நினைத்துக் கொண்டு, அதை முகர்ந்தாலும், அவ்வாசனையை நாம் அறியக்கூடும். அப்படியானால் அந்த மலர் மாறுகிறதா? அல்ல! அது நமது பிரமையை மாற்றுகிறது என்று கூற வேண்டும்! இது போல யூதனுக்கு யூதனாகவும், கிரேக்கனுக்கு கிரேக்கனாகவும் இணங்கி நடப்பது அற்புதமான வாழ்க்கையில்லையா? நாம் அப்படி மாறுகிறதல்ல, இரட்சிப்புக்காக நாம் அவர்களை மாற்றும் போது, அந்த இணக்கமான வாழ்க்கை வெளிப்படக்கூடியதாக இருக்கும். ரோஜா மலர்கள் மலர்ந்தவுடன், மணம் வீசி தேனிக்களை கவர்ந்து கொள்வது போல நாமும் பயனுள்ள வாழ்க்கை நடத்தலாமல்லவா? மலர்கள் தன் மகரந்தத் தூளினால்தங்கள்இனத்தை விருத்தி செய்து கொள்கின்றன. மேலும் சுகந்த வாசனையும், திரவமும், வர்ணமும், தேனும், மருந்துகளும் கொடுத்து, தங்கள் வாழ்க்கையை அழித்துக் கொள்கின்றன. இது போல், நாம் சருகாகும் முன்னே பயனுள்ள ஊழியங்கள் செய்து, நமது வாழ்க்கையை வெற்றியாக முடிப்போமாக!

4. வெளிப்படல்:... “பூமியிலே புஷ்பங்கள் காணப்படுகிறது....” (உன்ன 2:12)“கடுவெளி களித்து புஷ்பத்தைப் போல செழிக்கும்....” (ஏசா 35:1,2)

மேற்கூறிய வாக்கியங்களை கவனித்து வாசியுங்கள்; அதாவது: பன்மையில் ஒருமையும், ஒருமையில் பன்மையுமாக அமைந்திருக்கின்றன. இவைகள் இலக்கணப் பிழையல்ல, பலரானவர்கள் ஒரே மனதுள்ளவர்களாக, அதாவது: தேவனுடைய சபையாக இணைந்து வாழ்க்கை நடத்த

வேண்டும் என்பதற்காக, அநேக இடங்களில் உவமைகளாக இவ்விதமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பன்னிரு வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை வளரும் குறிஞ்சிப் பூக்கள் செழிக்கும் போது, பிற தாவரங்களை வளரவிடாதபடி, மேற்கொண்டு தங்கள் இனத்தையே மலர்ந்த முகமாகக் காட்டும். பன்னீர் பூ என்ற ஒரே கொத்தில் அநேக மலர்கள் பூத்து மலர்கின்றன, ரோஜா மலர்கள் பலவண்ணங்களில் மலரும் அதிசயங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவைகளுக்கு ஒரே சுவை, ஒரே மணம், ஒரே இனமான இந்த மலர்கள் நிறங்களில் மட்டும் மாறு பட்டு நின்றாலும், அவைகளுக்குள் மேட்டிமையோ, ஏற்ற தாழ்வோ, பொறாமைகளோ இல்லாமல் தன், தன் நிலையில் நின்று மலருகின்றன. இது போல தேவனுடைய சபையானது ஏக சிந்தையாக இருக்குமானால், அது அற்புதமாக இருக்குமல்லவா? மேலும் மக்கள் மலர்களை அதிகமாக விரும்பி தலையிலும், கழுத்திலும், மஞ்சத்திலும், நாம் இறுதியாத்திரை செய்யும் வான இரத்தத்திலும் சூடி அலங்கரிக்கிறார்கள். வான இரத்தின் அலங்கரிப்பை நான் கவனித்திருக்கிறேன். அதில் ஒரே சரத்தில் பல மலர்களையும், இலைகளையும் பிண்ணி தொங்க விடுகிறார்கள். அவைகள்; நாங்கள் எல்லாரும் பல இனத்தவர்கள். ஆனாலும் உங்களின் இறுதியாத்திரையின் போது, உங்களை மகிழ்ச்சியாக்க இப்பொழுது இந்த ஒரே சரத்தில் இணைந்து உங்களுக்கு நற்கந்தமாக இருக்கிறோம் என்பது போல இருக்கிறது. என் பிரியமான தேவ மக்களே, நாமும் பல வம்சத்தவர்கள். நமக்கு அநேக ஏற்ற தாழ்வுகள் இருந்த போதிலும், தேவனுடைய சபை என்று கூடும்போது, ஒரே சரத்தில் மலர்கள் கட்டப்படுவது போல், ஒரே மனதில் ஒன்று பட்டு நிற்போமானால், அது நமது சிருஷ்டிகரான தேவனுக்கு எவ்வளவு மகிமையாக இருக்கும்!

5. பாடுகள்:... “அவன் பூவைப் போல் பூத்து அறுப்புண்கிறான்...” (யோபு 14:2)

மலர்ந்த வாழ்க்கைக்கு எப்பொழுதும் ஆபத்து

உண்டு! ஒரு மலர் மலர்ந்தவுடன் உடனே பறித்து விடுகின்றனர். ஒரு சொட்டு அத்தர் தயாரிக்க ஆயிரமாயிரம் ரோஜா மலர்கள் அறுக்கப் பட்டு, நசுக்கப்படுகின்றன. மற்றவர்களுக்கு நாம் சுகந்த வாசனையாக இருக்கும் படி, நமது வாழ்க்கைப் பறிக்கப்படுகின்றன. இதுவும் பாடுகளுக்கு ஒரு காரணமாகும். நாம் மலர்ந்து மணம் வீசும் போது, நமது வாழ்க்கையை முகர விரும்புகின்றனர். அதனால் நாம் பறிக்கப்படுகிறோம். அதனால் நம்முடைய மேன்மையான வாழ்க்கைக் குழைந்தது தாழ்த்தப்படுகிறோம். அளிச்சம் பூவைப் போல், வாடி, வதங்கி வாழ்க்கையை முடிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. சில சமயம் நாம் மலர்ந்திருக்கும் போது, பாவங்கள் குறுக்கிட்டால், நாம் வாடுவது நிச்சயம். ஒரு சமயம் நான் ஊட்டியில் உள்ள ஒரு தோட்டத்தின் மலர்களையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டு வரும் போது, ஒரு செடிக்குள்ளே இருந்த ஒரு அழகிய சிவந்த மலர்; சூரியனை கவர்சித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் அதன் எதிரே நின்று, அதை கவனித்த வண்ணம் என்னை மறந்து விட்டேன். பின்பு அந்த பூவைக் கவனித்தேன். அந்தப் பூவை அங்கு காணவில்லை. எனக்கு சற்று அதிர்ச்சியாக இருந்த போதிலும், உற்று கவனித்த போது அந்த பூ தன்னை மூடிக் கொண்டிருந்தது. காரணத்தை நான் புரிந்து கொண்டேன். ஆம்! அம்மலர் சூரிய ஒளியை கவர்ச்சிக்கக் கூடாதபடி, நான் மறைத்துக் கொண்டு நின்றதால், அது தன்னை மறைத்துக் கொண்டது. இது போல பாவங்கள் நீதியின் சூரியனாகிய கிறிஸ்துவை மறைக்கும் போது நாம் பிரசன்னத்தை இழந்து விடுகிறோம். எல்லா மலர்களும் சூரியனைக் கவர்ச்சிக்கிறதில்லை. ஆனால் சூரிய காந்திப்பூ; முற்றிலுமாக தேவனை சார்ந்து விசுவாசிக்கிற மக்களுக்கு சித்திரமாகக் காணப்படுகிறது. அதாவது இம்மலர்கள் காலையில் கிழக்கு நோக்கி, சூரிய ஒளியை கவர்ச்சித்துக் கொண்டிருக்கும் பகலில் வானத்தைப்பார்த்து நின்று, சூரிய ஒளியை கவர்ச்சிக்கும். மாலையில் எல்லா மலர்களும் மேற்கு நோக்கி நின்று சூரிய ஒளியை கவர்ச்சிக்கும். சூரியன் அஸ்தமனம்

ஆனவுடன் தங்கள் தலையை குப்புரக் கவிழ்த்துக் கொள்ளும். நாங்களெல்லாம் கற்புள்ள கன்னிகைகள்; எங்கள் மணவாளனைத் தவிர வேறு எவரையும் நாங்கள் பார்க்கிறதில்லை என்பது போல, விசுவாச வாழ்க்கையை நடத்துகிறது. மலர்களின் உதிர்வும், அதன் அழிவும் நம்முடைய மரணத்தைக் காட்டுகிறது. மல்லிகை டிசம்பர் போன்ற மலர்களின் மொட்டுகளை, மாலையில் பறித்து, ஒரு ஈர துணியால் சுற்றி வைத்து விட்டு, மறு தினம் காலையில் பார்த்தால், அவைகள் யாவும் மலர்ந்த நிலையில் காணப்படுகிறது. இது மரணத்திற்கு பின்பு நமக்கு உயிர்த்தெழுதல் உண்டு என காட்டுகிறது. மாரி காலம் தொடங்கியவுடன், நான் குடியிருந்த பகுதியில் சாலையின் இரு புறங்களிலும் புல் படப்புகள் விளைந்தன. அவைகளுக்கு இடையில் நெறிஞ்சிச் செடிகளும் விளைந்தன. ஒரு நாள் காலையில், சூரியன் பொன் போல் பிரகாசித்துக் கொண்டு பொன் கதிர்களை வீச அந்த நெறிஞ்சி செடியில் உள்ள தட்டுளிலுள்ள, ஆயிரமாயிரம் சிறு பூக்கள்; சூரியனை பார்த்தவாறு அதன் ஒளிக் கதிர்களை, கவர்ச்சித்துக் கொண்டிருந்தன. வீதியின் இரு புறங்களிலும் பொன் முத்துக்கள் சிதறித் கிடக்கிறது போல, உள்ள அந்த காட்சி விவரிக்க முடியாத அழகில் இருந்தன. இதுபோல தேவனுடைய சபையாகிய நாம் நெறிஞ்சி, சூரிய காந்தி மலர்களைப் போல், அவரை நோக்கி வாழ்க்கை நடத்தினால் அது எவ்வளவு மகிமையாக இருக்கும்!

ஒரு சமயம் ஓர் அரசன்; தோட்டக்காரனை அழைத்து, தன் அரண்மனைத் தோட்டத்தில் எல்லாவித மலர்களையும் பயிர் செய்து, அவைகள் வளர்ந்து, பூக்கள் மலர்ந்தவுடன் எனக்குத் தெரியப்படுத்து என்றான். அவ்விதமாகத் தோட்டக்காரன் செய்து, பூக்கள் மலர்ந்தவுடன் அரசனுக்குத் தெரியப்படுத்தினான். மலர்களின் அழகைப் பார்க்கும்படி, அரசன் தோட்டத்தில் பிரவேசித்தான். அங்கு எல்லா மலர்களும் நிலை குலைந்து முகம் வாடி நின்றன. அரசனுக்கு அதர்ச்சியாக இருந்த போதிலும், அருகிலிருந்த

ரோஜா மலரிடம் சென்று, மலர்களின் அரசியே நீ இவ்விதமாக வாடி, மகிழ்ச்சியில்லாமல் நிற்கும் காரணமென்ன? என்றான். அதற்கு அந்த ரோஜா; அரசே! நீர் சொல்வது போல், நான் மலர்களின் அரசி தான். ஆனால் இங்கு குப்பையில் முளைக்கும் மலர்களுக்கு நடுவில், என்னை கொண்டு வந்து, அந்தத் தோட்டக்காரன் வைத்து விட்டான். இது எனக்கு பெரிய அவமானமாக இருக்கிறது என்றது. அதுபோல, மல்லிகை என் பரிசுத்தம் கெட்டுவிட்டது என்றது. மகிழ்ந்த, என் மகிழ்ச்சியே அற்றுப் போய் விட்டது என்றது. இப்படி ஒவ்வொரு மலர்களும் தங்களின் மனக் குறைகளை அரசனுக்குத் தெரியப்படுத்தின. அரசன் வருந்தி, என்ன செய்வது என்று யோசித்துக் கொண்டே அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது தோட்டத்தின் வாசலருகே ஒரு மலர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பதைக் கண்டான். ஆம்! அது ஒரு வாடாமல்லிகை மலர், அரசன் அதனிடம் நெருங்கி குனிந்து வாடா மல்லிகையே உனக்கு இவ்வளவு மகிழ்ச்சி எப்படி ஏற்பட்டது என்றான். அதற்கு அம்மலர் அரசே நான் குப்பையில் மலர்ந்திருந்தேன். என்னைக் கொண்டு வந்து, உமது தோட்டத்தில் வைத்து, என்னை அழகு பார்க்க விரும்பினீர் என்று தெரிந்தவுடனே எனக்கு அதிக மகிழ்ச்சியாக இருந்தது என்றது.

இது நம்முடைய நிலையல்லவா? நாம் தேவனுடைய சபையில் நிலைகுலைந்து பல குறைகளைக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் பரம அரசர்; குப்பையில் கிடந்த நம்மை, தமது தோட்டமாகிய சபையில் வைத்து, அழகு பார்க்க விரும்பினார் என்று தெரிந்திருந்தால், நமது குறைவுகள் எப்பொழுதோ மறைந்திருக்கும். நாம் எப்பொழுதும் சந்தோஷமாக இருந்து நமது பரம அரசரை மகிழ்விப்போமாக!

1. தேவன்:... “தேவன் தம்முடைய...” (யோவா 3:16)

நம்முடைய பரிசுத்த வேதாகமத்தில் அல்லாது மற்ற எந்த வகையிலும் பரலோக தேவனுடைய தன்மைகளைப் பற்றித் தெளிவாக நாம் அறியமுடியவில்லை. மேற் கூறிய வாக்கியத்தை நீங்கள் முழுமையாக வாசித்தால், தேவன் பரிசுத்தர், சிருஷ்டிகர், ஜீவனுள்ளவர், இரட்சகர், நீதியுள்ளவர், அன்புள்ளவர், திரியேக தன்மையுள்ளவர் என்ற ஏழு நிலைமைகளில் அறிய முடிகிறது. தேவன் என்ற சொல், மூல மொழியாகிய எபிரெயுவில் ஏலோகிம் என்ற பன்மைச் சொல்லில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதை தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர்கள்; ஒருமைச் சொல்லாகிய தேவன் என்று மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள். ஆகிலும் உலக சிருஷ்டிப்புப் பற்றிக் கூறும் போது, அவரை தேவ ஆவியானவரென்றும், தேவன் தம்முடைய சாயலில் மனுஷனை உண்டாக்கினார் என்று, திரியேகத் தன்மையில் கூறப்பட்டிருக்கிறதையும் அறிய முடிகிறது.

2. குமாரன்: “தம்முடைய ஒரே பேரான குமாரனை.....” (யோவா 3:16)

இங்கு குமாரன் என்று சொல்லும் போது, தேவனுக்கு மனைவியோ, மகனோ இருக்கிறதாக அர்த்தமில்லை. ஒரு மகன் தன் தகப்பனுடைய சாயல், குணசபாவங்கள், நடத்தை, யாவற்றிலும் தன் தகப்பனை வெளிப்படுத்துவது போல, பரிசுத்த தேவ ஆவியானவராக இருந்த தேவன்; தனக்குத் தானே, மனித சரீரம் எடுத்துக் கொண்டபோது, பிற மனிதர்களாகிய நமக்கு, தேவனுடைய சகல தன்மைகளையும் வெளிப்படுத்தக் கூடியவரானார். மேலும் ஒரு தகப்பனுக்குப் பின், மகனே அவரது நிலையில் வருவது போல தேவனுக்குப் பின் அடுத்த நிலையாக, அவர் மனித அவதாரம் எடுத்த போது, குமாரன் என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இயேசுவானவர் தேவனாக இல்லாதிருந்தால் இந்த குமாரன்

என்ற வார்த்தையை பயன் படுத்த வேண்டியதில்லை. அது சரி! அவர் மனிதனாக அவதரிக்க என்ன அவசியம் வந்தது என்ற கேட்கிறோமல்லவா? அதற்கு அவரே பதில் சொல்கிறார். அதாவது: தன்னை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் அழிந்து போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும் படிக்கு உயர்த்தப்படவேண்டும் என்றார். உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்றால் என்ன? அது அவருடைய சிலுவை மரணமாகும். அதாவது? அவர் மரணமடைவதற்காகவே மனிதனாக அவதரித்தார். நாம் தேவ நீதியின்படி, அழிய வேண்டியவர்கள். ஆனால் அவருடைய அன்பின்படி, நம்மை பாதுகாத்து, நித்திய வாழ்வைக் கொடுக்கும்படி, தாமே நமக்குப் பதிலாக அழிவை ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஒரு வகையில் தேவனே தனது நீதியின் படி தானே மரணமடைந்து, பாவிகளான நம்மைக் காப்பாற்றும்படி நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தார் என்று கூற வேண்டும்!

3. விசுவாசிக்கிறவன்:... “விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன்.....” (யோவா 3:16)

தேவன் தனக்கு சொந்தமானதிலே வந்தார்; தேவன் தேவனாக வரவில்லை, அவர் நம்மைப் போன்ற மனித சாயலிலே, ஒரு அடிமையின் ரூபமெடுத்து வந்தார். அதனால் அவரை இன்னார் என்று அறிந்து, அவரை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அவருடைய ஏழ்மையான தோற்றத்தைக் கண்டவர்கள்; அவரைப் புறக்கணித்தனர். அவர் தன்னை வெளிப்படுத்த எவரும் செய்ய இயலாத கிரியைகளை செய்தார். ஆனால் பாவம் அவர்களுடைய கண்களை மறைத்தன. அவருக்கு சொந்த மானவர்கள் அவரை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஒரு சமயம் இங்கிலாந்து தேசத்தை அரசாண்ட விக்டோரியா மகாராணி; தன் ஜனங்கள் சுபிட்சமாக இருக்கிறார்களா என்று அறியும் படி, மாறுவேடம் அணிந்து, இரவு தொடங்கும்போது நகருக்குள்ளே ஜனங்களில் ஒருவரைப் போல நடந்து சென்றார். அப்பொழுது மழை பிடித்துக் கொண்டது. பிற ஜனங்கள் யாவரும் சிதறிப் போயினர். அவர் ஒரு குடிசையின் திண்ணையில் ஒதுங்கினார்.

மழை நின்ற பாடில்லை. அதனால் அக்குடிசையின் கதவைத் தட்டினார். அவ்வீட்டினர் திறந்தவுடன், மழை வெகு நேரமாக பெய்கிறது; ஒரு குடை கொடுங்கள் நாளைக்கு வந்து, கொடுத்து விடுகிறேன் என்றார். முன் பின் தெரியாதவர்களுக்கு குடை கொடுக்க முடியுமா? என்று அவர்கள் கிசு கிசுத்தனர். பின்பு ஒரு முடிவு செய்து, ஒரு ஓட்டைக் குடையைக் கொடுத்தனர். அக்குடையை விரிக்க முடியவில்லை. ஆகிலும் அதை தலையில் சற்று மறைவுக்கு வைத்துக் கொண்டு மகாராணியார் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தார். மறுதினம் சேவகர்களை அழைத்து, அந்தக் குடையை ஒரு தங்கத் தட்டிலே வைத்து, குதிரை பூட்டிய இரதத்தில் வைத்து, வாத்தியங்கள் முழுங்க, அந்த குடையை கொண்டு போய் உரியவரிடம் சேர்த்து விட்டு, நன்றி சொல்லி வாருங்கள் என்றார். அவ்விதமாக ஓட்டைக் குடையை நகர் வலமாக கொண்டு வந்து, தங்கத் தட்டிலிருந்து அந்தக் குடையை எடுத்து உரியவர்களிடம் ஒப்புவித்து, அரசியாரின் நன்றியை கூறினர். நகர் வலத்தில் வந்த மக்களும் குடைக்கு உரிய வீட்டுக் காரர்களும் அதிர்ந்தனர். ஒரு ஓட்டைக் குடைக்கு இவ்வளவு மேன்மை செய்ய வேண்டுமா? அய்யோ அவரை அரசியார் என்ற அறியாமல் போனோமே என்று மன்னிப்புக் கோரினர். இதுபோல நமதாண்டவர் தமது மகிமையிலே வரும் போது, அவரை விசுவாசிக்க மனதற்றவர்கள், நம்பிக்கையற்றவர்கள் அவரை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் ஆகிய இவர்களின் நிலைமை எவ்வண்ணமாக இருக்கும்!

4. நித்திய ஜீவன்:... “கெட்டுப் போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படி.....” (யோவா 3:16)

தேவன் தாம் மனிதனாக வரும் நோக்கத்தை இங்கு தெரியப்படுத்துகிறார். அதாவது: அவரை விசுவாசிக்கிறவன் அழிந்து போகாமல், நித்தியமாக வாழ்க்கை நடத்தும்படி, தேவன் தம்முடைய குமாரனை தந்தருளினார் என்று கூறுகிறார். இன்றைய மனிதர்களாகிய நாம் காற்று, ஒலி, மின்சாரம், வாசனை, சுவை, உயிர் இவைகளைப்

பார்த்ததில்லை. ஆனால் அவைகளை நம்பி, பார்க்காமல் விசுவாசிக்கிறோம். கூடுமானால் அவைகளைப் பற்றி அநேக தத்துவங்கள் பேச அறிந்திருக்கிறோம். ஆனால் தேவனை அறியவோ, விசுவாசிக்கவோ நமக்குமனதில்லை. நம்முடைய உலக வாழ்க்கை முழுவதும் விசுவாசத்தினாலேயே நடைபெறுகின்றன. அதாவது: குழாயில் குடி தண்ணீர் வராவிட்டாலும், இன்று கட்டாயமாக வரும் என்று பெண்கள்; பானைகளையும், குடங்களையும் வரிசையில் வைத்துக் காத்துக் கிடக்கிறார்கள். எத்தனையோ பஸ்கள், எத்தனையோ ரயில்கள் விபத்துக்குள்ளாகி நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் மடிந்து போனாலும், மீண்டும் பஸ்ஸிலோ, இரயிலிலோ செல்வதற்கு துரிதமாகப் புறப்படுகிறோம். ஏனென்றால் நிச்சமாக நாம் போகுமிடம்போய் சேர்ந்து விடுவோம் என்று நம்புகிறோம். இப்படி நமது எந்தக் காரியங்களை எடுத்துக் கொண்டாலும், விசுவாசத்தின் அடிப்படையிலே நடைபெறுவதைக் காணலாம். ஆனால் தேவனை விசுவாசித்து நித்திய வாழ்வை அடைவதற்கு நமக்கு மனதில்லை. போதிய ஞானமில்லை இதன் முடிவு என்னமாக இருக்கும் என்று யோசித்தது உண்டா? ஒரு சமயம் ஒரு ஆறுகரை புரண்டு ஓட ஆரம்பித்தது. கரை ஓரங்களில் குடியிருக்கும் மக்களை எச்சரித்து, அப்புரம் போக அதிகாரிகள் எச்சரித்து ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ஜனங்கள் தங்கள் குடியிருப்பிலேயே இருந்தனர். சில மணி நேரம் கடந்தவுடன், வெள்ளம் அதிகமாக வந்தது. கரையோரமுள்ள குடிசைகள் ஆற்றில் அடித்துச் செல்லப்பட்டன. மக்களில் சிலர் கூரைகளை பற்றிக் கொண்டும், கட்டைகளைப் பற்றி மிதந்து கொண்டும், ஐயோ காப்பாற்றுங்கள் என கூச்சலிட்டனர். சீறி பாய்ந்து வரும் வெள்ளத்தில் இறங்கி யார் இவர்களை காப்பாற்றக்கூடும்? அவர்கள் அதிகாரிகளின் எச்சரிப்பை புறக்கணித்தபடியால், இப்பொழுது, உயிருக்கு அபயமிட்டு போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சற்று தூரத்தில் அந்த ஆற்றின் குறுக்கே ஒரு பாலம் இருந்தது. ஆற்றில் மிதந்து கொண்டு, உயிருக்குப் போராடி வருபவர்களைக் காப்பாற்ற

சிலர் பாலத்தின் மீது நின்று கொண்டு, கயிறுகளை வீசினர். சிலர் கயிறுகளை இருகப் பற்றிக் கொண்டதால், அவர்களை மேலே தூக்கிக் காப்பாற்றினார். சிலர் அந்தக் கயிரை எப்படிப் பிடித்துக் கொள்வது? என்று பயந்தவர்கள், அதை விசுவாசிக்காதவர்கள் வெள்ளத்திலே சிக்கி செத்தனர். இதுபோல தான், இயேசுவானவரை விசுவாசிக்க மனதற்றவர்கள் தங்கள் நித்திய வாழ்க்கையை இழந்து அழிவுக்குப் போவார்கள்.

5. உலகம்... “இவ்வளவாய் உலகத்தில்.....” (யோவா 3:16)

இங்கு தேவன் உலகத்தில் அன்பு கூர்ந்தார் என்று கூறுவது, உலக மக்களைக் குறிப்பதாகும். தேவன் அன்பு கூரக் கூடிய அளவுக்கு, உலக மக்களாகிய நாம் அவ்வளவு நல்லவர்களா என்றால் அது தான் இல்லை. நாம் நமக்கு இருக்கிற அறிவைக் கூட சரியாக பயன்படுத்தத் தெரியாதவர்கள். நமது வாழ்க்கையில் எந்த நேரமும் சண்டையும், சச்சரவும் உள்ளவர்கள். வெளிச்சத்தை விட இருளையே விரும்பி வாழ்க்கை நடத்தும் நம்முடைய நிலைமையை என்னவென்று சொல்வது? அதனால் ஏற்படுகிற விளைவுகளைப் பாருங்கள்; குடும்பச் சண்டை, இனச் சண்டை, பணச்சண்டை, தெருச்சண்டை, ஊர் சண்டை, நாட்டுச் சண்டை, மதச் சண்டை, ஜாதிச் சண்டை இப்படியே ஆயிரக்கணக்கான சண்டைகளைப் பார்க்கலாம். இப்படிப்பட்ட உலகத்தாராகிய நம்மிடத்தில் தான் தேவன் மனதுருகி அன்பு செலுத்துகிறார். நம்முடைய குண சபாவங்கள் மாற்றமடைய, சமாதானமாக, பரிசுத்தமாக, இரக்கமுள்ளவர்களாக, தெய்வ நம்பிக்கை உள்ளவர்களாக வாழ்க்கை நடத்துவதற்காகத்தான், தேவன் தன்னையே சிலுவையில் பலியிட்டார். அவர் தன்னுடைய ஜீவனையே தியாகமாக நமக்காகக் கொடுத்திருப்பதினால், அவருடைய பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள்ளே வாசம் செய்ய நாம் இடங் கொடுக்கும் போது, நாம் மறுபடியும் பிறந்த அனுபவத்திற்குள்ளே ஒரு புதிய வாழ்க்கையை துவங்குவோம். அது மறுமையில் நாம் அடையப் போகும் நித்திய வாழ்க்கைக்கு இது ஆரம்பமாக இருக்கும்!

6. அன்பின் பிரவாகம்.... “இவ்வளவாய்..... அன்பு கூர்ந்தார்” (யோவா 3:16)

தேவனுடைய அன்பை ஒரு அளவு கொண்டு, நம்மால் கிரகிக்க இயலாது, அதாவது: இவ்வளவாய் என்று அளவற்ற நிலைமையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி என்ன அன்பு செலுத்தினார்? அதாவது: நமக்காக இந்த உலகத்தையோ பரலோகத்தையோ கொடுத்திருந்தாலும், அது ஒரு பெரிய அன்பு அல்ல, ஆனால் அதைவிட மேலாக சகலத்தையும் உண்டாக்கிய, சிருஷ்டி கர்த்தராகிய அவர் நமக்காக தன்னையே கொடுத்துவிட்டார் என்பது தான் மிகப் பெரிய அன்பாகும். நமக்காக கொடுப்பதற்கு அவரை விட ஒன்றும் நமக்குப் பெரிதாக இருக்க முடியாது. ஏன் நமக்காக தன்னை பலியிட்டார்? என்ன! கிரகிக்க முடியவில்லையா? ஒரு தேசத்தின் கடற்கரை முனையிலிருந்து சில மைல்கள் தள்ளி, ஒரு தீவு இருந்தது. அந்த கடற்கரையிலிருந்து அந்த தீவுக்கு ரயில் போக்குவரத்து இருந்தது. இடையே உள்ள கடலில் கப்பல் போக்கு வரத்தும் இருந்தது. பெரிய கப்பல்கள் வரும் போது, அந்த ரயில்வே பாலம், இரு புறமும் மேல் நோக்கித் தூக்கப்பட்டு வழி உண்டாகும். பின்பு இரயில் வரும் பொழுது பாலம் முந்தின சீர் நிலைமைக்கு இறங்கும். இதற்காக கடற்கரையில் உள்ள ரயில் நிலையத்தில் பெரிய ராட்சச இயந்திரங்களை வைத்து, அந்த ரயில் நிலையத்தில் ரயில் பாலம் மேலே தூக்கவும் இறக்கவும் கூடிய நிலைமையில் இயக்கினர். இந்த ரயில் நிலையத்தில் உள்ள இயந்திரத்தை இயக்க ஒருவர் வேலை செய்து வந்தார். ஒரு நாள் பகலில் அவருடைய மகன் பன்னிரண்டு வயது இருக்கும். அவன் அவருக்கு பகல் உணவு கொண்டு வந்திருந்தான். அவர் அங்கு அமர்ந்து மகன் கொண்டு வந்த உணவை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்த சமயத்தில் தீவிலிருந்து ஒரு இரயில் புறப்பட்டது. அதனால் உயர்ந்திருந்த பாலத்தை இறக்கும்படி அங்கிருந்த மணி அடித்தது. அவன் மகனை அழைத்து, அந்த மின்சாரப் பலகையில் உள்ள பச்சை விசையை அழுத்து என்றான். அவன் ஓடி விசையை அழுத்தியதும், அந்த ராட்சச

இயந்திரங்கள் பெரும் சத்தத்துடன் இயங்க ஆரம்பித்தது. மேலே தூக்கியிருந்த பாலம், கீழே இறங்க ஆரம்பித்தது; பாலம் இறங்குகிறதை கவனித்த அவரின் மகன்; மீண்டும் ஓடி வந்து, அந்த ராட்சச இயந்திரம் இயங்குகிறதை குனிந்து பார்த்தான். அந்த இயந்திரம் மிக தாழ்வாக நிறுத்தப்பட்டு, அதன் ராட்சச சக்கரங்கள் சுழன்று கொண்டிருந்தன. உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு, தலை சுற்றல் ஏற்பட்டு, அந்த இயந்திரத்தின் சக்கரத்தின் மேலே விழுந்து, அலற ஆரம்பித்தான். மகன் விழுந்துவிட்டதைக் கண்ட அவர் எழுந்து, ஓடி சிகப்பு விசையை அழுத்தி இயந்திரத்தை நிறுத்த எண்ணினான். ஆனால் அதற்குள் இரயில் பாலத்திற்கு சமீபமாக வந்து கொண்டிருந்த சத்தம் அவன் காதில் விழுந்தது. அந்த ரயில் கூ ... என்று அலறியது. கீழே சக்கரத்தில் மகன் அப்பா, அப்பா என்று அலறிக் கொண்டிருந்தான் இங்கே மகனை காப்பாற்ற இயந்திரத்தை நிறுத்தினால் இரயில் கடலில் விழுந்து நூற்றுக்கணக்கான ஆட்கள் செத்து நாசமடைவர். இரயில் காப்பாற்ற வேண்டுமானால் மகன் செத்துப் போவான். மக்கள் அழிவதை அவனால் எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லை. அதற்குள் அவர் மகன் இரு சக்கரங்கள் இணையக் கூடிய இடத்தில் சிக்கி, சின்ன பின்னமாகி சிதைந்து போனான். சில நிமிடங்களில் ரயில் ஸ்டேஷனை வந்தடைந்தது. ரயிலில் வந்திருந்த யாவரும் உயிர் தப்பினர். சிறுவனின் தகப்பனோ சத்தமிட்டுக் கதறிக் கொண்டிருந்தான். இதே காட்சியை தான் சிலுவையில் பார்க்கிறோம். தேவனுடைய குமாரன் இதோ சிலுவையில் இரத்தம் சிந்தி, சிதைந்து தொங்கிய நிலையில் என் தேவனே என் தேவனே ஏன் என்னைக் கைகவிட்டார் என்று கதறுகிறார். தேவன் தன் குமாரனைக் காப்பாற்றினால் ஆயிரமாயிரம்கோடி மக்கள்; நரகத்தில் விழுந்து அழிந்து போவார்கள். மக்களைக் காப்பாற்ற விரும்பினால், அவருடைய குமாரன் மரண மடைந்தாக வேண்டும். தேவன் தம்முடைய குமாரனைக் கைவிட்டார். அதனால் தேவன் இவ்வளவாய் நம்மீது அன்பு கூர்ந்தார்! அதன் அளவு இன்னதென்று யார் அறியக் கூடும்!

தேவன் தனது குமாரனை பலியிட்ட துக்கத்தை யார் உணரக்கூடும்? அந்த தேவ அன்பை பிரதிபளிக்கிற காட்சிதான் இயேசுவானவரின் சிலுவை மரணம். நான் உயர்த்தப்பட்டிருக்கும்போது, எல்லாரையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக் கொள்வேன் என்றார். மிகவும் இழிவாகத் தோன்றும் அவருடைய சிலுவை மரணத்தினால், உலகத்திலுள்ள, சகல தேச மக்களையும் இழுக்கக் கூடிய தேவ காந்தமாக திகழுகிறார்.

7. ஆக்கினைத் தீர்ப்பு: “அவரை விசுவாசியாதவனோ... ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குட்பட்டாயிற்று.....” (யோவா 3:16,17)

முன் பகுதியில் கூறின கடற்கரை முனைக்கு, ஒருநாள் சுற்றுலா பயணிகள் கொண்ட நூலு பஸ்கள் வந்து நின்றன. அதிலிருந்து இறங்கினவர்கள், ரயிலில் சென்று அப்பால் உள்ள அந்தத் தீவைப் பார்க்க விரும்பினர். ஆனால் ரயில் நிலையத்தில் இன்னும் சில மணி நேரத்திற்குள்ளே கடலில் பெரிய புயல் வீசப் போகிறது; ஆகையால் ரயிலில் அங்கு செல்வது நல்லதல்ல என்று எச்சரித்தனர். ஆனால் சுற்றுலா பயணிகளும், ரயில் ஓட்டுனரும் அதற்குள் தீவுக்குச் சென்று விடலாம் எனப் புறப்பட்டனர். ரயில் கடலின் மீது உள்ள பாலத்தில் சென்று கொண்டிருந்தபோது, புயல் வேகமாக வீச ஆரம்பித்தது. சற்று நேரத்தில் பயணிகளோடு சென்ற ரயில் அந்த கடலில் விழுந்தது. யாவரும் மடிந்து போனார்கள். இதுபோல, தேவன் தனது பலி மரணத்தின் மூலமாக மக்களுக்குச் செய்த பாதுகாப்பாகிய இரட்சிப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள்; இந்த உலக வாழ்க்கையை முடித்து, தங்கள் பாவங்கள் நிவர்த்தி செய்யாத படியால், ஆக்கினைத் தீர்ப்பாகிய அழிவிலே விழுவார்கள் எனவே நித்திய வாழ்வை இழந்து போகாத படி, தேவ எச்சரிப்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். எங்கேயெல்லாம் எச்சரிப்பை புறக்கணிக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் அழிவு நிச்சயமாக நடந்திருக்கிறது. எனவே தேவன்; நம்மிடத்தில் பாராட்டும் அன்பின் பிரவாகத்திலே மூழ்கி, நித்திய வாழ்வை அடைவீர்களாக!

“வருமுன்னர் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர் வைத்தாறு போலக் கெடும்.”

அருளும் ஆனந்தமும்!

ஆனந்தம் பரமானந்தம்! கர்த்தர்
இயேசுவின் அன்பும், கிருபையும்
அடைந்த யாவருக்கும் தேவானந்தம்!

கிருபையினாலே சுப விசேஷத்தை,
ஏற்றுக் கொண்டவர்க்கு ஆனந்தம்!
உன்னத உயர்ந்த பதவியை அடைந்த
தேவ மக்களுக்கு கிருபானந்தம்!

கிருபையினாலே தேவ இரக்கம்
பெற்ற மக்களுக்கானந்தம்!
இயேசுவின் குருதியால் நியமம் அடைந்த,
தேவமக்களுக்கு அருளானந்தம்!

கிருபையினாலே விசுவாசம் கொண்டு,
மன்னிப்பைப் பெற்றோருக் கானந்தம்!
இரட்சையும், மீட்டும், ஜீவனும் அடைந்த,
தேவ மக்களுக்கு ஜீவானந்தம்!

கிருபையினாலே சமாதானம் பெற்ற,
தேவ ஒப்புரவிற கானந்தம்!
ஞானமும், மகிமையும், மறுமையும் அடைந்த,
தேவ மக்களுக்கு மகிமானந்தம்!

கிருபையினாலே சுதந்திரம் பெற்ற,
தேவ மக்களுக் கானந்தம்!
பரம தேவ பொக்கிசம் அடைந்த
தேவ மக்களுக்கு நித்தியானந்தம்!